Abraham Merritt

RĂTĂCIȚI ÎN MIRAJ

SF&F

NEMIRA

ABRAHAM MERRITT

RĂTĂCIŢI ÎN MIRAJ

Ne poartă pe un tărâm (...) ascuns în lumea noastră de azi,
unde ne pune faţă în faţă cu aceleaşi coşmaruri care au bântuit minţile strămoşilor noştri.
(Donald A. Wolheim)

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustraţia: TUDOR POPA
© Abraham Merritt, 1932
© Eleanor Merritt, 1960, renewed
ABRAHAM MERRITT **DWELLERS ÎN THE MIRAGE**
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală sau parţială a textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legii
Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, Bucureşti
Telefax: 668.54.10 Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti
ISBN 973-569-161-x

Cuprins

1. Sunete în noapte.....6

2. Inelul cu Kraken.....12

3. Ritualul lui Khalk’ru.....21

4. Tentaculele lui Khalk’ru.....30

5. Mirajul.....40

6. Ţara Umbrită.....49

7. Poporul Scund.....55

8. Evalie.....62

9. Locuitori în miraj.....71

10. Dacă un om îşi foloseşte mintea.....78

11. Tobele Poporului Scund.....87

12. Pe podul Nansur.....98

13. Karak.....111

14. În citadela neagră.....118

15. Lacul Fantomelor.....129

16. Sărutările lui Lur.....137

17. Judecata divina a lui Khalk’ru.....146

18. Lupii lui Lur.....157

19. Cucerirea cetăţii Sirk.....168

20. „Adio, Tsantawu”.....178

21. Întoarcerea în Karak.....187

22. Poarta lui Khalk’ru.....197

23. În templul lui Khalk’ru.....212

CARTEA LUI KHALK’RU

1. Sunete în noapte

AM RIDICAT PRIVIREA, ascultând nu numai cu urechile, ci şi cu fiecare bucăţică a pielii, aşteptând să reînceapă sunetul care mă trezise. Doar tăcere, şi tăcere profundă… Nici măcar un foşnet prin crengile molizilor înghesuiţi în jurul taberei. Nicio mişcare a vieţuitoarelor ascunse în tufişuri. Printre cetini, stelele luceau trist, în crepusculul scurt dintre apusul şi răsăritul soarelui de vară din Alaska.

Un vânt subit a îndoit vârfurile molizilor, aducând iar sunetul. Un clinchet de nicovală izbită.

Am ieşit din aşternut şi am împins jeraticul mocnit spre Jim. Vocea lui m-a oprit.

— Am auzit, Leif.

Vântul a suspinat şi a murit, iar o dată cu el muriră şi sunetele îndepărtate ale loviturilor în nicovală. Înainte de a apuca să spunem ceva, vântul se pornise din nou. Purtând ecoul vaietului surd al loviturilor în nicovală, slab, îndepărtat. Şi iarăşi vântul muri, iar o dată cu el şi sunetul…

— O nicovală, Leif!

— Ascultă!

O rafală puternică aplecase molizii, aducând un cânt îndepărtat: vocile unei mulţimi de femei şi bărbaţi care intonau o melodie tristă, ciudată. Cântecul s-a terminat într-un acord plin de jale, arhaic, discordant…

Apoi un răpăit îndelung de tobe, într-un crescendo iute, ce se sfârşi brusc. După aceea, o harababură gălăgioasă, piţigăiată.

Înăbuşită de un bubuit grav, continuu, ca un tunet amortizat de distanţă. În el era sfidare; şi provocare…

Am aşteptat, ascultând. Molizii rămăseseră nemişcaţi. Vântul nu s-a mai pornit…

— Ciudate sunete, Jim!

Încercam să par nepăsător.

S-a ridicat. Un lemn s-a aprins în focul care agoniza. Lumina îi grava figura pe întuneric: slabă, cafenie, acvilină. Nu m-a privit.

— Toţi strămoşii împodobiţi cu pene, din ultimele două sute de ani s-au trezit şi strigă! Mai bine numeşte-mă Tsantawu, Leif! *Tsi'Tsa'lagi*. Sunt un cherokee. Acum sunt doar indian!

A zâmbit, dar nu s-a uitat la mine şi am fost bucuros de lucrul acesta.

— A fost o nicovală, i-am spus. O nicovală a naibii de mare! Şi sute de oameni cântând… De unde atâţia oameni în pustietatea asta? Nu păreau a fi indieni…

— Tobele nu erau indiene, a spus el, privind în foc. Când zgomotul lor a încetat, am simţit că mi-a cântat cineva un pizzicato cu un ţurţure pe spinare…

— Şi pe mine m-au îngrozit tobele alea…

Am crezut că aveam vocea sigură, dar s-a uitat pătrunzător spre mine. A fost rândul meu să-mi plec ochii şi să privesc spre jar.

— Mi-au amintit de ceva ce-am auzit… Şi văzut… în Mongolia… La fel şi cântecul… Fir-ar să fie, de ce te uiţi aşa la mine, Jim?

Am aruncat un lemn în foc. Nu m-am putut împiedica să cercetez întunericul, în timp ce lemnul era cuprins de flăcări. Apoi i-am întâlnit privirea.

— Un loc afurisit, Leif, nu-i aşa? a întrebat el, liniştit.

N-am răspuns. Jim s-a ridicat şi a păşit printre bagaje. S-a întors cu nişte apă, pe care a aruncat-o în foc. Apoi a împrăştiat pământ peste cărbunii sfârâind. Şi dacă m-a văzut tresărind, când întunericul a năvălit peste noi, n-a lăsat să se observe nimic.

— Vântul bătea dinspre nord, a spus el. Deci sunetele veneau dintr-acolo. Oricine ar fi scos sunetele alea e la nord de noi. Deci în ce direcţie mergem mâine?

— Spre nord, i-am răspuns.

Aveam gâtul uscat, în timp ce-i răspundeam…

Jim a râs. S-a aşezat pe pătură şi şi-a înfăşurat-o în jurul trupului. Eu mi-am proptit umărul în scorbura unui molid şi am rămas privind spre nord.

— Strămoşii protestează, Leif! Prevestesc o grămadă de necazuri, sunt sigur de asta, dacă vom merge spre nord. „Leac rău”, spun strămoşii… „Leac rău pentru tine, Tsantawu! Te vei îndrepta spre Usunhi’yi, Ţara Amurgului, Tsantawu! Spre Tsusgina’i, Ţara Fantomă! Fereşte-te! Nu merge spre nord, Tsantawu!”

— Of, du-te şi te culcă, piele roşie bântuită de coşmaruri!

— Bine… Ţi-am spus doar ce-au zis…

Apoi, după un timp:

— Şi am auzit voci strămoşeşti prezicând război… Ceea ce mi-au prezis strămoşii e mai rău decât războiul, Leif!

— Lua-te-ar dracu’! Taci odată!

Un chicotit în întuneric. Apoi tăcere.

Am rămas rezemat de trunchiul copacului. Sunetele sau, mai bine zis, amintirile neplăcute pe care le treziseră în mine mă zguduiseră mai mult decât vroiam să recunosc. Chiar faţă de mine însumi. Lucrul pe care îl purtam de doi ani în săculeţul de piele atârnat pe lanţul de la gât păru că mişcă, apoi deveni rece… M-am întrebat cât reuşise Jim să ghicească din ceea ce îi ascundeam.

De ce stinsese focul? Ştia că sunt speriat? Vroia să mă oblige să-mi înfrunt frica, s-o înving? Sau fusese doar instinctul lui de indian, care caută adăpost în întuneric? Recunoscuse şi el că bubuitul de tobe şi cântecul îl enervaseră la fel de mult ca pe mine…

Spaima! Bineînţeles că din pricina ei îmi transpiraseră palmele. Ea mă strânsese de gât, făcând sângele să-mi bubuie în urechi ca o tobă.

Da, ca o tobă…

Dar… Nu ca tobele ale căror bătăi fuseseră aduse spre noi de vântul dinspre nord. Acelea sunaseră precum tropăiturile în cadenţă ale unor bărbaţi şi femei, tineri, fecioare şi copii alergând tot mai repede pe marginea unei

lumi amăgitoare, pentru a se cufunda în gol… Dispărând în neant… Ofilindu-se în timp ce cădeau… Dizolvându-se… Mâncaţi de nimicnicie…

Ca bubuitul blestemat de tobe pe care-l auzisem în templul secret din oaza aceea din Gobi, în urmă cu doi ani!

Nici atunci, nici acum, nu simţisem doar teamă. Sigur, era şi teamă, dar o teamă plină de sfidare. De sfidarea vieţii împotriva negării ei. De o furie deosebită, violentă, crescândă. De revolta frenetică, a celui care se îneacă, împotriva apei ce-l sufocă. Furia flăcării unei lumânări împotriva celui ce se pregăteşte s-o stingă.

Iisuse! Nu exista chiar nicio speranţă? Dacă era adevărat ceea ce bănuiam, a gândi astfel însemna să mă dau bătut de la început!

Mai era şi Jim… Cum să-l feresc de povestea asta?

În sinea mea, nu nesocotisem niciodată percepţiile subconştiente, sau ce-or fi fost, pe care le numea vocile strămoşilor lui. Când vorbise de Usunhi'yi, Ţara Amurgului, îmi trecuse un fior de-a lungul şirei spinării. Nu-mi pomenise bătrânul preot uigur despre Ţara Umbrită? Parcă auzisem ecoul vorbelor lui…

Am privit spre Jim. Îmi era mult mai apropiat decât propriii mei fraţi. Am zâmbit la un asemenea gând. Fraţii mei nu-mi fuseseră deloc apropiaţi. Pentru toţi, mai puţin pentru mama mea norvegiană, cu voce blândă şi suflet mare, fusesem un străin în casa veche, cu reguli stricte, în care mă născusem. Fiul cel mai mic, un intrus, un copil străin, parcă. Nu era vina mea că venisem pe lume ca o replică perfectă a strămoşilor vikingi ai mamei mele, cu păr blond, ochi albaştri şi muşchi puternici. Nesemănând deloc a Langdon. Bărbaţii din familia Langdon erau bruneţi şi zvelţi, cu buze subţiri, taciturni, făcuţi de secole după acelaşi tipar. Se uitau la mine, străinul, din portretele de familie, uşor amuzaţi, cu o ostilitate dispreţuitoare. Exact aşa cum se uitau la mine tatăl meu şi cei patru fraţi, Langdoni adevăraţi cu toţii, când îmi aşezam, neîndemânatic, trupul greoi la masa lor…

Lucrul asta mă făcuse nefericit, dar o decisese pe mama să-mi ofere toată dragostea ei. Mă întrebasem de multe ori cum de s-a dăruit acelui bărbat brunet, egocentric, care îmi era tată, când în vene îi curgea sângele hoinarilor mării… Ea m-a botezat Leif, un nume la fel de nepotrivit pentru un Langdon ca şi naşterea mea în mijlocul lor.

Jim a intrat la Dartmouth în aceeaşi zi în care am intrat şi eu. L-am văzut cum arăta: un flăcău înalt, cu piele maronie, cu figură acvilină şi ochi negri, de nepătruns. Un cherokee pursânge, din clanul din care făcuse parte marele Sequoiah, un clan ce produsese, secole de-a rândul, conducători înţelepţi şi războinici puternici, pricepuţi.

În catalogul colegiului, numele lui fusese trecut James T. Eagles, dar în scriptele naţiunii cherokee era scris Two Eagles (Doi Vulturi), iar mama lui îl numea Tsantawu. Ne-am recunoscut, din prima clipă, identitatea spirituală. Am devenit fraţi de sânge, prin riturile străvechi ale poporului său. Mi-a dat un nume secret, cunoscut doar de noi doi: Degataga – Cel care e atât de aproape de celălalt, încât cei doi devin o singură fiinţă.

Singurul meu talent, în afară de forţa fizică, este aptitudinea de a învăţa limbi străine. Am deprins iute limba cherokee, de parcă aş fi fost născut în naţiunea aceea. Timpul petrecut la colegiu a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea… Dar când am ajuns în ultimul an, America a intrat în războiul mondial. Am părăsit împreună Dartmouth-ul, am fost instruiţi în aceeaşi tabără de pregătire şi am navigat spre Franţa în acelaşi convoi…

Stând acolo, în Alaska, sub zorii ce se ridicau încet, mi-am amintit anii scurşi de atunci: moartea mamei chiar în ziua încheierii armistiţiului… întoarcerea în New York, într-o casă plină de ostilitate făţişă… întoarcerea lui Jim în clanul său… încheierea studiilor, obţinând diploma de inginer de mină… Călătoriile în Asia… Reîntoarcerea în America şi căutarea lui Jim… Expediţia noastră în Alaska, mai mult de dragul camaraderiei şi a liniştii din pustietate, decât pentru aurul pe care ar fi trebuit să-l găsim…

O călătorie lungă, prima pe care o făceam împreună de la război. Şi două luni pline de fericire. Ne-am dus, de la Nome, prin tundra tremurătoare, spre Koyukuk, iar de acolo am ajuns, în cele din urmă, la tabăra aceasta mică dintre molizi, undeva între izvoarele râurilor Koyukuk şi Chandalar, la poalele neexploratului masiv Endicott. O călătorie lungă... Aveam senzaţia că aici începea adevăratul drum al vieţii mele...

O rază a soarelui ce răsărea a trecut printre copaci. Jim s-a ridicat, s-a uitat la mine şi a rânjit.

— N-ai prea dormit după concert, nu-i aşa?

— Cum te-ai descurcat cu strămoşii tăi? Nu te-au ţinut treaz prea mult...

Mi-a răspuns cu prea multă nonşalanţă:

— S-au potolit.

Faţa şi ochii îi erau fără nicio expresie. Îşi ascundea gândurile de mine... Strămoşii nu se potoliseră. Rămăsese treaz, în timp ce cu crezusem că doarme... Am luat o decizie rapidă. Vom merge spre sud, aşa cum plănuisem la început. O să-l însoţesc până la Circle. Acolo o să găsesc un pretext pentru a-l părăsi...

Am zis:

— Nu mai mergem spre nord. M-am răzgândit.

— Da? De ce?

— O să-ţi povestesc după ce mâncăm, am spus, pentru că nu mă pricep să inventez repede minciuni. Aprinde focul, Jim. Mă duc la izvor, după apă...

— Degataga!

Am tresărit. Îmi folosea numele secret doar în rarele momente de simpatie sau în timp de pericol.

— Degataga, vei merge spre nord! Vei merge într-acolo, chiar dacă va trebui s-o iau eu înainte, pentru a te obliga să mă urmezi! mi-a spus el, în dialectul cherokeez. Ca să-ţi salvezi sufletul. Vom merge împreună, frate de sânge, sau o să te târăsc după mine, ca pe un câine de vânătoare?

Mi s-a înfierbântat sângele şi am întins mâinile, să-l apuc.

S-a dat înapoi, râzând.

— Aşa-i mai bine, Leif!

Furia subită m-a părăsit la fel de brusc şi am lăsat mâinile în jos.

— Bine, Tsantawu. Vom merge spre nord. Să ştii însă că nu m-am răzgândit pentru că m-ar îngrijora soarta mea…

— Ştiu.

Şi-a făcut de lucru cu focul. M-am dus după apă. Am băut un ceai tare şi am mâncat ce mai rămăsese dintr-o barză mică, pe care o împuşcasem cu o zi înainte. Era din soiul numit „curcan de Alaska”. Şi, în timp ce mâncam, am început să-i povestesc…

2. Inelul cu Kraken

CU TREI ANI ÎN URMĂ, am început eu, am fost în Mongolia, cu expediţia Fairchild. O parte a lucrărilor consta în prospecţiuni geologice, pentru anumite firme engleze, cealaltă parte vizând cercetări etnografice şi arheologice, pentru British Museum şi pentru Universitatea din Pennsylvania.

N-am avut posibilitatea să-mi dovedesc cunoştinţele de inginer de mină. De la început, am devenit reprezentantul bunelor noastre intenţii, gazda taberei, agentul de legătură între noi şi diferitele triburi. Înălţimea mea, părul blond, ochii albaştri şi puterea deosebită, ca şi uşurinţa cu care învăţam limbile străine reprezentau pentru băştinaşi lucruri de un interes care nu se sfârşea niciodată. Tătari, mongoli, buriaţi, kirghizi, toţi vroiau să vadă cum rupeam potcoave de cal, îndoiam bare de fier pe genunchi sau făceam ceea ce tatăl meu numea dispreţuitor „trucurile mele de circ”.

Asta şi reprezentam pentru ei: un circ alcătuit dintr-o singură persoană. Ţineau cu adevărat la mine. Bătrânul Fairchild ar fi zâmbit dacă eu m-aş fi plâns că nu aveam timp să-mi execut sarcinile tehnice. Mi-ar fi explicat că eram mai preţios decât o duzină de ingineri de mină, că eu

constituiam poliţa de asigurare a expediţiei, că, atât timp cât îmi făceam numărul, nu vom fi tulburaţi de răufăcători. Şi adevărul este că nu ne-a deranjat nimeni. A fost singura expediţie de felul acesta care putea să-şi lase echipamentul nepăzit şi să-l regăsească atunci când îşi relua lucrul. Am fost scutiţi de şantaje şi de obligaţia de a împărţi bacşişuri.

Am învăţat repede câteva dialecte şi puteam să stau la taclale cu membrii diferitelor triburi, în limba lor. Asta avea un efect nemaipomenit. Din când în când sosea câte o delegaţie mongolă, formată din luptători, indivizi solizi, cu piepul cât un butoi, care vroiau să mă înfrunte. Le-am prins iute şmecheriile şi le-am arătat câteva din ale noastre. Am rezolvat certuri pricinuite de furturile de cai, iar nişte prieteni manciurieni m-au învăţat să lupt cu două săbii, câte una în fiecare mână.

Fairchild plănuise să rămână un an, dar, pentru că zilele trecuseră fără niciun fel de probleme, a hotărât să prelungească durata expediţiei. Rolul meu, mi-a zis în felul său ironic, era menit să aibă o importanţă veşnică. Ştiinţa n-o să mai aibă o ocazie asemănătoare. Doar dacă m-aş hotărî să rămân acolo şi să devin conducătorul locuitorilor… Nu-şi imagina cât de aproape fusese de o profeţie…

În anul următor, la începutul verii, ne-am mutat tabăra cu o sută de mile spre nord, în ţinutul uigurilor. Aceştia erau un popor ciudat. Spuneau că sunt descendenţii unei rase puternice, care stăpânise Gobi pe vremea când nu era deşert, ci un paradis pământesc, cu râuri abundente, cu multe lacuri şi oraşe populate. Adevărul era că se deosebeau de celelalte triburi, iar acestea, deşi îi omorau cu plăcere când puteau, se temeau de ei. Sau, mai degrabă, de vrăjile preoţilor lor.

Uigurii apăruseră rar în tabăra veche. Iar când o făceau, se ţineau deoparte. Ne aflam în tabăra cea nouă doar de-o săptămână, când un grup de vreo douăzeci de călăreţi îşi făcu apariţia. Eu stăteam la umbra cortului. Au descălecat şi au venit drept spre mine, fără să acorde cea mai mică atenţie altcuiva. S-au oprit la câţiva metri, iar trei dintre ei

au înaintat şi m-au privit cu atenţie. Ochii celor trei aveau o culoare ciudată, albastru-cenuşie, iar ai celui ce părea să-i conducă sclipeau, neobişnuit de reci. Erau bărbaţi solizi, mai înalţi decât ceilalţi.

Nu ştiam uigura. I-am salutat politicos, în kirghiză. Nu mi-au răspuns, continuându-şi examinarea atentă. Apoi au vorbit între ei, dând din cap, ca şi când ar fi luat o hotărâre. Conducătorul lor mi-a spus ceva. Când m-am ridicat, am văzut că era un pic mai scund ca mine, care am şase picioare şi patru inchi. I-am spus, în kirghiză, că nu-i înţeleg limba. A dat un ordin oamenilor lui. Mi-au înconjurat cortul, stând de pază cu lăncile lângă ei, cu săbiile lungi, ameninţătoare, scoase din teci.

Când am văzut ce fac, m-am enervat, dar, înainte de a apuca să protestez, conducătorul grupului a început să-mi vorbească în kirghiză. M-a asigurat, plin derespect, că vizita lor era paşnică, dar că nu vroia ca discuţia noastră să fie întreruptă de camarazii mei. Mi-a cerut să le arăt mâinile. Le-am întins. El şi cei doi tovarăşi ai lui s-au aplecat asupra palmelor, cxaminându-le cu minuţiozitate, indicând spre câte un semn sau o încrucişare de linii. Când au terminat, conducătorul şi-a atins fruntea de mâna mea dreaptă.

Apoi, spre uluirea mea, s-a lansat, fără nicio explicaţie prealabilă, într-o lecţie, extrem de inteligentă, de limbă uigură. Folosea kirghiză ca limbă comparativă. Nu s-ar fi zis că îl surprindea uşurinţa cu care asimilam învăţătura lui. Aveam senzaţia stranie că i se părea ceva normal. Metoda lui nu era aceea de a mă învăţa o limbă nouă, ci de a-mi aminti o limbă pe care o uitasem. Lecţia a durat o oră întreagă. Apoi şi-a atins din nou fruntea de mâna mea şi a dat un ordin cercului de paznici. Întregul grup s-a îndreptat spre cai şi a plecat în galop.

În experienţa aceea fusese ceva tulburător. Dar cel mai tulburător rămânea faptul că tutorele meu, dacă îi înţelesesem bine rolul, avusese dreptate, că nu descopeream o limbă nouă, ci una pe care o uitasem. Cu siguranţă, nu învăţasem niciodată o limbă străină cu

uşurinţa şi rapiditatea cu care deprinsesem uigura.

Ceilalţi colegi de expediţie erau uluiţi. M-am dus la camarazii mei, ca să discutăm. Etnologul nostru era celebrul profesor David Barr, de la Oxford. Fairchild înclina să ia lucrurile în glumă, dar Barr fusese foarte impresionat. Mi-a spus că tradiţia uigură susţinea că strămoşii lor făceau parte dintr-o rasă cu pielea albă, părul blond şi ochii albaştri, oameni înalţi, puternici. Pe scurt, oameni ca mine. Câteva fresce antice uigure care fuseseră descoperite reprezentau exact acest tip uman, demonstrând corectitudinea tradiţiei. Însă, dacă uigurii actuali erau descendenţii acelei rase, sângele vechi fusese, probabil, atât de amestecat şi diluat, încât aproape că dispăruse.

Am întrebat ce legătură avea asta cu mine, iar el mi-a răspuns că era posibil ca vizitatorii mei să mă considere un reprezentant pur al vechii rase. Nici nu vedea o altă explicaţie a comportării lor.

Considera că examinarea palmelor şi semnele de aprobare pe care şi le făcuseră îi confirmau teoria.

Bătrânul Fairchild l-a întrebat, ironic, dacă nu încerca să ne convertească la chiromanţie. Barr i-a răspuns, rece, că el e om de ştiinţă. În această calitate, era convins că anumite caractere fizice pot fi transmise, pe cale ereditară, de-a lungul multor generaţii. Unele particularităţi ale structurii liniilor din palmă pot persista vreme de secole sau pot reapărea după mult timp, în cazuri de atavism. Iar după părerea lui, cu reprezentam un asemenea caz.

Mă simţeam destul de derutat. Însă Barr mai avea câteva surprize, cu care m-a uluit de-a binclea. Îşi dăduse drumul. A continuat prin a spune că uigurii aveau, probabil, dreptate în ceea ce dedusese el că-şi închipuiau despre mine. Eram un descendent al vechilor norvegieni. Foarte bine! Se ştia cu certitudine că aesirii, vechii zei şi zeiţe nordice (Odin şi Thor, Frigga şi Freya, Frey, Loki al focului şi ceilalţi) au fost, cândva, oameni reali. Probabil conducătorii unei migraţii lungi şi periculoase. După ce au murit, au fost zeificaţi, ca şi alţi eroi şi eroine similare, de către alte triburi

sau rase. Etnologii consideră că neamul originar al norvegienilor a sosit în Europa de nord-est din Asia, ca şi alţi arieni. Migraţia lor a avut loc cândva, între anii 5000 şi 1000 înainte de Hristos. Nu exista niciun motiv să nu fi venit din regiunea numită acum Gobi, nici să nu fi fost rasa blondă pe care uigurii de azi o credeau cea de origine.

Nimeni, a adăugat el, nu ştie când s-a transformat Gobi în deşert. Nici din ce cauză. Porţiuni întregi din podiş şi tot Micul Gobi au rămas fertile până acum două mii de ani. Indiferent când a avut loc, indiferent de cauze, indiferent dacă a fost bruscă sau lentă, o asemenea schimbare constituia un motiv temeinic pentru migraţia condusă de Odin şi de ceilalţi aesiri, care s-a finalizat prin colonizarea Peninsulei Scandinave. Era evident că eu reprezentam un fenomen atavic al strămoşilor mamei mele, de acum o mie de ani. De ce n-aş fi şi un fenomen atavic, uşor de recunoscut, al uigurilor antici, din moment ce norvegienii erau descendenţii acestora?

În concluzie, puteam să am necazuri. Şi ceilalţi membri ai expediţiei. Profesorul ne-a sfătuit să ne întoarcem în grabă la vechea tabără, printre triburi prietene. Ne-a atras atenţia că, de când sosisem în locul acesta, nu venise să ne viziteze nici măcar un mongol, tătar sau alt membru al vreunui trib cu care stabilisem relaţii amicale. Şi, aruncând o privire spre Fairchild, a adăugat că nu vorbea în calitate de chiromant, ci de savant cu renume.

Bineînţeles. Fairchild şi-a cerut scuze, dar n-a fost de acord cu înapoierea. A propus să mai aşteptăm câteva zile, să vedem ce-o să se întâmple. Barr a remarcat, morocănos, că Fairchild nu avea darul profeţiei, dar că, probabil, eram supravegheaţi şi nu ni se va permite să ne retragem, aşa că hotărârea noastră n-avea nicio importanţă.

În noaptea aceea am auzit tobe răsunând în depărtare, bubuind la intervale diferite, comunicând, întrebând alte tobe, mai îndepărtate, până în zori…

În ziua următoare, la aceeaşi oră, trupa a reapărut. Conducătorul ei a venit drept la mine, ignorându-i, ca şi

rândul trecut, pe toţi ceilalţi din tabără. M-a salutat cu umilinţă, apoi am mers împreună în cortul meu. Din nou, lanţul de paznici ne-a înconjurat, iar lecţia a început brusc. A durat două ore, sau mai mult. Şi tot aşa, zi de zi, timp de trei săptămâni. Nu aveau loc discuţii accidentale, nu se puneau întrebări de prisos, nu se dădea niciun fel de explicaţie. Oamenii aceia veneau cu un scop precis: să mă înveţe limba lor. Şi îl realizau într-un mod extraordinar! Nu le făceam niciodată greutăţi, tratând problema la fel de riguros ca ei, pentru că eram curios, dornic să ajung la capăt şi să aflu ce însemna toată povestea asta. Iar lor li se părea ceva normal! În trei săptămâni am fost în stare să discut în uigură tot aşa de bine ca în engleză.

Neliniştea lui Barr creştea.

— Te pregătesc pentru ceva! spunea el. Aş da cinci ani din viaţă să fiu în locul tău! Dar treaba asta nu-mi place... Mi-e teamă pentru tine. Mi-e foarte teamă!

Într-o noapte, la sfârşitul celor trei săptămâni, tobele care semnalizau au bocănit până în zori. În ziua următoare, învăţătorul meu n-a venit. Nici a doua zi, nici în a treia... Dar oamenii noştri au raportat că prin împrejurimi mişunau cete întregi de uiguri, care păzeau tabăra. Din cauza fricii, nu mai erau în stare să lucreze.

În după-amiaza celei de-a patra zile, am văzut un nor de praf care se îndrepta iute către noi, dinspre nord. Curând am auzit sunetul tobelor uigure. Apoi din norul de praf a apărut un grup de călăreţi. Erau două sau trei sute, cu lănci scânteietoare. Mulţi aveau puşti de bună calitate. S-au desfăşurat într-un semicerc larg. În faţa taberei. Conducătorul cu privirea rece, care mă instruise, a descălecat şi a venit spre mine, ducând de frâu un cal negru, minunat. Un armăsar mare, puternic, care nu semăna cu căluţii sprinteni pe care-i foloseau ei. Un cal capabil să-mi ducă greutatea.

Uigurul s-a lăsat într-un genunchi, înmânându-mi frâul armăsarului. L-am luat, mecanic. Calul m-a privit, m-a mirosit, apoi şi-a lăsat botul pe umărul meu. Îndată, trupa

şi-a ridicat lăncile, strigând un cuvânt pe care nu l-am înţeles, apoi oamenii au descălecat, aşteptând.

Conducătorul s-a ridicat. A scos din tunică un cub mic, din jad antic. S-a lăsat din nou în genunchi, întinzându-mi-l. Cubul părea masiv, dar când l-am apăsat, s-a deschis. Înăuntru era un inel. Din aur curat, gros, lat. De el era prinsă o piatră galbenă, transparentă, având forma unui pătrat cu latura de un inch şi jumătate. Iar în piatră se vedea umbra unei caracatiţe negre...

Braţele ei ţâşneau din trup ca nişte spiţe. Păreau să iasă din piatra galbenă. Se zăreau chiar şi ventuzele de pe tentacule. Trupul nu era la fel de bine definit. Părea ceţos, aflat undeva, departe... Caracatiţa neagră nu fusese sculptată în piatră. Era înăuntrul ei!

În mine se amestecau sentimente bizare: repulsie şi o senzaţie stranie de ceva cunoscut, de lucru văzut deja... Fără să-mi dau seama, mi-am pus inelul în deget. S-a potrivit perfect. Apoi l-am ridicat spre soare, pentru a prinde lumina în piatră. Îndată, toţi oamenii din trupă s-au aruncat la pământ, prosternându-se în faţa mea.

Căpitanul uigur mi-a spus ceva. Îmi dădusem seama că, din clipa în care îmi înmânase jadul, mă urmărise îndeaproape. Mi s-a părut că văd teamă în ochii lui reci...

— Calul tău e pregătit...

Şi a folosit acel cuvânt cu care mă salutaseră şi ceilalţi.

— Arată-ne ce lucruri vrei să iei cu tine, iar oamenii tăi le vor lua.

— Unde mergem? Pentru cât timp?

— La un om sfânt al poporului tău, mi-a răspuns el. Pentru cât timp, doar el poate să spună...

O clipă am fost enervat de modul în care dispunea de mine. Apoi m-am întrebat de ce vorbea despre oamenii şi poporul lui ca fiind ai mei.

— De ce nu vine el la mine? am întrebat.

— E bătrân. Nu poate să călătorească.

Am privit mulţimea care aştepta lângă cai. Dacă aş fi refuzat să merg cu ei, ar fi distrus tabăra cât ai clipi...

Pentru că tovarăşii mei ar fi încercat, după cum era normal, să se opună luării mele cu forţa. În afară de asta, fierbeam de curiozitate.

— Trebuie să vorbesc cu colegii mei, înainte de a pleca, am zis.

— Dacă Dwayanu (de data asta am reţinut cuvântul) doreşte să-şi ia rămas bun de la câinii lui, s-o facă!

În ochii lui apăruse o sclipire de dispreţ, în timp ce se uita spre bătrânul Fairchild şi restul camarazilor noştri.

Nu-mi plăcusc nici ce spusese, nici cum o spusese.

— Aşteaptă-mi aici! i-am zis scurt şi m-am dus spre Fairchild.

Am intrat în cortul acestuia, urmat de Barr şi de ceilalţi. Le-am spus ce se întâmplase. Barr mi-a luat mâna, privind atent inelul. A şuierat încet:

— Nu ştii ce este? E Kraken, monstrul marin suprainteligent, răutăcios, mitic, al vechilor norvegieni. Vezi, nu are opt tentacule, ci douăsprezece! Niciodată nu a fost reprezentat cu mai puţin de zece. Simbolizează principiul opus vieţii, nu neapărat moartea, ci mai degrabă anihilarea… Kraken, aici, în Mongolia!

— Şefule, i-am spus lui Fairchild, există o singură cale de a mă ajuta, în caz că voi avea nevoie de ajutor. Să vă întoarceţi cât mai repede în tabăra cea veche! Luaţi legătura cu mongolii şi trimiteţi-i vorbă acelui şef de trib care respectă marii luptători. Ştiu ei despre cine e vorba. Convingeţi-l sau plătiţi-l să aducă în tabără câţi războinici poate. Mă voi întoarce, dar probabil că voi fi urmărit. Iar aici sunteţi în pericol. Nu acum, însă lucrurile vor evolua astfel încât oamenii aştia să considere că-i mai bine să vă omoare… Ştiu eu ce spun! Îţi cer s-o faci pentru mine, deşi s-ar putea s-o faci pentru voi!

— Dar au înconjurat tabăra! a încercat el să obiecteze.

— După ce vom pleca, n-o vor mai păzi, măcar un timp. Vor merge toţi cu mine.

Vorbisem plin de siguranţă, iar Barr a dat din cap, aprobându-mă.

— Regele se întoarce în regatul lui! a zis el. Cu toţi supuşii credincioşi după el. Nu va fi niciun pericol, cât timp se va alia în mijlocul lor... Doamne, Leif, cât aş vrea să merg cu tine! Kraken! Legendele străvechi din Mările Sudului vorbesc despre Marea Caracatiţă care doarme, aşteptând momentul în care va putea să distrugă lumea şi toată viaţa... Iar în prăpăstiile Anzilor, la o înălţime de trei mile faţă de nivelul mării, e sculptată Caracatiţa Neagră! Norvegieni, insulari din Mările Sudului, indieni din Anzi! Iar acum descoperim acelaşi simbol aici!

— Promiteţi să faceţi ce v-am rugat? l-am întrebat pe Fairchild. Viaţa mea poate să depindă de asta!

— Mă simt de parcă te-am părăsi... Nu vreau s-o fac!

— Şefule, gloata vă poate rade de pe faţa pământului într-un minut! Duceţi-vă înapoi şi chemaţi mongolii! Or să vă ajute şi tătarii, îi urăsc pe uiguri. O să mă întorc, nu vă fie frică. Sunt convins însă că o să vin cu toată hoarda după mine. Şi o să am nevoie de o fortăreaţă în care să mă ascund...

— O să fac aşa cum vrei, a acceptat el.

Am ieşit din cortul lui şi am intrat într-al meu. Uigurul cu ochi reci m-a urmat. Mi-am luat puşca şi un revolver, mi-am pus periuţa de dinţi şi trusa de ras în buzunar şi am dat să ies.

— Doar atât? m-a întrebat, surprins.

— Dacă o să mai am nevoie de ceva, o să mă întorc.

— Nu înainte de a-ţi aminti, a zis el, enigmatic.

Am mers împreună spre armăsarul negru. Am încălecat singur. Trupa s-a rotit în jurul nostru. Am galopat spre sud, lăncile lor formând o barieră între mine şi tabără.

3. Ritualul lui Khalk’ru

ARMĂSARUL s-a aşternut la drum, într-o goană constantă, cadenţată. Îmi purta greutatea cu uşurinţă. Cu

vreo oră înainte de apusul soarelui, ajunseserăm la marginea deşertului. În dreapta, se întindea un lanţ scund de dealuri, din gresie roşie. În faţă, un defileu. Am pătruns în el, bâjbâind prin întuneric. După o jumătate de oră, ieşisem la loc deschis, într-o zonă presărată cu pietre, prin care trecuse cândva un drum larg. Urmele lui duceau spre nord-est, către alt lanţ din gresie roşie, mai înalt, aflat cam la cinci mile distanţă. Am ajuns la el chiar la căderea nopţii. Acolo, ghidul meu s-a oprit şi mi-a spus că vom poposi până în zori. Vreo douăzeci de oameni au descălecat, iar ceilalţi au călărit mai departe.

Cei care rămăseseră au privit spre mine. Aşteptau ceva. M-am întrebat ce trebuia să fac... Apoi, observând că armăsarul era transpirat, am cerut ceva cu care să-l şterg, apă şi mâncare pentru el. Se pare că asta doreau, pentru că, de îndată, căpitanul lor mi-a adus chiar el o cârpă, grăunţe şi apă, în timp ce oamenii lui şuşoteau. După ce calul şi-a potolit setea, l-am hrănit. Am cerut o pătură să pun pe el, pentru că noaptea era rece. Când am terminat, am descoperit că mă aşteptau cu cina. Am stat lângă foc, alături de conducător. Eram flămând şi am mâncat cu lăcomie, ca de obicei. Am pus câteva întrebări, la care mi s-au dat răspunsuri evazive, aşa că am renunţat.

Când am sfârşit de mâncat, mi se făcuse somn. Mi-au fost aduse pături. M-am dus lângă armăsar, am întins păturile alături şi m-am înfăşurat în ele.

Calul şi-a plecat capul, m-a mirosit, mi-a suflat în ceafă, apoi s-a întins cu grijă lângă mine. M-am răsucit, rezemându-mi fruntea de grumazul lui. Am auzit şoapte excitate printre uiguri. Apoi am adormit...

M-am trezit în zori. Gustarea era deja pregătită. Am pornit de-a lungul drumului străvechi, care ducea printre dealuri, pe firul unei văi care fusese, cu mult timp în urmă, un râu lat. Un timp, culmile dinspre est ne-au protejat de soare. Când lumina lui a început însă să ne izbească drept în creştet, ne-am adăpostit la umbra unor stânci imense. Am rămas acolo până spre mijlocul după-amiezei. Cu puţin

timp înainte de asfinţit, am traversat albia uscată a riâului, peste ceea ce fusese, cândva, un pod masiv. Am intrat în alt defileu, prin care cursese, altădată, izvorul acelui râu, de mult dispărut şi am ieşit dintre stânci chiar când se întuneca.

Fiecare latură a trecătorii înguste o constituiau nişte forturi din piatră. Erau pline de uiguri, care strigau, pe măsură ce ne apropiam. Auzeam cuvântul „Dwayanu”, repetat iar şi iar...

Porţile grele ale fortului din dreapta s-au deschis şi am intrat într-un gang tăiat în zidul gros. Apoi am traversat o piaţă largă şi am trecut prin altă poartă.

M-am uitat spre oaza înghesuită între munţii sterpi. Fusese cândva vatra unui oraş imens, ale cărui ruine erau împrăştiate pretutindeni. Izvorul râului de odinioară se transformase într-un pârâu care se pierdea în nisip, nu departe de locul în care mă aflam. În dreapta pârâului, vegetaţie şi copaci. În stânga, pustietate... Drumul trecea prin oază şi continua prin pustiu. Se oprea, sau intra, într-o deschidere uriaşă, pătrată, tăiată în stâncă, la vreo milă de noi – o deschidere ce semăna cu o poartă în munte sau cu o intrare într-un mormânt egiptean gigantic...

Am călărit spre partea fertilă. Acolo se aflau sute de clădiri antice din piatră. Se vedea că fuseseră reparate. Chiar şi aşa, vechimea lor mi-a zdruncinat nervii. Printre copaci erau corturi... Din case şi corturi, năvăleau afară uiguri: bărbaţi, femei, copii. Numai războinicii erau peste o mie. Spre deosebire de oamenii din forturile de pază, aceştia mă priveau tăcuţi, în vreme ce treceam pe lângă ei.

Ne-am oprit în faţa unei movile roase de timp, care, cu patru-cinci mii de ani în urmă, fusese un palat. Sau un templu. Un şir de coloane scunde, cu secţiunea pătrată, îi împodobeau faţada. La intrare, altele, mai mătăhăloase. Escorta a luat armăsarul meu şi calul ghidului. Plecându-se adânc în prag, călăuza mea m-a invitat să intru.

Am pătruns într-un coridor larg, de-a lungul căruia erau înşiruiţi lăncieri, luminaţi cu torţe dintr-un lemn răşinos.

Conducătorul uigur mergea alături de mine. Coridorul se sfârşea într-o cameră uriaşă, atât de lungă şi de largă, încât făcliile de pe pereţi făceau ca mijlocul ei să pară întunecat. La capătul celălalt al încăperii se găsea o platformă joasă, pe care era o masă din piatră. Iar la masa aceea stăteau nişte oameni cu capetele acoperite de glugi.

Când m-am apropiat, am simţit ochii lor aţintiţi asupra mea. Am văzut că erau treisprezece, câte şase pe fiecare latură, iar unul, pe un scaun mai înalt, în capul mesei. În faţa lor se aflau felinare de metal, în care ardea o substanţă ce producea o lumină limpede, albă. M-am apropiat de ei. Călăuza mea n-a zis nimic. Nici ceilalţi.

Deodată, lumina s-a reflectat în inelul din degetul meu.

Bărbatul din capul mesei s-a ridicat, ţinându-se de marginea ei cu mâini tremurătoare, ce arătau ca nişte gheare decrepite. L-am auzit şoptind:

— Dwayanu!

Gluga i-a căzut de pe cap. Am zărit o figură bătrână, bătrână, cu ochi aproape la fel de albaştri ca ai mei, în care se citeau o mare uimire şi o speranţă lacomă. M-a emoţionat: era privirea unui om pierdut în disperare, care vede, pe neaşteptate, salvarea!

Ceilalţi s-au ridicat şi ei, lăsându-şi glugile pe spate. Erau cu toţii bătrâni, dar nu atât de în vârstă precum acela care şoptise. Mă măsurau cu ochi albastru-cenuşii, reci. Înaltul Preot, pentru că am presupus că asta era, a vorbit iarăşi:

— Mi-au spus, dar n-am crezut! Vrei să vii mai aproape?

Am sărit pe platformă şi m-am dus lângă el. Şi-a ridicat faţa veştejită spre mine, privindu-mi ochii. Mi-a atins părul. Şi-a vârât mâna sub cămaşa mea, în dreptul inimii. Apoi a spus:

— Să-ţi văd mâinile!

Le-am aşezat pe masă, cu palmele în sus. Le-a examinat cu atenţia cu care le cercetase şi căpitanul uigur. Ceilalţi doisprezece se strânseseră în jur, urmărindu-i degetele care arătau un semn sau altul. Apoi înaltul Preot şi-a desfăcut un lanţ de la gât, un lanţ din zale de aur, trăgând

de sub robă un cub mare, lustruit, din jad. L-a deschis, în el era o piatră galbenă, mai mare decât cea de la inelul meu, dar asemănătoare. În adâncul ei se afla înscrisă caracatiţa neagră, Kraken… în cub se mai găsea o fiolă mică, din jad şi un cuţitaş ca un bisturiu, tot din jad. Mi-a luat mâna dreaptă şi a dus încheietura deasupra pietrei galbene. A privit spre mine, apoi spre ceilalţi, cu ochi îngroziţi.

— Ultimul test! a şoptit el. Sângele!

Mi-a atins o venă de la încheietură cu lama cuţitului, iar sângele a curs încet, picătură cu picătură, pe piatră. Avea o formă uşor concavă. Când sângele a atins-o, s-a întins ca o pojghiţă subţire, dinăuntru spre margini. Preotul cel bătrân a ridicat fiola de jad, a destupat-o şi, cu un efort vizibil de voinţă, a aplecat-o peste piatra galbenă. O picătură de lichid incolor s-a scurs din ea şi s-a amestecat cu sângele meu.

În cameră domnea o tăcere desăvârşită. Înaltul Preot şi ajutoarele lui păreau că nu mai respiră, uitându-se la piatră. Am aruncat o privire spre conducătorul uigur, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra mea, plini de fanatism.

Apoi, o exclamaţie a Marelui Preot, căruia i-au ţinut isonul şi ceilalţi. M-am uitat spre piatră. Stratul roşu îşi schimbase culoarea. O scânteie ciudată alerga prin el, transformându-l într-un verde limpede, luminos.

— Dwayanu! a gâfâit înaltul Preot şi s-a prăbuşit pe scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile-i tremurătoare.

Ceilalţi priveau când la mine, când la piatră, ca la o minune. M-am uitat spre conducătorul uigur. Stătea prosternat, cu capul în jos, la baza podiumului.

Înaltul Preot şi-a descoperit faţa. Mi s-a părut schimbat, devenise incredibil de tânăr. Ochii lui nu mai erau lipsiţi de speranţă, îngroziţi, ci plini de vioiciune. S-a ridicat de pe scaun şi mi-a făcut semn să mă aşez în locul lui.

— Dwayanu, a întrebat el, ce-ţi aminteşti?

M-am scuturat uimit, amintindu-mi remarca făcută de uigur, în tabără.

— Ce trebuie să-mi amintesc? i-am răspuns.

S-a uitat întrebător spre ceilalţi. Ca şi cum l-ar fi înţeles, aceştia s-au privit între ei, apoi au dat din cap. Înaltul Preot a închis caseta de jad şi a vârât-o în sân. Mi-a luat mâna şi a răsucit inelul, încât. Piatra a ajuns în palmă. Apoi mi-a strâns degetele peste ca.

— Îţi aminteşti... (vocea lui devenise o şoaptă extrem de slabă) ... de *Khalk'ru*?

Din nou tăcerea s-a întins peste camera cea mare, de data asta ca un lucru palpabil. Am rămas gânditor. În numele acela era ceva familiar... Aveam senzaţia enervantă că ar fi trebuit să-l cunosc, că, străduindu-mă puţin, mi-aş aminti, că amintirea se găsea chiar la marginea conştientului... Şi mai aveam impresia că înseamnă ceva înspăimântător... Ceva pe care-i mai bine să-l uiţi... Am simţit un val de repulsie, combinat cu un resentiment acut.

— Nu, i-am răspuns.

Am auzit sunetul unei respiraţii gâfâite. Bătrânul preot a venit lângă mine şi mi-a pus mâna pe ochi.

— De asta îţi aminteşti?

Mintea părea că-mi tresare. Am văzut o imagine clară, de parcă o priveam cu ochii deschişi. Galopam prin oază, către poarta cea mare din munte. Numai că nu era o oază, ci un oraş plin de grădini, străbătut de un râu care clipocea... Dealurile nu mai erau din gresie roşie, stearpă, ci verzi, acoperite cu copaci... Lângă mine galopau alţii, bărbaţi şi femei care-mi semănau, blonzi, puternici... Am ajuns lângă poartă. O flancau coloane pătrate, uriaşe... Am coborât de pe cal... Un armăsar mare, negru... Am intrat...

Nu vroiam să intru! Dacă intram, îmi aminteam de Khalk'ru! M-am dat înapoi... Am ieşit... Am simţit mâinile pe ochii mei şi am încercat să le dau la o parte... Erau ale bătrânului preot... Am sărit de pe scaun, tremurând de furie. L-am înfruntat, dar figura îi era blândă, privirea blajină.

— Curând îţi vei aminti mai mult...

N-am răspuns, încercând să-mi stăpânesc furia inexplicabilă. Bineînţeles, bătrânul înccrcasc să mă

hipnotizeze! Văzusem ceea ce vrusese să mă facă să văd. Nu degeaba aveau preoţii uiguri reputaţie de vrăjitori! Dar nu m-a înfuriat faptul că încercase să-mi stăpânească voinţa. Nu, era ceva legat de numele acela, Khalk'ru... De ceea ce se afla dincolo de poarta din munte, poarta prin care fusesem împins...

— Ţi-e foame?

Trecerea abruptă la lucrurile normale m-a calmat. Am râs, stânjenit şi i-am răspuns că îmi este foame, că mi-e somn. Mi-era teamă că un personaj atât de important, cum devenisem, trebuia să cineze cu înaltul Preot. M-am simţit uşurat când m-a încredinţat căpitanului uigur. Acesta mă urma ca un câine, mă privea cu ochii cu care un câine îşi priveşte stăpânul... M-a servit ca o slugă, în timp ce am mâncat. I-am spus că aş prefera să dorm într-un cort, nu într-o casă de piatră. Ochii i-au sclipit şi, pentru prima dată, a spus altceva decât monosilabe respectuoase:

— Un adevărat războinic! a mârâit el, aprobator.

Uigurii au ridicat un cort pentru mine. Înainte de a mă culca, m-am uitat afară. Conducătorul se afla la intrare, iar două şiruri de lăncieri mă păzeau, stând umăr lângă umăr.

A doua zi, dimineaţa, o delegaţie de preoţi de rang mai mic a venit după mine. Am intrat în aceeaşi clădire, dar am fost condus într-o cameră mai modestă, lipsită de mobilier. Acolo mă aşteptau înaltul Preot şi ceilalţi tovarăşi ai lui. Credeam că-mi vor pune întrebări. Nu mi-au pus niciuna. Nu erau curioşi să-mi afle originea, să ştie de unde vin şi ce caut în Mongolia. Părea a le ajunge că eram cine speraseră să fiu, chiar dacă eu mă simţeam străin de toate. Aveam impresia că se grăbeau să îndeplinească un plan, care începuse cu lecţiile pe care mi le ţinuseră. Înaltul Preot a mers direct la ţintă:

— Dwayanu, vom aduce în amintirea ta un anumit ritual. Să asculţi şi să priveşti cu atenţie, să repeţi cu grijă fiecare vorbă, fiecare gest.

— De ce? l-am întrebat.

— Ca să înveţi... a început el, apoi s-a întrerupt, plin de

mândrie. Nu! Îţi voi spune! Pentru ca deşertul să redevină fertil! Pentru ca uigurii să-şi recapete măreţia! Pentru ca sacrilegiul străvechi împotriva lui Khalk’ru, care a adus pustiul, să fie ispăşit!

— Şi ce legătură am eu, un străin, cu asta?

— Noi nu mai avem suficient sânge străbun ca să facem ceea ce trebuie. Iar tu nu eşti un străin. Eşti Dwayanu! Eliberatorul! Eşti din rasa pură! De aceea eşti singurul care poţi îndepărta osânda!

Mi-am imaginat cât de încântat ar fi fost Barr să audă o asemenea explicaţie, cum l-ar fi bombănit pe Fairchild… M-am înclinat în faţa preotului şi i-am spus că sunt gata. Mi-a luat inelul din deget, şi-a scos de la gât lanţul de care atârna jadul şi mi-a spus să mă dezbrac. În timp ce făceam ce-mi ceruse, şi-a scos şi el roba, iar ceilalţi l-au urmat. Unul dintre ei a dus repede lucrurile afară şi s-a întors imediat. Am privit trupurile noduroase ale bătrânilor ce stăteau, goi, în jurul meu şi mi-a trecut orice chef de râs. Lucrurile deveniseră sinistre… A urmat lecţia.

Nu era un ritual, ci o invocare sau, mai curând, o *evocare* a unei Fiinţe, Puteri, Forţe, numite Khalk’ru. Textul era foarte straniu, ca şi gesturile care-l acompaniau. Părea să fie într-o formă arhaică a limbii uigure, cu multe cuvinte pe care nu le înţelegeam. Probabil că fusese transmis din preot în preot, din timpuri străvechi. Chiar şi o persoană indiferentă din punct de vedere religios l-ar fi considerat blasfematoriu până la damnare. În faza aceea eram prea curios, ca să mă gândesc la înţelesul lui. Îmi producea aceeaşi senzaţie de lucru deja cunoscut, ca atunci când auzisem prima dată numele lui Khalk’ru. Nu mai simţeam repulsia de la început. Nu ştiu dacă faptul se datora voinţelor unite ale celor doisprezece preoţi care nu-şi luau o clipă ochii de pe mine.

N-o să-l repet, o să spun doar esenţialul. Khalk’ru era Începutul-fără-Început şi va fi Sfârşitul-fără-Sfârşit. Era Vidul-fără-Lumină-şi-fără-Timp, Distrugătorul, Mâncătorul-de-Viaţă, Anihilatorul, Cel-Care-Descompune. Nu era

Moartea. Moartea însemna doar o parte a lui... Era viu, foarte viu, dar trăirea lui constituia antiteza vieţii, aşa cum o cunoaştem noi. Viaţa era un invadator care tulbura calmul fără vârstă al lui Khalk'ru. Zei şi oameni, animale şi păsări, toate creaturile, vegetaţia, apa, aerul, focul, soarele, stelele şi luna, toate urmau să se dizolve în El însuşi, Neantul Viu, dacă asta era voinţa sa. Dar le mai lăsa un pic... De ce să se grăbească, din moment ce până la urmă va rămâne doar Khalk'ru? Să-l determinăm să se retragă din ţinuturile sterpe, pentru ca viaţa să pătrundă în ele şi să le facă iar roditoare. Să-l convingem să se atingă doar de cei care sunt duşmani ai celor ce-i slăvesc, încât adoratorii lui să devină puternici, dovadă clară a măreţiei lui Khalk'ru, Cel-Ce-Este-Totul-în-Toate. Pentru el, în veşnicia sa, asta ar însemna doar o clipă de răgaz. Să-l determinăm să se manifeste sub forma simbolului său şi să primească ofranda ce i-a fost adusă, ca semn că ne-a ascultat şi ne-a acceptat ruga.

Incantaţia era mult mai lungă, dar sensul ei rămânea acesta. O rugăciune înfiorătoare. Însă atunci nu simţeam niciun fel de teamă... După trei repetiţii, o învăţasem perfect. Înaltul Preot m-a pus să o mai rostesc o dată, apoi a făcut un semn din cap preotului care ne luase veşmintele. Acesta a ieşit şi s-a întors cu robele, dar nu şi cu îmbrăcămintea mea. În locul ci am primit o mantie lungă, albă şi o pereche de sandale. Mi-am cerut hainele, dar bătrânul preot mi-a răspuns că nu mai am nevoie de ele, că de aici încolo voi fi îmbrăcat aşa cum se cuvine. Am căzut de acord că-i mai bine aşa, dar i-am cerut să-mi dea veşmintele mele, să le păstrez, să le privesc din când în când. A acceptat.

M-au condus în altă încăpere. Pe pereţi, tapiserii decolorate, zdrenţuite. În ţesătura lor se vedeau scene de vânătoare sau de război, în cameră se aflau scaune şi bănci de forme stranii, dintr-un metal care părea să fie cupru, dar tot atât de bine putea fi aur... Un divan jos, lat. Într-un colţ, lănci, un arc şi două săbii, un scut şi un coif din bronz.

Totul, cu excepţia covorului aruncat pe podeaua de piatră, arăta extrem de vechi…

Am fost spălat şi ras cu grijă, iar părul meu lung, pieptănat. Un ceremonial însoţit de rituri de purificare, ce mă înspăimântau uneori…

După aceea mi s-a dat un veşmânt din bumbac, ce m-a acoperit de la gât până la glezne. O pereche de pantaloni lungi, largi, strânşi la brâu, care păreau ţesuţi din fire de aur aduse, într-un fel oarecare, la moliciunea mătăsii. Am observat, amuzat, că fuseseră cârpiţi cu grijă. M-am întrebat de câte veacuri murise cel ce-i purtase prima dată… O bluză lungă, din acelaşi material. Picioarele mi-au fost vârâte în nişte coturni, a căror broderie complicată era roasă un pic…

Bătrânul preot mi-a pus inelul în deget şi s-a dat înapoi, privindu-mă extaziat. Era limpede că nu vedea nimic din ravagiile provocate de timp asupra veşmintelor. Pentru el, eram personajul minunat din trecut. Cel care îşi închipuia că sunt.

— Aşa arătai pe vremea când neamul tău era puternic! a zis el. Curând, când ne vom recâştiga măcar o parte din măreţia pierdută, îi vom aduce înapoi pe cei care locuiesc în Ţara Umbrită.

— Ţara Umbrită? l-am întrebat eu.

— E departe, spre est, dincolo de Apa cea Mare, mi-a răspuns el. Acolo locuiesc adepţii lui Khalk’ru care au fugit în timpul Marelui Sacrilegiu, cel care a transformat Ţara Uigurilor într-un deşert. Sunt cu sângele curat, ca tine, Dwayanu… Îţi vei găsi o tovarăşă printre femeile lor. Cu timpul, noi, cei cu sângele subţiat, vom dispărea, iar Ţara Uigurilor va fi din nou locuită de neamul străvechi…

A pornit, brusc, înspre ieşire, urmat de preoţii de rang mai mic. S-a oprit însă în prag:

— Aşteaptă aici până te voi chema.

4. Tentaculele lui Khalk’ru

AM AŞTEPTAT o oră, examinând conţinutul ciudat al camerei, amuzându-mă să lupt cu două săbii, de unul singur. Când am întors capul spre uşă, l-am văzut pe căpitanul uigur privindu-mă din prag. Ochii spălăciţi îi sclipeau.

— Pe Zarda! a zis. Indiferent câte ai uitat, ştii încă să lupţi cu sabia! Ne-ai părăsit ca războinic, tot ca războinic te-ai întors!

Apoi a căzut în genunchi, cu capul plecat.

— Iartă-mă, Dwayanu! Am fost trimis după tine. E timpul să mergem!

M-a cuprins o exaltare violentă. Am ridicat săbiile şi i-am atins umărul. A acceptat gestul ca pe un semn de înnobilare. Am trecut apoi în coridorul cu lăncieri şi am ieşit pe uşa cea mare. S-a auzit un strigăt tunător:

— Dwayanu!

Apoi un sunet de trâmbiţe, un răpăit puternic de tobe şi zăngănitul ţimbalelor.

În faţa palatului, un careu imens de călăreţi uiguri. Cel puţin cinci sute, cu lănci scânteietoare, cu flamuri fâlfâind. În interiorul careului, aliniaţi cu grijă, încă pe atâţia. Am remarcat că erau şi bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în haine la fel de vechi precum acelea pe care le purtam şi cu, sclipind în soarele puternic ca un covor uriaş, multicolor, din fire metalice. Între ei fluturau steaguri şi steguleţe, rupte, zdrenţuite, acoperite de simboluri stranii.

La capătul careului l-am recunoscut pe bătrân, călare, îmbrăcat în galben, înconjurat de ceilalţi preoţi. Deasupra lui flutura un drapel, tot galben, pe care apărea, când era întins de vânt, silueta neagră a Krakenului. În spatele careului de călăreţi se înghesuiau sute de uiguri, dornici să mă vadă. Cât am stat în faţa lor, clipind din cauza soarelui, un alt strigăt s-a amestecat în bubuitul tobelor uigure.

„Regele s-a întors la poporul lui!” spusese Barr. Se părea că aşa era…

Mi-a atras atenţia un sforăit uşor. În spatele meu se agita armăsarul negru. Am încălecat şi; urmat de căpitanul uigur, am galopat pe drumul deschis de coloanele aliniate. Priveam oamenii, în timp ce treceam pe lângă ei. Toţi, bărbaţi şi femei, aveau ochi albastru-cenuşii. Păreau mai înalţi decât media rasei lor. M-am gândit că erau, probabil, nobilii, urmaşii vechilor familii, cei în care sângele străvechi rămăsese mai puternic. Steagurile zdrenţuite purtau stema clanului lor. În ochii bărbaţilor, exaltare. În ochii multor femei, groază.

Am ajuns lângă bătrânul preot. Şirul de călăreţi din faţă s-a despărţit. Am pornit împreună, urmaţi de ceilalţi preoţi. Uigurii călăreau formând câte o linie subţire, lungă, în dreapta şi în stânga noastră, în timp ce trompetele sunau, tobele, mici şi mari, răpăiau, iar ţimbalele se ciocneau într-un ritm sălbatic, triumfal.

Regele s-a întors…

Doamne, *ce bine ar fi fost să mă fi împins ceva drept în lăncile uigurilor*!

Am traversat zona de verdeaţă a oazei, apoi am trecut pe un pod lat, care se întindea peste pârâiaşul ce fusese, cândva, un râu vijelios. Picioarele cailor călcau pe drumul antic ce ducea spre poarta din munte, aflată cam la o milă de noi. Exaltarea violentă creştea în mine… Am privit în urmă, spre cei care mă însoţeau. Mi-am amintit de peticele de pe hainele mele. Tovarăşii mei aveau aceeaşi înfăţişare ponosită… Imaginea lor m-a făcut să nu mă mai simt rege, dar, în acelaşi timp, m-a umplut de milă. Mi-am dat seama că sunt nişte oameni conduşi de fantomele flămânde din sângele lor subţiat, fantomele unor strămoşi puternici, care slăbiseră pe măsură ce sângele străvechi se împuţina, care piereau de foame pe măsură ce acesta se dilua, dar care erau destul de tari pentru a lupta împotriva dispariţiei, capabile încă să le comande minţile şi să-i împingă spre ceva despre care ele credeau că le va potoli foamea, că le va face din nou puternice…

Da, îmi era milă de ei. Mi se părea o prostie să mă cred în

stare de a hrăni fantomele lor străbune, dar tot puteam să fac ceva pentru ei. Să le dau un spectacol grozav! Mi-am amintit ritualul pe care îl învăţasem. Am repetat în minte fiecare gest pe care mi-l indicase bătrânul preot.

M-am uitat spre uşa din munte. Era suficient de largă, încât să poată pătrunde douăzeci de călăreţi, mergând unul lângă celălalt. Coloanele groase, pe care le văzusem sub atingerea mâinilor preotului, zăceau lângă intrare, dărâmate. În vreme ce mă apropiam de ele, nu mai simţeam nici repulsie, nici revoltă, ca în timpul vedeniei. Eram dornic să păşesc dincolo şi să fac ceea ce trebuia.

Lăncierii au năvălit şi s-au aşezat de pază lângă intrare. Am trecut pragul porţii în ruine alături de bătrân şi, urmaţi de ceilalţi preoţi, am pătruns în interiorul muntelui. Coridorul era luminat de felinare fixate în pereţi, arzând cu flăcări limpezi, albe. La o sută de paşi mai încolo se deschidea un alt coridor, care forma un unghi de cincisprezecc grade faţă de cel prin care intrasem. Bătrânul preot s-a îndreptat spre el. M-am uitat în urmă. Nobilii nu trecuseră încă. I-am văzut descălecând la intrare. Am mers, în tăcere, vreo mie de picioare. Coridorul dădea într-o cameră mică, pătrată, tăiată în gresie, în zidul din faţa noastră, o altă uşă, acoperită de o draperie grea. În cameră nu erau decât nişte lăzi din piatră, de mărimi diferite, aliniate lângă perete.

Preotul a deschis una. Înăuntru se găsea o cutie de lemn, cenuşiu din cauza vechimii. I-a ridicat capacul şi a scos două veşminte galbene. Mi-a trecut unul peste cap. Era un fel de halat, lung până la pământ. L-am privit: ţesută în el, încercuindu-mă cu tentaculele, caracatiţa neagră...

Bătrânul şi-a pus celălalt veşmânt. Şi acesta avea pe el caracatiţa, dar numai pe piept, iar tentaculele nu-l înconjurau. S-a aplecat şi a luat din ladă un sceptru de aur, având la capăt nişte bare de care atârnau ciorchini de clopoţei, tot din aur.

Preoţii de grad inferior au scos din lăzi nişte tobe ovale, ciudate, lungi de trei picioare, cu laturile dintr-un metal

roşu-întunecat. S-au aşezat cu toţii, bătând cu degetele în membrana tobelor, întinzând-o, dacă era cazul, în timp ce bătrânul scutura sceptrul cu clopoţei, pentru a le încerca sunetul. Ca o orchestră carc-şi acordează instrumentele... Mi-a venit să râd. Pe atunci nu ştiam cât de mult pot lucrurile banale să intensifice teribilul...

Dincolo de uşa acoperită cu draperii s-au auzit zgomote. Trei lovituri ca de ciocan ce izbeşte nicovala. Apoi tăcere. Cei doisprezece preoţi au ieşit pe uşă, ducându-şi tobele în braţe. Înaltul Preot m-a invitat să-l urmez. Am trecut şi noi dincolo de draperii.

Am privit în jur, spre peştera uriaşă tăiată în rocă de mâinile unor oameni care se transformaseră în pulbere de mii de ani. Îşi arăta vechimea imemorială atât de limpede, de parcă stânca ar fi vorbit. Părea mai mult decât antică, părea ceva primordial. Peştera era slab luminată, atât de slab, încât abia am reuşit să-i văd pe nobilii uiguri care stăteau pe podeaua de piatră, cu flamurile clanurilor în faţă, uitându-se la mine. Se aflau la o distanţă de vreo sută de yarzi, cu zece picioare mai jos decât noi. În jurul lor, peştera se întindea la nesfârşit, pierzându-se în întuneric. În faţa lor era o groapă cu pereţii rotunjiţi, ca adâncitura dintre două valuri lungi, iar piatra urca, precum un astfel de val, îndoindu-se. Marginea sa forma o creastă, ca şi cum valul de piatră sculptată ar fi fost un talaz gigantic, ce năvălea spre ei. Acea margine constituia ridicătura pe care mă aflam.

Înaltul Preot m-a prins de braţ. M-am întors către el şi i-am urmărit privirea.

La o sută de picioare de noi era o fată. Goală. Abia atinsese vârsta feminităţii. Se vedea limpede că-i însărcinată.

Ochii ei erau la fel de albaştri ca şi cei ai bătrânului, părul de un castaniu-roşcat, cu un strop de auriu, iar pielea de un măsliniu foarte deschis. Se vedea, puternic, sângele vechii rase. Deşi se stăpânea, plină de curaj, în ochi i se citea spaima, dovedită şi de ridicarea şi coborârea rapidă a

pieptului ei rotund.

Stătea într-o scobitură mică. În jurul mijlocului, un brâu de aur, din care porneau trei lanţuri, tot de aur, fixate în podeaua de stâncă. Le-am înţeles scopul. Fata nu putea să fugă, iar dacă s-ar fi prăbuşit, n-ar fi putut să alunece din scobitură. Să fugă sau să se prăbuşească din pricina cui? Bineînţeles, nu din pricina mea! M-am uitat la ea şi i-am zâmbit. Mi-a întâlnit privirea, iar teama a dispărut din ochii ei. A surâs şi ea, plină de încredere.

Să mă ierte Dumnezeu! I-am zâmbit, iar ea a avut încredere în mine!

Am privit dincolo de ea, spre un loc în care apăruse o sclipire galbenă, ca o reflectare a unui topaz imens. Din stâncă, la o sută de yarzi în spatele fetei, se ridica un fragment imens de piatră translucidă, din care era făcută şi bijuteria mea. Ca o bucată dintr-un geam spart... Avea o formă oarecum triunghiulară.

În el, negre, se vedeau tentaculele lui Kraken. Rămăseseră în masa galbenă, rupte din trupul monstruos, atunci când fusese sfărâmată piatra. Unul avea o lungime de cincizeci de picioare şi era întors cu partea inferioară spre mine. Îi vedeam ventuzele hidoase...

Sigur, arăta groaznic, dar nu era ceva de care să te sperii! I-am zâmbit din nou fetei înlănţuite şi i-am întâlnit iar privirea plină de încredere.

Preotul cel bătrân se uita atent la mine. Am mers apoi, împreună, până la jumătatea distanţei dintre margine şi fată. Pe creastă, cei doisprezece preoţi stăteau cu tobele în poală.

Ne-am uitat din nou spre tentaculele rupte. Bătrânul şi-a ridicat sceptrul cu clopoţei de aur şi l-a scuturat. Din întunericul peşterii a început un cânt lent, cu trei motive joase, repetate iar şi iar, care se întrepătrundeau.

Un cânt la fel de primordial ca şi peştera. Vocea peşterii...

Fata nu-şi lua privirea de la mine...

Cântul a încetat. Am ridicat mâna şi am făcut gestul

straniu de salut pe care-l învăţasem. Apoi am început ritualul lui Khalk'ru…

O dată cu primele cuvinte, vechea senzaţie de ceva cunoscut m-a cuprins iar, mai puternică. Plină de amănunte suplimentare. Cuvintele, gesturile veneau de la sine. Nu făceam niciun efort să mi le amintesc. Nu mai vedeam fata în lanţuri. Vedeam doar tentaculele negre din piatra sfărâmată.

Continuam ritualul… Masa galbenă se dizolva în jurul lor… Oare ele se mişcau?

Am încercat cu disperare să-mi opresc cuvintele, mişcările. N-am izbutit!

Mă stăpânea ceva mai puternic decât mine. Care îmi mişca muşchii şi vorbea cu gura mea. O putere inumană. La apogeul acelei evocări a răului – iar acum ştiu cât de groaznic era răul – ritualul continua fără mine, de parcă stăteam deoparte, în imposibilitatea de a-l întrerupe.

Apoi s-a terminat…

Iar tentaculele s-au mişcat… S-au zvârcolit… S-au îndreptat spre fata înlănţuită…

Apoi, un bubuit diabolic de tobe, crescând, cu un ritm tot mai iute, spre un crescendo tunător.

Fata mă privea încă… Dar încrederea dispăruse din ochii ei… Faţa sa reflecta oroarea de pe faţa mea…

Un braţ negru a ţâşnit afară.

Am avut, o clipă, viziunea unui trup uriaş, noros, din care ieşeau şi alte tentacule ceţoase. M-a atins o răsuflare în care se afla frigul dintr-un alt spaţiu…

Braţul negru s-a încolăcit în jurul fetei…

Aceasta a ţipat, neomeneşte… A dispărut… S-a dizolvat… Ţipătul a încetat… A devenit un geamăt ce se stingea… Un oftat…

Am auzit zăngănitul metalului, în locul în care fusese fata. Zgomotul lanţurilor de aur şi al cingătorii care o ţinuseră, care căzuseră pe stâncă.

Fata dispăruse!

Am rămas paralizat de o groază cumplită. Pe care nu o

cunoscusem nici în cel mai înfiorător coşmar…

Fata avusese încredere în mine… Eu îi zâmbisem, iar ea avusese încredere în mine… Şi făcusem să fie distrusă de Kraken!

Plin de remuşcări, fierbând de furie, am rupt lanţul care mă cuprinsese. Am văzut fragmentul de piatră galbenă la locul lui, cu tentaculul negru, inert, înăuntru. La picioarele mele zăcea bătrânul preot, cu trupul zbuciumându-se, cu degetele uscate zgâriind stânca. Lângă tobe erau întinşi ceilalţi preoţi, iar pe podeaua peşterii, nobilii, prosternaţi, umilindu-se, orbi şi surzi, în ardoarea năucitoare a Lucrului îngrozitor pe care îl invocasem eu…

Am alergat afară, prin uşa acoperită de draperii. Aveam o singură dorinţă: să ies din templul lui Khalk’ru. Să părăsesc vizuina lui Khalk’ru. Să fug cât mai departe de ea. Să mă întorc în tabără, acasă. Am străbătut în goană camera cea mică, apoi coridoarele şi am ajuns la ieşirea din templu. M-am oprit o clipă, orbit de lumina soarelui.

S-a auzit un strigăt puternic, din sute de gâtlejuri, apoi tăcere. Vederea mi s-a limpezit. În faţa mea, cu fruntea plecată în ţărână, se aflau lăncierii uiguri.

M-am uitat după armăsarul negru. Era lângă mine. M-am aruncat în şa, i-am dat frâu liber. A ţâşnit ca un fulger întunecat printre şirurile prosternate, gonind pe drumul antic. Am trecut în viteză prin oază, având imaginea vagă a unei mulţimi care alerga şi striga. N-a încercat nimeni să mă oprească. Nici n-ar fi reuşit să stea înaintea unui cal atât de mare…

Am ajuns la porţile interioare ale fortului de piatră, prin care trecusem cu o zi înainte. Erau deschise. Paznicii încremeniseră, uitându-se la mine. Din spate s-a auzit un răpăit de tobe. Transmiţând ceva. Am privit în urmă. Se zărea o învălmăşeală confuză, o mişcare haotică. Lăncieri uiguri năvăleau pe drumul larg dinspre templu…

Porţile au început să se închidă. Am împins armăsarul înainte, peste paznici şi m-am năpustit în interiorul fortului, îndreptându-mă spre poarta următoare. Fusese închisă…

Tobele băteau tot mai tare, amenințător, dând ordine.

În mine revenise partea sănătoasă. Am poruncit paznicilor să descuie. M-au privit tremurând, dar nu s-au supus. Am sărit de pe cal şi am alergat spre ei. Am ridicat mâna. Inelul lui Khalk'ru strălucea. S-au aruncat la pământ în faţa mea, dar n-au deschis porţile…

Am văzut pe zid burdufuri pline cu apă. Am luat unul şi un sac plin cu grăunţe. Pe sol era un bolovan mare. L-am ridicat de parcă ar fi fost o pietricică şi l-am trântit în poartă, în locul unde se uneau batanturile. S-au desprins. Am aruncat burduful cu apă şi sacul cu grăunţe în şa, apoi am ieşit în goană pe poarta sfărâmată.

Calul cel mare alerga prin defileu, iute ca o rândunică. Am trecut podul ruinat şi am apucat-o pe drumul străvechi.

Am ajuns la intrarea în celălalt defileu. Am recunoscut locul după stânci. Am privit în urmă. Niciun semn de urmărire. Se auzea doar bubuitul îndepărtat al tobelor.

Trecuse mijlocul după-amiezei. Mi-am croit drum prin defileu şi am ajuns la marginea lanţului de dealuri din gresie. Era o cruzime din partea mea să-mi suprasolicit armăsarul, dar nu-mi puteam permite să-l menajez. La căderea nopţii, ajunsesem în zona semiaridă. Calul era acoperit de sudoare, epuizat. Însă nu încetinise goana nicio clipă, nu se arătase nărăvaş în vreun fel. Avea un suflet mare, armăsarul ăla… M-am gândit că ar trebui să se odihnească, atât cât se putea…

Am descoperit un loc ferit, în spatele unor stânci înalte. Am realizat că purtam încă haina galbenă de ceremonie. Am smuls-o de pe mine, cu scârbă, apoi am şters calul cu ea. I-am dat apă şi grăunţe. Mi-am dat seama că eram flămând, că nu mâncasem nimic de dimineaţă. Am ronţăit şi eu nişte grăunţe şi am băut din apa călâie.

Niciun semn că aş fi fost urmărit. Iar tobele tăcuseră… M-am întrebat dacă uigurii nu cunoşteau vreo scurtătură, dacă nu mă înconjuraseră… Am întins haina pe spinarea calului, iar eu m-am ghemuit pe pământ. Nu intenţionam să dorm, dar somnul m-a cuprins imediat…

După o vreme, m-am trezit. Se iveau zorile. Lângă mine, preotul cel bătrân şi căpitanul cu privirea rece. Toată zona era încercuită de lăncieri. Înaltul Preot mi-a spus, blând:

— Nu-ţi vrem răul, Dwayanu! Dacă doreşti să pleci, nu putem să te oprim. Cel la a cărui chemare a răspuns Khalk'ru nu are de ce să se teamă de noi. Dorinţa lui e şi dorinţa noastră.

Nu i-am răspuns. Când mă uitam la el, revedeam ce se întâmplase în peşteră. A oftat.

— Voinţa ta e să ne părăseşti! Aşa să fie!

Căpitanul uigur nu spusese nimic.

— Ţi-am adus hainele, Dwayanu. Ne-am gândit că vrei să pleci dintre noi aşa cum ai venit... a adăugat bătrânul.

M-am dezbrăcat imediat şi mi-am pus veşmintele mele. Preotul a luat podoabele zdrenţuite, a strâns roba cea galbenă de pe cal... Căpitanul a zis:

— De ce ne părăseşti, Dwayanu? Ne-ai împăcat cu Khalk'ru. Ai deschis porţile! Curând, deşertul va redeveni roditor. Ca altădată. De ce nu rămâi să ne conduci în drumul nostru spre mărire?

N-am răspuns, am scuturat doar din cap. Bătrânul preot a oftat din nou.

— Aceasta-i e dorinţa! Aşa trebuie să fie! Dar să ţii minte, Dwayanu! Cel la a cărui chemare a răspuns Khalk'ru trebuie să răspundă când va fi chemat de acesta!

Mi-a atins părul cu mâinile lui bătrâne, tremurătoare, mi-a atins pieptul, în dreptul inimii, apoi s-a întors. Un grup de lăncieri s-a strâns în jurul lui... Au plecat...

Căpitanul uigur mi-a zis:

— Aşteptăm să-l păzim pe Dwayanu în timpul călătoriei.

Am încălecat pe armăsarul meu negru şi am pornit. Când am ajuns la tabăra expediţiei, am găsit-o pustie. Am călărit mai departe, spre vechea tabără. Târziu, în cursul după-amiezei, am zărit o caravană. Când ne-am apropiat, oamenii s-au oprit, pregătindu-se, grăbiţi, să se apere. Era expediţia noastră, care părăsise tabăra veche. Le-am făcut semn cu mâna, strigând.

Am descălecat de pe armăsarul negru şi am întins uigurului frâul.

— Ia-l!

Faţa lui s-a luminat, pierzându-şi severitatea sumbră.

— Te va aştepta până te vei întoarce, Dwayanu! El sau unul din fiii lui!

Mi-a atins mâna cu fruntea şi a îngenuncheat.

— Şi noi, Dwayanu, te vom aştepta. Noi sau fiii noştri. Până când te vei întoarce.

S-a urcat pe cai, rămânând în faţa mea cu oamenii lui. Şi-au ridicat lăncilc şi au strigat, răsunător:

— Dwayanu!

După aceea au plecat…

M-am îndreptat spre Fairchild şi ceilalţi, care mă aşteptau.

Am stabilit să mă întorc cât mai curând în America. Nu vroiam decât un lucru: să pun între mine şi templul lui Khalk’ru o distanţă cât mai mare.

Am tăcut, iar mâna mi s-a îndreptat, involuntar, spre săculeţul din piele de la pieptul meu.

— Acum nu mai cred că-i aşa uşor să scap de el… Prin lovituri de nicovală, prin cântece şi tobe, Khalk’ru mă cheamă!

CARTEA MIRAJULUI

5. Mirajul

JIM RĂMĂSESE TĂCUT, ascultându-mă. Am observat că stoicismul indian îi dispăruse de pe figură. S-a ridicat şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Leif, a zis el încet, de unde puteam să ştiu? E prima dată când te-am văzut speriat. M-a durut... Nu ştiam...

Din partea lui Tsantawu, cherokeezul, asemenea vorbe însemnau mult.

— Gata, indianule! Tacă-ţi fleanca! i-am spus eu, cu grosolănie.

A rămas tăcut, aruncând vreascuri în foc.

— Ce-a zis prietenul tău Barr? m-a întrebat, deodată.

— Mi-a mâncat sufletul. Plângea şi spunea că nimeni n-a trădat ştiinţa, aşa cum făcusem eu, de când Iuda îl sărutase pe Hristos. Se pricepea la metafore din astea, care îţi nimereau drept în suflet! Vorbele lui m-au afectat foarte tare, pentru că gândeam exact acelaşi lucru despre mine. Nu referitor la ştiinţă, ci la fată. Îi dădusem sărutul lui Iuda. Barr zicea că ratasem cea mai grozavă ocazie avută vreodată. Aş fi putut rezolva enigma deşertului Gobi şi a civilizaţiei dispărute! Iar eu m-am speriat ca un copil de bau-bau! Nu reprezentam un fenomen atavic doar în ceea ce privea trupul, ci şi mintea! Eram un sălbatic blond care se speriase de nişte scamatorii! Dacă ar fi avut norocul să se afle în locul meu, s-ar fi lăsat crucificat, în caz că astfel ar fi aflat adevărul! Şi sunt convins că ar fi făcut-o, nu minţea!

— Un om de ştiinţă demn de admirat, a conchis Jim. Dar ce-a spus despre cele pe care le-ai văzut?

— Că nu erau decât sugestii hipnotice. Am văzut ceea ce bătrânul preot vroia să văd. Aşa cum prima dată mă privisem călărind spre templu. Fata nu se dizolvase. Se ascunsese, probabil, în groapă, râzând de mine. Dar dacă

fusese adevărat tot ceea ce mintea mea ignorantă credea că fusese adevărat, atunci comportarea mea era de neiertat. Ar fi trebuit să rămân, să studiez fenomenul şi să aduc rezultatele, pentru a fi analizate ştiinţific. Ceea ce îi povestisem despre ritualul lui Khalk’ru nu reprezenta altceva decât a doua lege a termodinamicii, exprimată în termeni antropomorfici. Viaţa era ceva care deranjase Haosul, folosind acest termen pentru a descrie starea primară, fără formă, a Universului. Un invadator, un accident. Cu timpul, toată energia se va transforma în căldură stabilă, incapabilă să mai dea naştere vreunei forme de viaţă. Universurile moarte vor pluti, lipsite de viaţă, în neantul infinit. Neantul este veşnic, viaţa nu. De aceea neantul o va absorbi. Sori, lumi, zei, oameni, totul, absolut tot ce mişcă se va întoarce în neant. Se va întoarce în Haos, în Nimicnicie. La Khalk’ru. Sau, dacă mintea mea atavică preferă alt termen, la Kraken! A fost înfiorător!

— Dar şi ceilalţi au văzut fata dispărând… Cum explica asta?

— Uşor. Hipnotism în masă. Ca îngerii din Mons, arcaşii-fantomă din Crecy sau alte halucinaţii colective din timpul războiului mondial. Eu fusesem doar catalizatorul. Asemănarea mea cu rasa străveche, desăvârşirea întoarcerii mele în trecut, stăpânirea ritualului lui Khalk’ru, credinţa pe care o aveau uigurii în mine, toate acestea fuseseră elementele necesare pentru a provoca halucinaţia colectivă privind tentaculele. Probabil că preoţii se chinuiau de mult să folosească un drog, pentru care le lipsea un element esenţial. Eu, din nu se ştie ce motiv, fusesem elementul care lipsise, catalizatorul.

A rămas gânditor, frângând vreascuri.

— E o explicaţie rezonabilă… Nu te-a convins?

— Nu. Am văzut figura fetei în clipa în care au atins-o tentaculele.

S-a ridicat, privind spre nord.

— Leif, m-a întrebat el deodată, ce-ai făcut cu inelul?

Am scos punguliţa din piele, am deschis-o şi i-am întins

inelul. L-a examinat atent, apoi mi l-a dat înapoi.

— De ce l-ai păstrat, Leif?

— Nu ştiu, am răspuns, punând inelul în deget. Eu nu l-am mai dat înapoi preotului, iar el nu mi l-a cerut... Bine, o să-ţi spun de ce l-am păstrat! Din acelaşi motiv pentru care bătrânul marinar al lui Coleridge ţinea albatrosul pe umăr! Ca să nu uit că sunt un ucigaş!

Am pus inelul în săculeţ şi l-am atârnat la gât. De departe, dinspre nord, s-a auzit un răpăit de tobe. Nu părea adus de vânt. Ai fi zis că vine de dedesubt şi se stingea deasupra noastră...

— *Khalk 'ru*! am spus eu.

— Atunci, să nu-l lăsăm pe bătrânul domn să ne aştepte, a glumit el.

Şi-a făcut de lucru cu bagajele, fluierând, apoi s-a întors spre mine.

— Ascultă, Leif... Teoria lui Barr mi se pare corectă. Nu zic că aş fi acceptat-o, dacă aş fi fost în locul tău. Poate că tu ai dreptate... Dar sunt de acord cu părerea lui Barr atât timp cât evenimentele, dacă vor exista, nu vor demonstra că s-a înşelat.

— Foarte bine, i-am răspuns încântat, fără urmă de sarcasm. Sa sperăm că vei rămâne la fel de optimist până când ne vom întoarce la New York. Dacă vom mai ajunge...

Mi-am pus sacii în spate, am luat puştile şi am pornit spre nord.

Drumul nu era greu, dar urcam continuu. Terenul se ridica uneori spre piscuri ameţitoare. Pădurea, neobişnuit de deasă şi înaltă pentru latitudinea aceea, începuse să se rărească. Se făcusc teribil de frig. După ce am parcurs aproape cincisprezece mile, am ajuns într-o zonă cu copaci pitici, rari. Înaintea noastră, la vreo cinci mile. Se întindea un lanţ de stânci sterpe, înalt de o mie de picioare. În spatele acelui lanţ era un vălmăşag de munţi, de patru-cinci mii de picioare, lipsiţi de vegetaţie, cu culmile acoperite de zăpadă şi gheaţă, spintecaţi de numeroase râpe ce străluceau alb, ca nişte gheţari minusculi. Între noi şi lanţul

muntos se întindea o câmpie, acoperită cu tufişuri pitice de măceşi, muri şi afini, îmbrăcate în roşul, albastrul şi verdele strălucitor al verii scurte din Alaska.

— Dacă ne-am face tabăra la poalele dealurilor, am fi la adăpost de vânt, a spus Jim. E ora cinci. Ar trebui să ajungem într-un ceas...

Am pornit. Stoluri de ptarmigani de salcie au ţâşnit din tufişurile cu fructe, ca nişte rachete cafenii. Fluierari aurii şi ploieri ciripeau în toate părţile. La o bătaie de puşcă, o mică turmă de caribu, care păştea. Stârci mici, cenuşii păşeau pretutindeni. Nu aveai cum să mori de foame acolo... După ce ne-am instalat tabăra, am mâncat zdravăn.

În noaptea aceea nu s-a auzit niciun zgomot. Iar dacă o fi fost, dormisem prea adânc, ca să-l auzim.

Dimineaţa, am discutat despre traseul pe care să-l urmăm. Lanţul cel jos se afla chiar spre nord. Se continua, crescând în înălţime, spre est şi spre vest. Nu părea dificil de străbătut. Cel puţin după cum se vedea din locul în care ne aflam. Am hotărât să-l escaladăm, dar fără nicio grabă. S-a dovedit mai dificil decât crezusem. Ne-a luat două ore ca să ajungem în vârf.

Am mers pe culme, spre un şir de pietre uriaşe, ce se întindea ca un zid în faţa noastră. Ne-am strecurat între două stânci, dar am renunţat degrabă. Eram pe marginea unei prăpăstii, la sute de picioare deasupra unei văi stranii, înconjurate de vălmăşagul de munţi înveşmântaţi cu zăpadă şi gheaţă. În capătul îndepărtat, la vreo douăzeci de mile, se afla un pisc în formă de piramidă.

Pe centru, de la vârful muntelui până în josul văii, curgea o dungă albă, scânteietoare. Un gheţar ce umplea o crăpătură care spinteca muntele. Făcută, parcă, dintr-o singură lovitură de spadă. Valea nu era prea largă, avea doar cinci mile în locul cel mai lat, am estimat eu. O vale lungă şi îngustă, cu capetele închise de uriaşul cu gheţarul şi de un munte asemănător, iar laturile alcătuite din pereţii celorlalţi munţi. Cu excepţia câtorva zone, în care avuseseră loc alunecări de teren, se dovedeau la fel de

prăpăstioşi ca râpa din faţa noastră.

Mi-a atras atenţia fundul văii. Nu era decât un câmp neted, acoperit cu sfărâmături de piatră. La capătul îndepărtat, gheţarul acoperea grohotişul. Niciun semn de vegetaţie printre stânci. Nicio urmă de verdeaţă pe munţii înconjurători. Doar culmi negre, sterpe, cu vârfurile acoperite de gheaţă şi zăpadă. O vt'e a pustiirii…

— Acolo-i frig, Leif, a şuierat Jim.

Era frig, un frig ciudat, un frig nemişcat, fără respiraţie… Părea că-i stors din vale, ca să ne oblige să plecăm.

— Va fi un chin să ajungem până jos, am zis.

— Şi va fi greu de ieşit, a adăugat Jim. De unde naiba au apărut toate stâncile astea? Ce le-a împrăştiat şi netezit aşa?

— Probabil că au fost târâte de gheţar. Arată ca un capăt de morenă. De fapt, toată valea arată de parcă ar fi fost scobită de gheaţă.

— Ţine-mă de picioare, Leif, vreau să arunc o privire…

S-a întins pe burtă şi s-a târât peste marginea prăpastiei. După un minut, l-am auzit strigând şi l-am adus înapoi.

— La un sfert de milă, spre stânga, e o pantă, mi-a spus el. Nu ştiu dacă începe chiar din vârf. Să mergem să vedem… Leif, ce adâncime crezi că are valea?

— Câteva sute de picioare…

— Peste o mie! Prăpastia e adâncă! Nu înţeleg de ce fundul văii pare atât de aproape… E un loc ciudat…

Ne-am luat bagajele şi am mers de-a lungul şirului de stânci care alcătuiau un zid. Am ajuns repede la o pantă creată de o alunecare de teren, ce pornea chiar din vârful muntelui şi ducea departe, în jos. Frigul şi gheaţa muşcaseră din stâncă. Pe pantă erau împrăştiate pietre sfărâmate, de felul celor ce se vedeau risipite pe fundul văii.

— Ce facem cu bagajele? a întrebat Jim. Le lăsăm aici, cât timp explorăm zona, sau le dăm drumul în jos?

— Să le luăm cu noi. Poate e vreo trecătoare la poalele acelui munte înalt…

Am început să coborâm. Tocmai mă căţăram pe o stâncă, la o treime din drum, când l-am auzit pe Jim strigând.

Gheţarul care acoperea cu limba lui albă grohotişul dispăruse! Dispăruse şi grohotişul din jur! Spre capăt, fundul văii era acoperit cu steiuri negre, în formă de piramidă, fiecare fiind însemnat în centru cu o dungă de un alb-strălucitor. Erau aşezate în şiruri, la distanţe regulate, ca dolmenii druizilor. Ici-colo, dintre ele se ridicau smocuri de abur alb, ca nişte fumuri de jertfă…

Între ele şi noi, clipocind între culmile negre, se întindea un lac albastru, vălurit! Umplea cealaltă jumătate a văii. Se unduia peste marginile stâncilor sfărâmate, aflate departe, sub noi.

Ceva în înfăţişarea şirurilor ordonate de pietre negre mi-a atras utenţia.

— Jim! Stâncile în formă de piramidă! Fiecare este o replică a muntelui din spatele ei! Până şi dunga cea albă!

În timp ce vorbeam, lacul albastru s-a înfiorat, s-a revărsat peste piramidele negre, acoperindu-le pe jumătate, înăbuşind focurile de jertfă. Apoi le-a acoperit cu totul… S-a înfiorat din nou… Şi a dispărut.

Acolo unde fusese lacul, se întindea din nou valea invadată de grohotiş.

În transformarea aceea fusese ceva urât, ca o scamatorie ieftină. Ca opera unui iluzionist. Într-un fel, chiar magie. Dar mai văzusem natura făcând asemenea vrăji.

— E un miraj! am exclamat.

Jim n-a răspuns. Privea spre vale, cu o expresie aparte.

— Ce-i cu tine, Tsantawu? Iar îi auzi pe strămoşi? E doar un miraj!

— Da? m-a întrebat el. Care din ele e mirajul? Lacul sau valea acoperită cu stânci?

Am examinat atent fundul văii. Părea real. Teoria morenei glaciare justifica aspectul ei ciudat de neted, cum se vedea din punctul unde ne aflam. Eram convins că, atunci când vom ajunge jos, vom descoperi că stâncile nu aveau aceeaşi înălţime.

— Lacul, bineînţeles.

— Nu, m-a contrazis el. Cred că stâncile sunt mirajul.

— Aiurea! Acolo e un strat de aer cald, pentru că stâncile reflectă căldura soarelui. Iar aerul rece îl împinge în sus. În asemenea împrejurări, se produc miraje. Asta-i tot!

— Nu, a replicat el. Nu-i tot.

S-a sprijinit de o piatră.

— Leif, strămoşii mi-au spus şi alte lucruri, pe lângă ce ţi-am povestit…

— Eram convins.

— Au pomenit de Ataga’hi. Îţi spune ceva numele asta?

— Nu.

— Nici eu nu i-am acordat atenţie atunci. Ataga’hi era un lac fermecat, în partea cea mai sălbatică a Marilor Fumuri, la vest de izvoarele Ocanaluftee-ului. Lacul tămăduitor al animalelor şi păsărilor. Toţi cherokeezii ştiau că-i acolo, deşi îl văzuseră doar câţiva. Dacă un vânător rătăcit se apropia, vedea doar o suprafaţă pietroasă, respingătoare, fără urmă de iarbă. Însă prin rugi şi veghe, putea să-şi ascută privirea spirituală, iar în zori admira o mare întindere de apă purpurie, în care se scurgeau izvoare pornind de pe culmile înalte din jur. Iar în apă, tot felul de peşti şi reptile. Deasupra lui zburau stoluri de raţe, gâşte şi alte păsări. Pe maluri se vedeau urme de animale. Veneau la Ataga’hi să se vindece de boli sau de răni. Marele Spirit făcuse o insulă în mijlocul lacului.

Animalele şi păsările bolnave sau rănite înotau spre ea. Când ajungeau acolo, apa din Ataga’hi le vindeca. Apoi se întorceau la mal. Peste Ataga’hi domnea pacea lui Dumnezeu. Toate fiinţele erau prietene…

— Ascultă, indianule, să nu-mi spui că asta-i lacul tău tămăduitor!

— N-am spus aşa ceva. Am spus doar că mi-a venit în minte Ataga’hi. Un loc ce părea a fi o întindere pietroasă, respingătoare, fără pic de iarbă. Ca aici. Iar sub această înfăţişare se ascundea un lac. Noi doi am văzut un lac. O coincidenţă ciudată… Poate că suprafaţa pietroasă a lui

Ataga’hi era un miraj… Dacă şi alte lucruri despre care mi-au vorbit strămoşii se adeveresc, atunci, punând totul cap la cap, probabil că o să-mi schimb părerea despre povestea ta din Gobi…

— Lacul era doar un miraj!

A dat din cap. Încăpăţânat.

— Poate. Dar tot atât de bine poate să fie miraj ceea ce vedem noi *acum*. Poate că ambele imagini sunt miraje… în cazul asta, la ce adâncime se găseşte fundul adevărat al văii şi cum o să trecem pe acolo?

A rămas privind tăcut valea. Tremura. Mi-am dat seama, iarăşi, de intensitatea ciudată a frigului. M-am oprit şi mi-am lăsat jos bagajele. Îmi îngheţaseră mâinile.

— O să vedem noi…

Valea a fost scuturată de un tremur, după care s-a transformat, brusc, în lacul albastru, vălurit. Apoi, la fel de brusc, a redevenit valea acoperită cu stâncă sfărâmată…

Nu înainte însă de a apuca să văd în acel lac-iluzie (dacă era doar o iluzie) o formă gigantică, neguroasă, cu tentacule negre, uriaşe, care ţâşneau dintr-un trup vast, nebulos… Un trup ce părea că se pierde în spaţii nemăsurabile… Că dispare în neant… Aşa cum Krakenul din peştera din Gobi păruse că dispare în neant… în neantul care era însuşi Khalk’ru!

Ne-am căţărat, ne-am strecurat şi am alunecat printre sfărâmăturile uriaşe. Cu cât coboram mai mult, cu atât frigul era mai intens. Şi se furişa, pătrunzându-ne până în măduva oaselor… Uneori aruncam bagajele înaintea noastră, alteori le târam după noi. Iar frigul ne muşca tot mai puternic…

Uitându-mă des spre fundul văii, m-am convins de realitatea sa. Orice miraj pe care-l văzusem (iar în Mongolia văzusem destule) dispărea, îşi schimba forma sau se retrăgea, când te apropiai de el. Pe fundul văii nu se petreceau însă asemenea lucruri. E adevărat că pietrele păreau mai turtite, pe măsură ce ne apropiam, dar am atribuit faptul acesta schimbării unghiului din care le

priveam.

Mă găseam la o sută de picioare de capătul alunecării de teren, când am înccput să fiu mai puţin sigur. Drumul devenise extrem de dificil. Şanţul prin care coboram se îngustase. În stânga, peretele era neted, abrupt, lustruit, de parcă ar fi fost frecat cu o perie uriaşă. Probabil că din locul acela se rupsese un fragment imens de stâncă şi se sfărâmase în mulţimea de bolovani care zăceau înspre baza pantei. Am luat-o spre dreapta, unde se afla o movilă de pietre, împinse într-acolo de acelaşi târn uriaş. Ne-am croit drum printre ele, în jos.

Pentru că eram mai puternic, duceam ambele puşti, atârnate cu o curea peste umărul stâng. Căram şi sacul mai greu. Am ajuns la un loc extrem de periculos. Piatra pe care stăteam s-a prăbuşit, brusc, sub greutatea mea şi m-a aruncat într-o parte. Sacul mi-a scăpat din mâini şi a alunecat pe stânca netedă. În mod automat, m-am întins să-l prind. Cureaua care ţinea cele două puşti s-a rupt, iar armele s-au dus, zăngănind, după sacul pierdut...

Una din acele combinaţii de întâmplări care te fac să crezi că există un zeu al ghinionului... Aşa ceva ar fi putut să ni se întâmple oricând în timpul călătorici, fără niciun fel de urmări. Nici atunci n-am crezut că are vreo importanţă.

— Ei bine, am declarat vesel, m-a scutit să le car! O să le găsim pe fundul văii!

— Dacă, a zis Jim, există un fund al văii!

Am privit în jos. Puştile ajunseseră din urmă sacul şi alunecau mai departe.

— Or să se oprească undeva, am zis eu.

Erau pe pietrişul de la capătul alunecării de teren.

— Ce naiba! a exclamat Jim. Nu mai sunt!

M-am frecat la ochi şi m-am uitat din nou. Ar fi trebuit ca sacul şi puştile să se oprească în bariera de stânci de la piciorul pantei. Nu erau acolo. Dispăruseră!

6. Ţara Umbrită

SE AUZISE UN ZGOMOT, în clipa în care puştile atinseseră suprafaţa rocii. Apoi, parcă se topiseră!

— Cred că au scăpat în lac, a spus Jim.

— Nu-i niciun lac. Au căzut în vreo crăpătură a stâncii. Să mergem...

M-a prins de umăr.

— Aşteaptă, Leif. S-o luăm încet...

M-am uitat spre locul pe care mi-l arăta. Bariera de stânci dispăruse. Acolo unde fusese nu mai era nimic. Doar panta produsă de alunecarea de teren care ducea jos, în vale...

Am coborât, punând cu grijă piciorul. Cu cât înaintam, cu atât câmpia plină de pietre devenea mai netedă, iar steiurile mai turtite. Un nor a trecut prin faţa soarelui şi n-a mai rămas niciun fel de stâncă! În faţa noastră se întindea fundul văii, o suprafaţă deşertică, din gresie cenuşie!

Panta produsă de alunecarea de teren se termina brusc, la marginea deşertului. Capătul ei stâncos, abrupt, se afla la vreo cincisprezece picioare deasupra fundului văii. Avea un aspect ciudat, de parcă stâncile ar fi ajuns acolo când marginea pustiului era de lavă... Deşertul nu părea nici el solid, dădea impresia de vâscozitate... Prin el trecea un tremur continuu, ca valurile de aer fierbinte deasupra unui drum încins de soare... însă fiecare pas în jos făcea să crească gerul aspru...

Între rocile sfărâmate şi peretele abrupt din dreapta era o trecătoare îngustă. Ne-am strecurat prin ea. Am ajuns pe o stâncă plată, imensă, chiar la marginea acelei câmpii ciudate. Nu era nici piatră, dar nici apă. Era altceva, cu aspect de sticlă lichidă, opacă, sau de gaz semilichid...

M-am întins peste marginea lespezii, încercând să ating suprafaţa aceea stranie. Mâna n-a întâlnit nimic... Am cufundat-o încet şi am văzut-o reflectându-se, o clipă, ca într-o oglindă deformantă. Apoi nu s-a mai zărit... Iar locul în care-mi dispăruse mâna era cald, fierbinte... Sângele îngheţat a început să mă furnice prin degetele amorţite. M-

am aplecat şi mai mult peste marginea lespezii şi mi-am cufundat ambele braţe, până la umăr. Era nemaipomenit de plăcut!

Jim s-a întins lângă mine şi şi-a vârât şi el mâinile.

— E doar aer! a exclamat.

— Aşa se pare... Puştile şi sacul! Dacă nu le găsim, am încurcat-o!

— Dacă jos se află Khalk'ru, n-or să ne fie de niciun folos.

— Crezi că...

M-am oprit, aducându-mi aminte de silueta ceţoasă din lacul-iluzie.

— Usunhi'yi. Ţara Amurgului. Bătrânul preot o numea Ţara Umbrită... Ambele denumiri se potrivesc...

N-am spus nimic. Oricât de pregătit şi convins ar fi un om că asupra lui se vor abate încercări îngrozitoare, nu are cum să nu cunoască groaza când se află chiar în faţa lor. Aveam impresia că drumul lung dintre templul din Gobi şi locul acesta al mirajului dispăruse, că păşeam direct dintr-un focar al puterii lui Khalk'ru în altul. Ceea ce începuse în Gobi trebuia să fie sfârşit. Vechea oroare m-a cuprins din nou. M-am străduit să mă stăpânesc.

M-am decis să accept provocarea. Nimic n-o să mă împiedice să merg până acolo! Iar în momentul în care am luat această hotărâre groaza a început să se retragă, să mă părăsească. Pentru prima oară, după ani de zile, mă simţeam liber.

— Vreau să văd ce-i jos, a zis Jim. Ţine-mă de picioare, Leif, şi o să mă las să alunec peste marginea stâncii.

— Eu voi coborî primul, i-am replicat. La urma urmei, e treaba mea!

— Şi cum vrei să te ţin, elefant uman? Să-i dăm bătaie! Ţine-mă bine!

Abia am apucat să-l prind de glezne, că s-a şi târât peste marginea pietrei, iar capul şi umerii nu i s-au mai văzut A coborât încet de-a lungul stâncii, până când am simţit că-mi ies braţele din umeri. S-a oprit, iar din opacitatea

misterioasă în care dispăruse s-a auzit un hohot de râs.

L-am simţit răsucindu-se, încercând să se desprindă din strânsoare. L-am tras cu greu pe lespede. Râdea ca un nebun. Era roşu la faţă, iar ochii îi străluceau de parcă ar fi fost beat. Am realizat ce se întâmplase, remarcându-i respiraţia iute.

— Respiră rar! i-am ţipat în ureche. Respiră mai lent!

Şi, pentru că nu se oprea din râs şi se zbătea să se elibereze, l-am ţinut bine cu o mână, iar cu cealaltă i-am astupat gura şi nasul. După un timp, s-a relaxat. I-am dat drumul şi s-a aşezat, ameţit.

— Cele mai caraghioase lucruri! a spus el, cu vocea răguşită. Am văzut nişte figuri amuzante…

Şi-a scuturat capul, după care a inspirat adânc şi s-a întins pe lespede.

— Ce naiba s-a întâmplat cu mine, Leif?

— Te-ai îmbătat cu oxigen, indianule! După ce băusei o damigeană drăguţă, ieftină, cu bioxid de carbon! Faptul explică o mulţime de lucruri despre locul asta… Te-ai lăsat în jos, trăgând aer în piept precipitat, de trei ori pe secundă, din cauza bioxidului de carbon care acţionează asupra centrilor respiratorii din creier. Jos, ai inhalat mai mult oxigen decât trebuia, din cauza respiraţiei accelerate şi te-ai îmbătat. Ce-ai apucat să vezi, înainte ca lumea să devină amuzantă?

— Te-am văzut pe tine. Şi cerul. Ca oglindit în apă. Apoi am privit în jos şi împrejur. Sub mine se întindea un strat de ceaţă verde. Nu am reuşit să văd prin ea. Acolo era cald, o căldură plăcută, mirosea a copaci şi a flori… Atât am apucat să simt, înainte de a ameţi… A, încă un lucru! Alunecarea de teren continuă în jos. Poate vom reuşi să ajungem până la capătul ei, dacă nu ne apucă râsul… Vreau să intru în miraj până peste cap, Leif, pentru că am îngheţat de tot!

L-am privit îngrijorat. Avea buzele vineţii, iar dinţii îi clănţăneau. Trecerea bruscă de la căldură la gerul aspru se dovedea periculoasă…

— Bine, i-am răspuns. O iau eu înainte. Respiră rar: inspiră adânc, dar cât poţi de lent şi expiră la fel de lent. O să te obişnuieşti…

Am strâns bagajele rămase, le-am luat în spate, m-am târât peste marginea stâncii, am simţit roca solidă sub picioare şi m-am vârât în miraj.

Era cald, ca într-o baie de aburi. Am privit în sus şi am văzut cerul, un cerc albastru, ceţos pe margini. Când am zărit picioarele lui Jim coborând spre mine, am remarcat că formau, faţă de trup, un unghi imposibil. Îl vedeam aşa cum vede peştele un pescar ce intră în baltă. Corpul lui părea că se contractă, apropiindu-se de mine…

— Doamne, ce bine e!

— Nu vorbi! Stai jos şi respiră rar! Uită-te la mine!

Am rămas acolo, tăcuţi, o jumătate de oră. Liniştea din jurul nostru nu era întreruptă de niciun fel de zgomot. Mirosea a junglă, a vegetaţie ce creşte iute, viguroasă… A vegetaţie ce moare la fel de iute şi se descompune… Simţeam şi miresme străine, ciudate. Tot ce vedeam era cercul albastru al cerului, deasupra, iar la o sută de picioare în jos, ceaţa verde de care îmi vorbise Jim. Ca o podea de nori, prin care nu se distingea nimic. Panta stâncoasă intra în ea şi nu se mai zărea. Nu mi-era rău, deşi transpirasem din belşug. L-am văzut, satisfăcut, pe Jim, care respira adânc, fără grabă.

— Ai probleme? l-am întrebat.

— Nu prea. Din când în când trebuie să încetinesc ritmul. Dar cred că am prins trucul.

— Bine. O să plecăm mai departe. Nu cred că ne poate aştepta ceva mai rău.

— Vorbeşti ca un bătrân. Ce crezi despre locul asta, Leif?

— O chestie destul de simplă, deşi există doar o şansă la un milion ca o asemenea combinaţie să se repete şi în altă parte. Aici se află o vale largă, adâncă, împrejmuită complet de pereţi abrupţi. Ca un puţ. Munţii înconjurători sunt acoperiţi de gheţuri şi zăpadă, astfel că există un curent continuu de aer rece, chiar şi în timpul verii. Pe

fundul văii există, probabil, activitate vulcanică. Izvoare fierbinţi sau aşa ceva... O reproducere în miniatură a Văii celor O Mie de Fumuri. Acestea produc un exces de bioxid de carbon. Pesemne că jos se află o vegetaţie luxuriantă. Vom nimeri în ceva care pare a fi un rest supravieţuind din Era Carboniferă, de acum zece milioane de ani. Aerul cald umple puţul şi se ridică, întâlnind stratul de aer rece pe care l-am străbătut. Atunci când cele două straturi se întâlnesc, se produce un miraj. Aşa cum se produc toate mirajele. De cât timp durează fenomenul asta doar Dumnezeu ştie. Unele părţi din Alaska n-au cunoscut Era Glaciară. N-au fost acoperite de gheţuri, din diferite motive. În timp ce locul în care se află acum New Yorkul se găsea sub un strat de gheaţă de o sută de picioare, valea Yukonului era o oază plină de animale şi plante. Dacă valea asta exista atunci, s-ar putea să descoperim supravieţuitori stranii... Dacă e relativ recentă, vom întâlni adaptări la fel de interesante. Asta-i tot. Cu excepţia faptului că trebuie să existe vreo deschidere, cam la nivelul de aici, altfel aerul cald ar fi umplut toată valea, sus. Să mergem!

— Încep să sper că vom găsi puştile! a zis Jim, gânditor.

— După cum ai spus chiar tu, nu ne-ar fi de niciun folos împotriva lui Khalk’ru, indiferent ce şi unde este. Dar ne-ar ajuta împotriva persoanelor care-l aşteaptă... Uită-te după ele. Vorbeam de arme.

Am început să coborâm spre ceaţa verde. Drumul nu era dificil. Am ajuns la stratul noros fără să descoperim nici puştile, nici sacul. Ceaţa părea o pâclă deasă. Am înaintat şi ea s-a închis în jurul nostru, groasă, fierbinte. Stâncile erau umede şi alunecoase, trebuia să păşim cu grijă. De câteva ori am crezut că s-a zis cu noi. Nu-mi dădeam seama cât de adânc cobora norul, poate două sau trei sute de picioare... O condensare produsă de condiţiile atmosferice aparte, ce produseseră şi mirajul.

Ceaţa începuse să se subţieze. Îşi menţinea nuanţa ciudată, verde, dar bănuiam că faptul este produs de reflectarea lucrurilor de jos. Deodată, a dispărut. Am ieşit

din ea pe neaşteptate. Alunecarea de teren întâlnise ceva în cale, iar stâncile se îngrămădiseră într-o barieră de două ori mai înaltă decât mine. Ne-am căţărat pe mormanul de pietre.

Şi am privit în valea de dincolo de miraj.

Se întindea, mii de picioare, în faţa noastră, plină de o lumină verde, palidă, precum cea din adâncul pădurilor. Lumina era în acelaşi timp lucitoare şi aburită. Lucitoare acolo unde ne aflam, dar ascunzând depărtările sub o perdea pâcloasă, ca un smarald stins. Spre nord şi în lateral se desfăşura, cât am reuşit să văd, un covor uriaş de copaci, ce se topea în acea perdea vaporoasă de smarald.

Aerul lor pulsa spre mine un iz de junglă, încărcat de arome necunoscute. În stânga şi în dreapta, pereţii negri, stâncoşi, se apropiau de marginea pădurii.

— Ascultă! a zis Jim, apucându-mă de braţ.

La început, nişte bătăi înfundate, apoi din ce în ce mai puternice. Auzeam în depărtare răpăit de tobe, de mulţimi de tobe, într-un staccato ciudat, un ritm strident, batjocoritor, ironic! Însă nu erau tobele lui Khalk’ru! În ele nu se afla nimic din acel bocănit îngrozitor de picioare tropăind pe o lume găunoasă!

Apoi au încetat. Ca un răspuns, din cu totul altă direcţie, un trâmbiţat lăudăros, ameninţător, războinic. Dacă nişte sunete scoase din bronz pot blestema, asta făceau!

Din nou au bubuit tobele, puternic, tot batjocoritoare, zeflemitoare, provocatoare.

— Tobe mici, a şoptit Jim. Tobe ale…

A sărit jos de pe stânci, iar eu l-am urmat.

Bariera de piatră se îndrepta spre est, coborând încet. Am mers de-a lungul ei. Constituia un zid înalt între noi şi vale. Tobele tăcuseră. Am înaintat cel puţin cinci sute de picioare până să ajungem la capătul ei, acolo unde se găsea o altă lespede de piatră, asemănătoare celei pe care căzuseră puştile şi sacul.

Am privit-o un timp, apoi am coborât panta de patruzeci şi cinci de grade. Deşi nu era la fel de mare precum

cealaltă, avea totuşi o lăţime de câteva picioare.

Aerul devenise mai cald. Nu era o căldură insuportabilă, în atmosferă exista un bâzâit straniu, plin de viaţă, o respiraţie a pădurii sau a văii. Dădea impresia unei vieţi triumfătoare, nepăsătoare, a unei exaltări impetuoase. Sacul devenise greu. Dacă vroiam să coborâm, şi nu aveam altceva de făcut, nu-l mai puteam căra. L-am lăsat de pe umăr.

— Semn că venim, am zis şi i-am dat drumul în jos, pe stânci.

— Respiră adânc şi rar, amărâtule! a râs Jim.

Ochii îi străluceau. Părea fericit, ca un om care scăpase de o grijă. Arăta de parcă ar fi simţit ceea ce simţisem eu, cu puţin timp înainte, când acceptasem provocarea necunoscutului. M-am mirat...

Sacul a făcut un salt, apoi a dispărut. Se părea că alunecarea de teren nu ajungea până în fundul văii. Sau, dacă o făcea, cotea în locul în care dispăruse bagajul nostru.

M-am întins pe piatră şi am început să mă târăsc cu grijă. Jim mă urma. Parcursesem trei sferturi de drum, când l-am auzit strigând. Trupul lui, care cădea, m-a lovit. L-am prins cu o mână, dar m-am dezechilibrat şi ne-am rostogolit amândoi peste lespede, prăbuşindu-ne în gol. Am simţit un şoc puternic şi mi-am pierdut cunoştinţa.

7. Poporul Scund

MI-AM REVENIT în timp ce Jim îmi făcea respiraţie artificială. Zăceam pe ceva moale. Am mişcat încet picioarele şi m-am ridicat. M-am uitat în jur. Stăteam pe un strat de muşchi. În el, de fapt, pentru că vârfurile muşchiului ajungeau mai sus decât creştetul meu. Un muşchi mai mult decât supradezvoltat, m-am gândit, privindu-l prosteşte. Nu văzusem niciodată unul atât de

înalt. Alături de noi, peretele abrupt al unei râpe de aproape o sută de picioare... Jim mi-a zis:

— Am ajuns.

— Cum am ajuns? am întrebat, zăpăcit.

Mi-a arătat râpa.

— Am căzut de acolo. Ne-am lovit de o stâncă. Adică tu te-ai lovit, pentru că eu eram deasupra. Din ea, am ricoşat drept pe salteaua asta drăguţă! Eu eram tot peste tine... De cinci minute îţi fac respiraţie artificială. Îmi pare rău, Leif, dar dacă am fi picat invers, ţi-ai fi continuat pelerinajul singur. Eu n-am rezistenţa ta.

Râdea. M-am uitat în jur. Stratul de muşchi uriaşi pe care căzusem alcătuia un paravan între noi şi pădure. Lângă peretele râpei se strânseseră sfărâmături de stâncă. Le-am privit şi m-a trecut un fior. Dacă am fi căzut pe ele, ne-am fi transformat într-un amestec de carne tocată şi oase zdrobite. M-am pipăit. Eram întreg.

— Se pare că tot ce se întâmplă, indianule, e spre binele nostm, am spus cu pioşenie.

— Foarte bine, Leif! M-ai cam speriat... Priveşte spre pădure.

Stratul de muşchi alcătuia un oval înalt, larg, la baza stâncilor, înconjurat de copaci uriaşi, care semănau cu sequoia din California. Erau la fel de semeţi. Coroanele lor dominau totul. Trunchiurile enorme păreau coloane făurite de titani. Între ei creşteau ferigi graţioase, înalte cât palmierii şi conifere ciudate, cu tulpini ca de bambus, în dungi roşii şi galbene. Deasupra lor, atârnând de pe pomi, viţă de vie şi ciorchini de flori având toate formele şi culorile, buchete de orhidee şi sfeşnice din crini. Copaci bizari, simetrici, care aveau în vârful ramurilor lipsite de frunze cupe de flori, arătând ca nişte candelabre. Ciucuri de clopoţei agăţaţi de crăci, frânghii lungi şi ghirlande de floricele mici, în formă de stea. Albe, purpurii sau cuprinzând tot albastrul mărilor tropicale... În ele se cufundau albine... Prin pădure se strecurau umbre misterioase, lăsate parcă de aripile unor paznici invizibili,

ce planau deasupra ei…

Nu era o pădure din Era Carboniferă. Cel puţin nu aşa cum o reconstituise ştiinţa. Era o pădure de basm… Dinspre ea veneau arome stranii… în toată ciudăţenia ei nu exista însă nimic sinistru sau ameninţător. Era doar foarte frumoasă…

— Pădurea zeilor, a spus Jim. Într-un asemenea loc ar putea să locuiască doar fiinţe bune…

Ah, frate. Tsantawu, dacă ai fi avut dreptate!

I-am răspuns:

— Cred că va fi greu s-o străbatem.

— Probabil… Poate că-i mai bine să mergem de-a lungul peretelui stâncos. În ce parte? Spre dreapta, spre stânga?

Am dat cu banul şi a ieşit că o luăm în dreapta. Mi-am găsit sacul şi m-am grăbit să-l recuperez. Muşchiul era ca o saltea elastică. Mă întrebam cum ajunsese acolo. Pesemne că alunecarea de teren doborâse câţiva copaci gigantici, iar muşchiul se hrănise din resturile lor descompuse. Mi-am pus sacul în spate şi am înaintat printre plantele spongioase, către stânci.

Am mers de-a lungul râpei cam o milă. Uneori pădurea se apropia atât de mult, încât abia reuşeam să ne strecurăm. Apoi peisajul a început să se schimbe. Copacii uriaşi au dispărut şi am pătruns într-un desiş de ferigi imense. Cu excepţia albinelor şi a unor libelule cu aripile-lăcuite în verde şi stacojiu, nu exista niciun semn de viaţă în mijlocul vegetaţiei dezlănţuite. Am trecut de ferigi şi am intrat într-o poiană mică, ciudată. Un fel de luminiş, limitat în lateral de ferigi, într-un capăt de pădurea ce forma o barieră de netrecut, iar în celălalt capăt de o culme abruptă, a cărei suprafaţă neagră era împestriţată de flori mari, albe, în formă de cupe, care atârnau de nişte viţe scurte, roşcate, ca nişte şerpi ale căror trupuri se strecurau în crăpăturile stâncii.

În poiană nu creşteau nici ferigi, nici copaci. Era acoperită doar de o iarbă dantelată, cu floricele albastre în vârf. De la baza stâncii se ridica un voal subţire de abur,

care se scurgea prin aer şi uda corolele albe.

Un izvor termal, am presupus noi. Ne-am apropiat să-l examinăm.

Şi am auzit un vaiet sfâşietor, plin de durere.

Ca vaietul unui copil torturat: nici complet omenesc, dar nici animalic. Venea dinspre stâncă, de undeva din spatele voalului de abur. Ne-am oprit, ascultând cu atenţie. Vaietul a reînceput, având în el ceva care-ţi trezea cea mai profundă milă. De data asta n-a încetat. Am alergat spre peretele de piatră. Am ocolit perdeaua densă de vapori şi ne-am oprit.

La baza stâncii se găsea un bazin lung, adânc, ca o piscină. Apa dinăuntru era neagră, clocotitoare şi din fierberea ei ţâşnea aburul… În faţa stâncii întunecate, de la un capăt la celălalt al bazinului clocotind, se întindea o terasă lată de un yard. Pe ea, la intervale regulate, nişe tăiate în piatră, de mărimea unui culcuş pentru copii.

În două nişe, pe jumătate înăuntrul lor, pe jumătate pe terasă, se aflau doi copii. Cel puţin aşa păreau la prima vedere. Stăteau întinşi pe spate, cu mâinile şi picioarele micuţe prinse de piatră în nişte belciuge de bronz. Aveau pletele desfăcute ca într-un evantai şi nu purtau niciun fel de veşmânt.

Am văzut că nu erau copii, ci adulţi: un bărbat micuţ şi o femeie micuţă. Femeia întorsese capul şi se uita la celălalt pigmeu. Ea fusese cea care se văitase. Nu ne văzuse, pentru că privirea ei era aţintită asupra bărbatului, care zăcea nemişcat, cu ochii închişi. Pe piept, deasupra inimii, o arsură neagră, de parcă i s-ar fi turnat pe piele acid.

Apoi, pe stâncă, lângă el, o mişcare… În locul acela se afla una din florile albe, în formă de cupă. Oare ea se mişcase? Atârna la un picior deasupra pieptului omuleţului, iar din pistilul ei purpuriu se scurgea încet ceva… Am crezut că-i nectar.

M-am lămurit că mişcarea florii îmi atrăsese atenţia, pentru că, în timp ce priveam, viţa roşie a tulpinii tremura, ieşind din stâncă precum un vierme care se târăşte, iar

floarea şi-a întors cupa, ca o gură ce încerca să prindă picătura în cădere. Gura florii se găsea chiar deasupra inimii omuleţului şi a rănii negre de pe pieptul lui.

M-am apropiat, am apucat viţa şi am smuls-o. S-a zbătut în mâinile mele ca un şarpe. Rădăcina mi s-a înfăşurat peste degete, iar floarea, precum un cap de şarpe, s-a ridicat să muşte. Corola ei era groasă, cărnoasă, ca o gură rotundă, albă. Un strop de nectar mi-a picurat pe mână şi o durere pătrunzătoare mi-a cuprins braţul, ca o flacără. Am azvârlit planta în bazinul care clocotea.

Lângă femeia cea mică se târa o altă viţă. Am smuls-o ca şi pe prima. Şi aceasta a încercat să mă atingă cu floarea, dar fie nu avea nectarul cel îngrozitor, fie nu m-a nimerit. Am aruncat-o după cealaltă.

M-am aplecat peste omuleţ. A întredeschis pleoapele. Mă privea cu nişte ochi galbeni, ca şi pielea. Prelungi, mongoloizi, părând să nu aibă pupile. Nu mai erau complet umani, aşa cum nu fusese nici vaietul femeii. În ei se amestecau durerea şi ura amarnică. S-a uitat la părul meu şi am văzut cum uimirea îi alungă ura.

Durerea din braţ devenise insuportabilă. Acum ştiam cât suferea pigmeul. Am rupt belciugele care-l încătuşau, l-am ridicat şi i l-am întins lui Jim. Nu cântărea mai mult decât un copil.

M-am dus spre locul de pe terasă în care zăcea femeia cea mică. În ochii ei nu se citeau nici ură, nici teamă, doar o recunoştinţă imensă şi mirare. Am luat-o şi am dus-o lângă bărbat.

Am privit înapoi, spre stânca neagră. Toată suprafaţa ei se mişca: frânghiile roşcate ale viţelor se târau, florile albe prinseseră a fremăta, ridicându-şi şi coborându-şi cupele.

Un spectacol hidos.

Omuleţul stătea liniştit, întorcând capul când spre Jim, când spre mine. Femeia a spus ceva, în silabe ca nişte triluri de pasăre, apoi a plecat în grabă spre pădure.

Jim se uita la pigmeii aurii ca un om care visează. L-am auzit şoptind:

— Yunwi Tsundi! Poporul Scund! Totul era deci adevărat! Adevărat!

Femeia s-a întors în fugă din desişul de ferigi. Ţinea în mâini frunze groase, cu nervuri puternice. A privit spre mine, ca şi cum s-ar fi scuzat, s-a aplecat peste bărbat şi i-a stors câteva frunze pe piept. Dintre degetele ei a curs o spumă lăptoasă, care a căzut pe arsura neagră, răspândindu-se pe pată, ca o pojghiţă. Omuleţul a oftat şi a gemut, s-a relaxat şi a rămas liniştit.

Femeia mi-a luat mâna. Acolo unde o atinsese nectarul, pielea se înnegrise. A stors peste ea zeama dintr-o frunză. Prin braţ mi-a trecut o usturime faţă de care cea dinainte nu însemna nimic, apoi, aproape instantaneu, n-am mai simţit nicio durere.

M-am uitat spre pieptul omuleţului. Crusta neagră dispăruse, rămăsese doar o rană, ca o arsură de acid, roşie, normală. Mi-am privit mâna. Era inflamată, dar negreala dispăruse.

Femeia cea micuţă s-a înclinat în faţa mea. Omuleţul s-a ridicat, mi-a privit ochii, trupul. L-am văzut bănuitor, am remarcat că ura revenise. A spus ceva femeii, iar aceasta i-a răspuns, arătând stânca, mâna mea inflamată, încheieturile lor. Omuleţul s-a întors spre mine şi mi-a cerut, prin gesturi, să mă aplec spre el. Am făcut ce vroia. Mi-a atins părul blond, şi-a trecut degetele subţiri prin el, şi-a pus mâna pe pieptul meu. Apoi şi-a lipit urechea de el, ascultându-mi bătăile inimii.

M-a lovit cu mânuţa peste obraz. Nu era o lovitură, ci un fel de mângâiere.

Mi-a zâmbit şi a scos nişte triluri. Nu-l înţelegeam şi am dat din cap, neajutorat. L-a privit pe Jim şi a scos alte triluri Jim a încercat să-i vorbească în cherokee. De data aceasta, cel care a dat din cap, neajutorat, a fost omuleţul… A vorbit din nou cu femeia. Am înţeles un cuvânt: ev-ah-*lee*, în sunete de ciripit de păsări. Ea a înclinat fruntea, aprobator.

Ne-au făcut semn să-i urmăm şi au străbătut în fugă poiana, spre desişul de ferigi. Deşi ne ajungeau doar până

la şold, aveau trupurile bine proporţionate. Părul lung, castaniu, subţire, mătăsos, flutura în urma lor precum o pânză de păianjen.

Alergau ca nişte căprioare. Abia reuşeam să ţinem pasul cu ei. După ce au intrat în desişul de ferigi, şi-au încetinit goana. Înaintam cu siguranţă, deşi nu exista nicio cărare. Însă pigmeii cunoşteau drumul.

Când am ieşit din desiş, în faţa noastră se deschidea o pajişte acoperită cu floricele albastre, ca un covor, ce se întindea până la un râu lat, un râu de un alb-lăptos, cu suprafaţa liniştită, pe care pluteau smocuri de ceaţă de culoarea opalului. Printre ele se zăreau, pe malul celălalt, o câmpie netedă şi un deal verde.

Omuleţii s-au oprit. Bărbatul şi-a lipit urechea la pământ, apoi s-a întors în tufişuri, făcându-ne semn să-l urmăm. După câteva minute, am ajuns la un turn de pază, pe jumătate dărâmat. Uşa era deschisă, iar piticii s-au strecurat înăuntru.

În turn, o movilă de pietre sfărâmate ducea spre vârf. Omuleţii s-au căţărat pe ea, urmaţi de noi. În vârful turnului, o cameră mică. Prin crăpăturile din zid pătrundea lumina verzuie. M-am uitat, prin ele, spre pajiştea albastră şi râul alb. S-au auzit un tropot îndepărtat de copite de cai şi un cântec încet de femei, apropiindu-se mereu…

Pe pajiştea albastră a apărut o femeie călare pe o iapă mare, neagră. Purta pe cap, ca o bonetă, o ţeastă de lup alb. Blana acestuia îi acoperea umerii şi spatele. Peste blana argintie se scurgeau pletele ei, împletite în două cozi groase, de un roşu-aprins. Sub sânii înalţi, rotunzi, goi, ghearele lupului alb. Prinse ca o cataramă. Avea ochii ca albăstrelele, depărtaţi, sub o frunte lată, joasă. Pielea, alb-trandafirie, ca laptele amestecat cu un roz-slab. Gura, cu buze pline, purpurii, în acelaşi timp senzuale şi pline de cruzime.

Era o femeie solidă, aproape la fel de înaltă ca mine. Arăta ca o Walkyrie. Precum mesagerele lui Odin, purta în şa, în faţa ei, un trup pe care-l ţinea cu o mână. Însă nu era

sufletul unui războinic ucis, ce urma să se înalţe spre Walhalla, ci o fată. O fată având braţele legate de trup cu nişte funii groase şi capul plecat, lipsit de speranţă. Nu-i vedeam faţa, ascunsă sub voalul părului de un roşu-cafeniu. Dar pielea îi era la fel de albă precum a celei care o ducea pe şaua calului.

Deasupra capului Femeii-Lupoaică zbura un şoim alb ca zăpada, coborând, rotindu-se şi ţinându-se după ea, în timp ce aceasta înainta călare.

În urma ei călăreau alte femei. Tinere, puternice, cu pielea roz şi ochi albaştri, cu păr roşu-arămiu, roşu-ruginiu sau bronz-roşcat, împletit în jurul capului sau atârnând în cozi groase, pe umeri. Aveau sânii dezveliţi, purtând doar fuste şi sandale. Duceau lănci lungi, subţiri şi scuturi mici, rotunde. Arătau toate ca nişte Walkyrii, ca fecioarele războinice ale aesirilor. În timp ce mergeau, cântau încet. Fără cuvinte, o melodie stranie.

Femeia-Lupoaică şi prizoniera ei au traversat pajiştea şi au dispărut, iar femeile ce cântau au urmat-o, făcându-se şi ele nevăzute.

S-a mai zărit o sclipire de argint, a aripilor şoimului alb care se rotea şi cobora mereu. Apoi a dispărut şi el…

8. Evalie

PIGMEII AURII FLUIERAU, cu ochii galbeni plini de ură.

Omuleţii mi-au atins mâna, vorbindu-mi în silabe trilate, arătând dincolo de râul alb. Am înţeles că vroiau să traversăm apa. S-au oprit, ascultând, după care femeia cea micuţă a coborât treptele sfărâmate. Omuleţul se agita, furios. S-a dus la Jim, l-a lovit cu pumnii în picioare, apoi a strigat ceva femeii.

— Scoală-te, indianule! i-am spus, nerăbdător. Vor să ne grăbim.

Şi-a scuturat capul, ca un om care încearcă să se

desprindă din păienjenişul viselor.

Am coborât treptele în ruină. Bărbatul ne aştepta sau, mai bine zis, nu plecase, pentru că, dacă ne aştepta, o făcea într-o manieră stranie. Dansa într-un cerc mic, agitându-şi ciudat braţele, şuierând o melodie nepământească, din patru note, repetând-o mereu, în diferite variante. Femeia nu se vedea.

Apoi am auzit un urlet de lup. Alţi lupi i-au răspuns în depărtare, din pădurea înfloritã, ca o haită al cărei conducător a descoperit o pradă.

Femeia cea micuţă a revenit, alergând, din crângul de ferigi. Bărbatul s-a oprit din dans. Femeia avea mâinile pline cu fructe mici, cărnoase, ce semănau cu strugurii sălbatici. Omuleţul a arătat din nou spre râul alb, apoi a pornit prin pădurea de ferigi. L-am urmat, am ieşit din desiş, am traversat pajiştea albastră şi am ajuns pe malul apei.

Urletul lupului s-a auzit mai aproape, urmat de răspunsul celorlalţi.

Omuleţul s-a repezit spre mine, agitându-se frenetic. Şi-a încolăcit picioarele în jurul gleznelor mele şi a încercat să-mi scoată haina. Femeia şuiera spre Jim, arătându-i mâinile în care ţinea ciorchinii purpurii.

— Vor să ne scoatem hainele, mi-a spus Jim. Şi asta cât mai iute.

Ne-am dezbrăcat, am strâns îmbrăcămintea şi cizmele într-o legătură şi mi-am pus-o pe umeri.

Femeia i-a dat o mână de fructe purpurii bărbatului, apoi i-a făcut semn lui Jim să se aplece şi i-a uns cu restul de fructe capul, mâinile, pieptul, şoldurile, picioarele. Omuleţul proceda în acclaşi mod cu mine. Fructele aveau un miros acid, care a făcut să-mi dea lacrimile.

M-am ridicat şi am privit spre râul alb.

La suprafaţa lăptoasă apăruse capul unui şarpe. Apoi altul şi altul. Capetele erau mari, ca de anaconda, de un verde-viu. Aveau creste de spini verzi, strălucitori, care continuau pe spate, după cum am văzut în timp ce se

răsuceau şi se zvârcoleau în apa albă. Nu-mi surâdea deloc ideea de a intra în râu, dar îmi dădusem seama că pigmeii nu ne doreau răul şi că ştiau ei de ce ne mânjiseră.

Urletul lupilor s-a auzit iar, nu doar mai aproape, ci şi din direcţia în care dispăruseră femeile.

Omuleţul a înaintat în apă, făcându-mi semn să-l urmez. M-am supus şi am auzit plescăiturile făcute de femeie şi de Jim, care intraseră şi ei în râu. Omuleţul s-a uitat înapoi spre mine, a dat din cap şi a început să înoate ca o vidră, cu o viteză incredibilă.

Şerpii cu coamă nu m-au atacat. O dată am simţit alunecarea unor solzi pe spate, iar altă dată, când îmi ştergeam apa din ochi, am descoperit unul înotând lângă mine, încercând să mă întreacă, după cât se părea…

Apa era caldă ca laptele, cu care semăna atât de mult şi ciudat de uşoară la înot. Râul avea, în locul acela, o lăţime de vreo mie de picioare. Parcursesem cam jumătate din ea, când am auzit un şuierat ascuţit şi am simţit bătăi de aripi deasupra capului. M-am răsucit, ridicând mâinile, ca să resping atacatorul.

Şoimul cel alb al Femeii-Lupoaică plana, cobora şi se ridica iar, ameninţându-mă cu ghearele.

Am auzit un strigăt de pe mal, un contralto ca un clopoţel, vibrând, comandând în uigură arhaică:

— Vino înapoi, Păr Bălai!

M-am întors s-o văd. Şoimul încetase să mă atace. Pe mal se afla Femeia-Lupoaică, pe iapa ei mare, neagră, cu fata captivă în braţe. Ochii Femeii-Lupoaică luceau ca nişte safire, iar mâna liberă stătea ridicată a somaţie. În jurul ei, cu capetele ridicate, privindu-mă cu ochi pe atât de verzi pe cât de albaştri erau ai ei, o haită de lupi albi ca zăpada!

— Întoarce-te! a strigat ea din nou.

Strălucea de frumuseţe… N-ar fi fost greu să i te supui… Dar nu era o Femeie-Lupoaică… Ce era? În minte mi-a venit un cuvânt uigur, un cuvânt străvechi, pe care nu ştiam că îl cunosc… Salur’da, Femeia-Care-Face-Vrăji! Apoi m-a cuprins furia. Cine era această Salur’da, ca să-mi ordone

mie? Mie, Dwayanu, care pe vremuri aş fi biciuit-o pentru o asemenea obrăznicie!

M-am ridicat deasupra apei.

— Întoarce-te în vizuina ta, Salur'da! am strigat. Să se supună Dwayanu chemării tale? Când o să te chem *eu*, atunci ai să te supui tu!

M-a privit, cuprinsă de uimire. Braţul puternic ce ţinea captiva a slăbit, încât fata era cât pe-aci să cadă din şa. M-am întors şi am înotat mai departe, spre mal.

Am auzit şuierul Femeii-Care-Face-Vrăji. Şoimul care se rotea deasupra mea a ţipat, apoi a zburat în altă parte. Am mai auzit lupii albi mârâind, copitele iepii negre izbind pajiştea albastră. Am ajuns la mal. Abia acolo m-am întors. Femeia, şoimul şi lupii albi dispăruseră. În faţa mea înotau şi se scufundau şerpii cu capete şi creste de smarald...

Pigmeii aurii urcaseră şi ei pe mal.

Jim m-a întrebat:

— Ce i-ai spus?

— Că Femeia-Care-Face-Vrăji trebuie să vină când o chem eu, nu eu trebuie să mă duc când mă cheamă ea!

În timp ce-i răspundeam, m-am trezit întrebându-mă ce însemnau cuvintele acelea.

— Eşti iar Dwayanu, nu-i aşa, Leif? Ce-a declanşat fenomenul, acum?

— Nu ştiu...

Furia inexplicabilă împotriva femeii era încă puternică, iar faptul că nu înţelegeam de ce mă înfuriasem aşa mă enerva groaznic.

— Mi-a ordonat să mă întorc şi atunci mi-a izbucnit un vulcan în creier... Am ştiut într-o clipă cine este şi am considerat ordinul ei o obrăznicie. I-am spus-o. N-a părut mai puţin surprinsă de ce-a auzit decât eram eu. Vorbea altcineva. S-a întâmplat exact ca atunci...

Am ezitat un pic, apoi am reluat:

— Ca atunci când am început ritualul acela blestemat şi nu puteam să mă mai opresc.

A dat din cap şi a început să se îmbrace. Am făcut şi eu

acelaşi lucru. Hainele erau jilave, iar pigmeii ne priveau amuzaţi. Am observat că roşul-aprins din jurul rănii omuleţului pălise, că adâncimea ei scăzuse, că începuse să se închidă. Mi-am privit mâna. Roşeaţa dispăruse, doar o uşoară inflamaţie mai arăta locul în care mă atinsese nectarul.

În timp ce mă încălţam, pigmeii porniseră spre o culme muntoasă aflată cam la o milă de râu. Atunci când mă uitasem de pe malul celălalt, fusese ascunsă de lumina aburie, verde. La început, drumul trecea printr-o pajişte netedă, acoperită cu iarbă înfloritã. Apoi au apărut ferigile, din ce în ce mai mari. Mergeam pe o cărăruie, puţin mai latã decât o urmă de căprioară, care ducea spre un tufăriş des. Am intrat în el.

Nu mâncasem nimic de dimineaţă şi mă gândeam plin de regret la bagajele pierdute. Mă obişnuisem însă să mănânc atunci când se putea şi să rabd când era cazul. Mi-am strâns cureaua şi m-am uitat spre Jim.

— Nu ţi-e foame? l-am întrebat.

— Nu. Am prea multe la care să meditez.

— Indianule, de ce s-a întors frumoasa cu păr roşu?

— Lupii. N-ai auzit cum urlau după ea? Ne descoperiseră urma şi au anunţat-o.

— Aşa mi-am zis şi eu, dar e de necrezut! De fapt, dacă ne gândim că-i vrăjitoare…

— Nu asta-i explicaţia. Ai uitat de Mowgli şi tovarăşii săi? Lupii nu sunt greu de dresat, însă ea este şi vrăjitoare, fără nicio îndoială!

— Să nu-l mai scoţi la iveală pe Dwayanu, dacă o să mai ai de-a face cu ea, Leif!

Tobele cele mici prinseseră să răsune. La început rar, apoi din ce în ce mai des, de parcă ar fi fost o mulţime. De data asta, cadenţa era voioasă, veselă, în ritm de dans, izgonind oboseala. Păreau să se afle în apropiere. Ne găseam însă în mijlocul ferigilor, nu vedeam nimic, iar cărăruia şerpuia, ca un pârâu plin de meandre.

Pigmeii îşi încetiniseră goana. Drumul a ieşit, deodată,

din desiş, iar cei doi s-au oprit. În faţa noastră, solul se ridica brusc, pe o distanţă de trei sau patru sute de picioarc. Panta, cu excepţia cărării, era acoperită, de sus până jos, de o împletitură de viţă groasă, verde, plină de ţepi ameninţători. Un gard viu prin care nu putea pătrunde nicio creatură. La capătul cărării se afla un turn de pază, scund, din piatră, iar în el se zărea strălucirea vârfurilor de lance.

Un bubuit ascuţit de tobă a dat alarma în turn. Îndată, tobele mici au tăcut. Acelaşi zgomot ascuţit a fost reluat, repetat din loc în loc, auzindu-se tot mai slab, în depărtare. Am văzut că râpa era ca o fortăreaţă imensă, circulară, cotind în stânga prin desişul de nestrăbătut al ferigilor gigantice, iar în dreapta oprindu-se în peretele abrupt al stâncii întunecatc. Şi peste tot, tufişurile cu ţepi.

Omuleţul a şuierat ceva femeii, apoi a mers pe cărare, spre turn. A fost întâmpinat de alţi pigmei, care se iviseră dinăuntru. Femeia rămăsese cu noi. Zâmbind şi bătându-ne pe genunchi, liniştitor.

Din turn s-a auzit o altă tobă sau, poate, un terţet. Mi-am închipuit că erau trei, pentru că sunetul se compunea din trei note diferite, blânde, mângâietoare, dar care ajungeau până departe. Cântau un cuvânt, un nume, de parcă ar fi avut buze. Numele pe care îl auzisem în trilurile pigmeilor...

Ev-ah-lee... *Ev-ah-lee*... *Ev-ah-lee*... Iar şi iar şi iar... Tobele din celelalte turnuri au rămas tăcute.

Omuleţul s-a întors la noi. Am urcat, evitând cu greu ghimpii şi am ajuns la capătul cărării, lângă turnul cel mic. Nenumăraţi omuleţi au ieşit din el şi ne-au barat trecerea. Nu era niciunul mai înalt decât cel pe care-l salvasem de florile albe. Toţi aveau aceeaşi piele aurie, aceiaşi ochi galbeni, pe jumătate animalici. Părul lung, mătăsos, le atârna până la picioarele subţiri. Purtau haine ţesute din ceva care semăna a bumbac, aveau mijlocul strâns în cingători late, din argint, împletite ca nişte macrameuri. Cu toată fragilitatea lor aparentă, lăncile erau nişte arme periculoase. Lungi, dintr-un lemn închis la culoare, aveau

vârfuri de un picior, din metal roşu, care erau ghimpate ca nişte harpoane. Pe spate purtau arcuri negre, cu săgeţi ghimpate în acelaşi fel. Iar în cingătorile de argint se vedeau cuţite subţiri, ascuţite, tot din metal roşu. Nişte iatagane de gnomi.

Rămăseseră uitându-se la noi, ca nişte copii. Mă simţeam ca Gulliver între liliputani. În înfăţişarea lor exista însă ceva care nu-mi dădea ghes să încerc a vedea cât de bine ştiau să-şi mânuiască armele. Îl priveau pe Jim cu o curiozitate plină de interes, fără urmă de duşmănie. În faţa mea încă, figurile lor deveneau solemne, mândre. Doar când îmi vedeau părul galben, îi cuprindeau o mirare şi o îndoială care le slăbeau suspiciunea. Nu coborau însă deloc vârfurile lăncilor îndreptate spre mine.

Ev-ah-lee... *Ev-ah-lee*... *Ev-ah-lee*... cântau tobele.

De undeva, de departe, a răzbătut un bubuit de răspuns, apoi tăcere.

Am auzit o voce blândă, subţire, de cealaltă parte a turnului, cântând silabele de ciripit de pasăre ale Poporului Scund.

Şi am văzut-o pe Evalie.

Aţi remarcat vreodată o ramură de salcie atârnând, primăvara, deasupra unui lac limpede dintr-un crâng, sau o pasăre zveltă dansând în vânt, într-o pădure secretă, tainică, sau umbrele verzi ce se scurg într-o poiană din adâncul codrului şi care sunt, de fapt, driade pe jumătate decise să se trezească? Mă gândeam la toate astea, în timp ce venea spre noi.

Era brunetă, înaltă... Ochi căprui, ascunşi de gene lungi, negre... Irişii aveau castaniul limpede al pâraielor de munte, toamna... Părul, negru. Acel păr de cărbune care, într-o anumită lumină, are sclipiri de albastru-închis... Figura îi era delicată, cu trăsături nici clasice, nici regulate, sprâncenele topindu-i-se în două linii orizontale, deasupra nasului mic, drept. Gura mare, dar cu o croială fină, sensibilă. Deasupra frunţii, părul negru-albăstrui era coafat ca o coroană. Pielea avea culoarea ambrei limpezi.

Strălucea ca un chihlimbar fin şlefuit, sub veşmântul larg, dar elegant, ce o acoperea până la pământ, argintiu, subţire ca pânza de păianjen, transparent... În jurul şoldurilor purta legătura albă, de pânză, a Poporului Scund. Spre deosebire de ei, era încălţată cu sandale.

Dar ceea ce îţi oprea respiraţia când o priveai era graţia ei, linia lungă, ondulată, de la gleznă la umăr, delicată şi mişcătoare ca un fir de apă trecând mângâietor peste un piept de stâncă... O graţie lichidă, de linii care se schimbau la fiece mişcare.

Graţia ei şi viaţa care ardea în ea, ca flacăra verde a pădurii virgine ce schimbă sărutul primăverii pentru mângâierile fierbinţi ale verii... Am înţeles atunci de ce vechii greci credeau în driade, naiade şi nereide. În sufletele de femei ale copacilor, pădurilor, cascadelor, fântânilor şi valurilor.

Nu mi-am dat seama ce vârstă avea. Era frumuseţea păgână, care nu ştie ce-i vârsta...

M-a văzut, mi-a privit hainele, cizmele, cu o uimire evidentă. S-a uitat la Jim şi a dat din cap, ca şi cum ar fi spus că nu găseşte la el nimic care s-o mire. Apoi s-a întors către mine, examinându-mă. Soldaţii cei mititei o înconjuraseră, cu lăncile pregătite.

Omuleţul şi femeia păşiseră înainte. Vorbeau amândoi deodată, arătând spre pieptul lui, spre mâna mea, spre părul meu blond. Fata a râs, a tras femeia cea mică lângă ea şi i-a acoperit gura cu mâna. Omuleţul a continuat să şuiere şi să piuie.

Când fata a început să vorbească, Jim a ascultat-o cu un interes plin de mirare. M-a prins de braţ.

— Vorbesc cherokeeza! Sau ceva asemănător cu ea! Ascultă... Un cuvânt: sună ca *Yun'wini'giski*. Asta înseamnă, ad litteram, „cei care mănâncă oameni" ... Dacă este ceea ce cred... Fii atent, arată cum viţele se târau pe stâncă.

Fata a început să vorbească din nou. Ascultam încordat. Pronunţarea rapidă, şuierată, făcea înţelegerea dificilă, dar am prins sunete care-mi păreau familiare, apoi am înţeles o

combinaţie pe care o ştiam.

— E o limbă mongolă, Jim. Am priceput un cuvânt care înseamnă „şarpe de apă” în cel puţin o duzină de dialecte…

— Da, ea a numit şarpele *aha'nada*, iar în cherokeeză se spune *inadu'*. E un cuvânt indian, nu mongol.

— Dialectele indiene sunt de origine mongolă. Poate că vorbeşte în limba-mamă, cea de origine… Dacă ar vorbi mai rar şi ar cânta trilurile mai jos…

— Cherokeezii îşi spuneau „cel mai vechi popor”, iar limba lor o considerau a fi „primul grai”. Aşteaptă…

A făcut un pas înainte, cu mâna ridicată. A pronunţat cuvântul care înseamnă, în cherokeeză, atât „prieten”, cât şi „cel care vine cu intenţii bune”. L-a reluat de mai multe ori. În ochii fetei au apărut uimirea şi înţelegerea. A repetat ce spusese el, apoi s-a întors spre pigmei, transmiţându-le cuvântul. L-am distins printre triluri şi ciripituri. Pigmeii s-au dat mai aproape, privind spre Jim.

Acesta a spus, lent:

— Venim din afară. Nu ştim nimic despre locul acesta, despre ce-i în el.

A repetat fraza de mai multe ori, până ca ea s-o priceapă. L-a privit cu gravitate, iar pe mine cu îndoială, dar ca pe unul pe care ar vrea să-l creadă. A spus, ezitând:

— Sri a zis că în apă ai vorbit limba răului!

Şi a arătat spre omuleţ.

— El vorbeşte multe limbi, i-a răspuns Jim. Vorbeşte-le! m-a înghiontit el. Nu sta ca un prost, admirând-o! Fata asta e inteligentă, iar noi suntem la ananghie! Înfăţişarea ta nu le place piticilor, Leif, deşi ai făcut ce-ai făcut…

— E mai ciudat că pot vorbi limba lor, decât că o pot vorbi pe a voastră, Evalie? am întrebat eu.

Am pronunţat fraza în două din cele mai vechi dialecte mongole pe care le ştiam. M-a privit, gânditoare.

— Nu, mi-a răspuns ea, în cele din urmă. Şi eu o cunosc puţin, iar lucrul asta nu mă face mai rea.

Apoi a zâmbit şi a fluierat o comandă gărzilor, care şi-au coborât lăncile, privindu-mă cu acelaşi interes prietenos pe

care-l arătaseră faţă de Jim. Tobele din turn începuseră să bată într-un ritm vesel. Ca la un semn, celelalte tobe nevăzute, pe care sunetul de alarmă le făcuse să tacă au reluat ritmul săltăreţ.

Fata ne-a condus către o trecătoare deschisă între ţepi şi turn, unde am intrat, înconjuraţi de soldaţii micuţi.

Păşisem pragul ţării lui Evalie şi a Poporului Scund.

CARTEA LUI EVALIE

9. Locuitori în miraj

LUMINA VERDE ce scălda Ţara Umbrită se stingea. Aşa cum se întunecă în amurg pădurile verzi. Soarele coborâse de mult în spatele culmilor ce înconjurau podeaua iluzorie care constituia cerul ciudatului ţinut. Vizibilitatea se diminua treptat, ca şi cum n-ar fi depins doar de strălucirea soarelui, ca şi cum locul acela avea o sursă proprie de lumină.

Stăteam lângă cortul lui Evalie. Fusese ridicat pe o movilă rotundă, nu departe de intrarea în locuinţa ei din malul abrupt. Peste tot, de-a lungul bazei falezei, se aflau adăposturile Poporului Scund. Deschizături înguste, atât cât să poată intra în peşterile în care sălăşluiau, în atelierele în care munceau, în magazii şi hambare. Fortăreţele lor de necucerit.

Trecuseră multe ore de când mersesem, împreună cu ea, peste câmpia ce se întindea între turnul de pază şi cortul său. Pigmeii aurii roiseră din toate părţile, curioşi ca nişte copii, ciripind şi şuierând, întrebând-o pe Evalie, transmiţând răspunsurile sale către cei de la marginea mulţimii. Chiar şi acum, în jurul movilei se găsea un cerc alcătuit dintr-o mulţime de omuleţi şi femeiuşti care ne priveau cu ochii lor galbeni, ciripind şi râzând. În braţele femeilor, copii cât nişte păpuşi. Tot ca nişte păpuşi, dar ceva mai mari erau şi copiii care se învârteau printre picioarele lor.

Ca la orice copii, curiozitatea li se potolea repede. S-au înapoiat la treburile lor, la jocurile lor. Ceilalţi, care nu apucaseră să-şi satisfacă dorinţa de a ne cunoaşte, le luaseră locul.

Îi priveam cum dansau în iarba moale: în cerc, purtaţi de ritmul sincopat al tobelor. Pe câmp se găseau şi alte movile, mai mari sau mai mici, toate rotunde, simetrice. În

jurul lor şi peste ele, pigmeii aurii dansau în ritmul tobelor…

Ne puseseră în faţă felii subţiri de pâine, lapte ciudat de dulce, dar gustos, brânză, fructe necunoscute delicioase şi pepeni. Mi-era ruşine de numărul imens de farfurii pe care le golisem. Însă omuleţii mărunţi se uitau şi râdeau, grăbind femeile să mai aducă. Jim mi-a zis, ironic:

— Te înfrupţi din hrana lui Yunwi Tsundi, Leif! O hrană vrăjită! N-o să mai poţi mânca niciodată hrana muritorilor!

O priveam pe Evalie, admiram frumuseţea ei de vin şi chihlimbar… Văzând-o, puteam crede că fiinţa aceea chiar nu gustase din hrana muritorilor…

Mă uitam, pentru a suta oară, spre câmpie. Râpa pe care se aflau turnurile de pază forma un semicerc imens, cu capetele înfipte în stâncile negre. Suprafaţa înconjurată de ea avea, probabil, vreo douăzeci de mile pătrate. În spatele viţelor pline de ţepi, hăţişurile de ferigi uriaşe. Dincolo de ele, pe malul celălat al râului, se vedeau copaci înalţi. Nu ştiam dacă pe malul pe care ne aflam existau păduri. Nici ce fel de făpturi trăiau în ele. Probabil unele de care trebuia să te păzeşti. Altfel, ce rost ar fi avut fortificaţiile şi mijloacele de apărare?

Însă, indiferent de pericolele posibile, terenul păzit al pigmeilor aurii constituia un mic paradis, cu lanuri de grâu, grădini de legume, pajişti…

Îmi aminteam ce ne povestise Evalie despre ea însăşi, intonând cu grijă, rar, silabele ciripite ale Poporului Scund, în sunete pe care să le înţelegem. Vorbea o limbă străveche, ale cărei rădăcini erau înfipte în pământul timpului mai adânc decât cele ale oricărui alt grai. Poate cu excepţia uigurei arhaice. Încetul cu încetul, ajunsesem s-o stăpânesc, dar nu atât de repede ca Jim. Acesta încercase şi câteva triluri, spre deliciul pigmeilor. Şi, ce era mai interesant, îl pricepuseră! Noi o înţelegeam pe Evalie maî bine decât ne înţelegea ea pe noi.

De unde venise Poporul Scund în Ţara Umbrită? Unde învăţase limba cea veche? Mă întrebam şi-mi răspundeam că tot atât de bine aş fi putut să mă întreb de ce sumerienii,

al căror oraş era numit în *Biblie* Ur din Chaldeea, vorbeau o limbă mongolică. Şi ei erau o rasă scundă, cunoşteau vrăji ciudate, studiau stelele… Nimeni nu ştia de unde apăruseră în Mesopotamia cu atât de multe cunoştinţe. Asia este Mama Străbună, nimeni nu are habar la câte rase a dat naştere ca să le vadă, apoi, preschimbându-se în pulbere…

Eram convins că ştiam cum se transformase limba aceea veche într-un limbaj ciripit. Cu cât gâtul e mai mic, cu atât sunetul e mai înalt. Exceptând unele anomalii, copiii nu au voce de bas. Iar cei mai solizi din Poporul Scund nu erau mai mari decât copiii de şase ani. Deci nu puteau scoate sunete guturale, tonuri profunde. Aşa că le-au înlocuit cu altele. Cel mai normal lucru, când nu poţi produce un sunet într-o octavă joasă, este să-l înlocuieşti cu nota corespunzătoare dintr-o octavă superioară. Făcuseră asta, iar cu timpul dezvoltaseră un sistem complet de triluri şi şuierături, păstrând însă structura de bază a limbii.

Evalie ne povestise că-şi amintea de o casă mare, din piatră şi de o apă uriaşă. De o ţară plină de copaci, „albă şi rece” … Acolo fuseseră un bărbat şi o femeie… Apoi rămăsese doar bărbatul… Totul se înceţoşa… Îşi amintea bine doar de Poporul Scund. Uitase cum trăise altădată, înainte de a veni aici. Atunci nu păruse mai înaltă decât oamenii din ţara aceasta. Cât de speriată fusese când a început să crească mai mare decât ceilalţi! Oamenii Poporului Scund, *Rrrllya* (o transcriere destul de apropiată a trilului), o iubeau şi ar fi făcut tot ce le cerea ea. Pigmeii o hrăniseră, o îmbrăcaseră, o învăţaseră… în special mama lui Sri, a celui căruia îi salvasem viaţa de Florile Morţii. Ce o învăţase? S-a uitat la noi într-un mod straniu şi a zis din nou: „m-a învăţat”. Uneori dansa împreună cu pigmeii, alteori dansa pentru ei (din nou privirea aceea stranie, pe jumătate amuzată). Asta era totul. Cât timp trecuse de când fusese mică, precum Poporul Scund? Nu ştia. Mult… Cine o numise Evalie? Nu ţinea minte…

O priveam. Nu descopeream nimic care să-mi indice rasa căreia îi aparţine. Probabil că bărbatul şi femeia de care îşi

amintea fuseseră părinţii ei. Dar din ce ţară? Nici buzele, nici ochii, nici culoarea pielii nu-mi sugerau nimic.

Era şi mai singură decât mine! O străină în miraj… Hrănită cu mâncare de la târgul spiriduşilor…

Mă întrebam dacă s-ar transforma într-o femeie obişnuită, în cazul în care aş scoate-o din Ţara Poporului Scund…

Am simţit un fior îngheţat la atingerea inelului de la piept.

Du-o de aici! Înainte de a te întâlni cu Khalk'ru şi cu Femeia-Care-Face-Vrăji!

Crepusculul verde se întuneca. Licurici mari au început să-şi aprindă felinarele de topaz pal printre pomii înfloriţi. Briza adia peste desişurile de ferigi, încărcată de aromele pădurii îndepărtate. Evalie a oftat:

— N-o să mă părăseşti, Tsantawu?

Dacă a auzit-o, nu i-a răspuns… S-a întors spre mine.

— N-o să mă părăseşti, Leif?

— Nu! i-am răspuns şi mi s-a părut că aud tobele lui Khalk'ru prin răpăitul ritmic al tobelor Poporului Scund, ca un râs îndepărtat, batjocoritor.

Crepusculul verde se transformase în întuneric, un întuneric vag luminos, fosforescent, ca şi cum o lună plină ar fi scânteiat în spatele unui cer acoperit de nori. Pigmeii aurii îşi încetaseră tam-tamul şi se vârâseră în vizuinile lor. Din turnurile îndepărtate se auzeau tobele paznicilor vorbind între ele, peste râpa acoperită cu ţepi.

Sclipirile licuricilor păreau felinarele unor grădini vrăjite… Molii mari pluteau prin aer, cu aripi argintii, luminoase, ca nişte avioane ale elfilor…

— Evalie, a întrebat Jim, de cât timp locuiesc aici aceşti Yunwi Tsundi, Poporul Scund?

— Dintotdeauna, Tsantawu, sau cel puţin aşa spun…

— Iar ceilalţi? Femeile cu păr roşu?

O mai întrebasem de femeile acelea, dar tăcuse, ignorându-ne cu totul. De data asta, a răspuns fără să

ezite:

— Ei sunt ayjirii. Cea cu pielea de lup e Lur, vrăjitoarea. Îi conduce pe ayjiri, împreună cu Yodin – înaltul Preot – şi Tibur, Tibur-cel-Care-Râde, Tibur Fierarul. El nu-i atât de înalt ca tine, Leif, dar e mai lat în umeri şi e puternic, foarte puternic! Am vrut să-ţi povestesc mai înainte despre ayjiri, dar parcă mi-a pus cineva mâna peste gură… Sau a fost doar ceva din sufletul meu! Însă acum mâna aceea a dispărut… Poporul Scund spune că ayjirii au venit aici călare, cu foarte mult timp în urmă. Pe atunci, Rrrllya stăpâneau pământul de pe ambele maluri ale râului. Ayjirii erau numeroşi, mult mai numeroşi decât acum, mulţi bărbaţi şi multe femei. Acum sunt mai multe femei şi mai puţini bărbaţi. Au venit de departe, cel puţin aşa povestesc oamenii micuţi că le-au spus strămoşii. Erau conduşi de un… Nu găsesc cuvântul… Avea nume, dar numele acela n-o să-l rostesc nici măcar în gând! Avea o formă… L-am văzut pe drapelele care flutură în turnurile din Karak… Apare şi pe piepturile lui Lur şi Tibur, atunci când…

S-a înfiorat şi a tăcut. O molie argintată s-a aşezat pe mâna ei, ridicându-şi şi coborându-şi aripile sclipitoare. A dus-o cu blândeţe la buze, apoi i-a făcut vânt.

— Pe atunci, Rrrllya, pe care voi îi numiţi Poporul Scund, nu ştiau toate acestea. Ayjirii au rămas aici. Au început să construiască un oraş, Karak, şi au săpat în stâncă templul pentru… Pentru cel care i-a purtat până aici. La început, au construit în grabă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmăriţi de cineva. După ce au văzut că nu mai vine nimeni, au construit mai încet. Au vrut să-i transforme pe cei mici în servitorii lor, în sclavi. Dar Rrrllya n-au acceptat asta şi a fost război. Poporul Scund a aşteptat în jurul Karakului, iar când ayjirii au ieşit, i-au atacat. Pentru că Poporul Scund cunoaşte tot: viaţa plantelor, modul de a face ca lăncile şi săgeţile să ucidă îndată ce atingeau pe cineva… Mulţi ayjiri au murit… În cele din urmă, s-a încheiat un armistiţiu, nu pentru că Poporul Scund ar fi fost învins, ci pentru că ayjirii erau şireţi. Au întins capcane şi au prins o mulţime din cei

mici. Apoi i-au băgat în templu şi i-au sacrificat. Îi duceau câte şapte... Unul dintre cei şapte era lăsat să privească sacrificiul, apoi i se dădea drumul, ca să povestească tot ce a văzut... La început, cei mici n-au vrut să creadă, atât de îngrozitoare era descrierea pe care o auzeau, dar apoi au apărut al doilea, al treilea, al patrulea, povestind acelaşi lucru. Poporul Scund a fost cuprins de o mare spaimă, silă şi oroare. Şi au încheiat o înţelegere: ei vor locui de o parte a râului, ayjirii de cealaltă. În schimb, trebuia ca ayjirii să jure că nu vor mai sacrifica niciodată vreun Rrrllya... acelui lucru. Dacă vor prinde pe vreunul dintre ei în Ţara Ayjirilor, îl vor putea ucide, dar nu sacrificându-l. Iar dacă vreunul dintre ayjiri va fugi din Karak şi va căuta refugiu printre Rrrllya, aceştia urmau să-l ucidă pe fugar. Din cauza ororii ce-i cuprinsese, Poporul Scund a acceptat totul imediat. Nansur a fost sfărâmat, Nansur care lega malurile lui Nanbu, râul alb... Toate bărcile, şi ale Poporului Scund şi ale ayjirilor, au fost distruse şi s-au înţeles să nu mai construiască altele. Ca o pază suplimentară, Rrrllya au luat dalan'usa şi i-au pus în Nanbu, încât nimeni să nu mai poată trece prin apă. Şi aşa a rămas, de foarte mult timp...

— Dalan'usa, Evalie, sunt şerpii?

— Tlan'usi înseamnă lipitoare, a spus Jim.

— Şerpii nu fac niciun rău. Nu cred că te-ai fi oprit să stai de vorbă cu Lur dacă ai fi văzut un dalan'usa, Leif, mi-a zis Evalie, cu oarecare ironie.

Am reţinut enigma, pentru lămuriri ulterioare.

— Cei doi pe care i-am găsit lângă florile ucigătoare... încălcaseră înţelegerea?

— Nu. Ştiau ce-i aşteaptă şi erau gata să plătească. Există plante care cresc doar în partea aceea. Şi alte lucruri de care Poporul Scund are nevoie şi nu se găsesc pe malul nostru. Aşa că, înoată dincolo de râu şi le caută. Dalan'usa e prieten cu ei. De obicei scapă teferi, dar în ziua cu pricina Lur hăituia o fugară care încercase să ajungă în Sirk; a dat peste ei, i-a prins şi i-a lăsat pradă Florilor Morţii.

— Ce făcuse fata pe care o hăituiau? Era din neamul lor?

— Fusese aleasă pentru sacrificiu. N-ai văzut? Era *taluli*... Cu copil... Gata să...

Vocea ei s-a pierdut în tăcere. M-a trecut un fior...

— Bineînţeles, n-ai de unde să ştii toate astea... Şi nici eu nu vreau să-ţi vorbesc... Nu acum... Dacă Sri şi Sra ar fi descoperit fata înainte de a fi prinşi, ar fi condus-o dincolo de râu, aşa cum v-au condus pe voi. Iar aici ar fi rămas până ar fi sosit timpul să iasă... Din trupul său. Ar fi ieşit în somn, în pace, fără durere... Iar când s-ar fi trezit, ar fi fost departe... Probabil fără memorie... Liberă. În felul acesta, Poporul Scund, care iubeşte viaţa, îi trimite departe pe cei care trebuie să fie... trimişi.

Spusese totul liniştit, cu ochii limpezi, netulburată.

— Şi au fost mulţi... Cei trimişi?

— Nu prea mulţi, pentru că doar puţini reuşesc să treacă de dalan'usa, deşi încearcă destui.

— Şi bărbaţi şi femei, Evalie?

— Pot bărbaţii să poarte copii?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, destul de grosolan, pentru că întrebarea avusese ceva care-mi atinsese o coardă din adâncul sufletului.

— Nu acum... De altfel, au rămas puţini bărbaţi în Karak, după cum ţi-am spus... Dintre copiii care se nasc, doar unul din douăzeci este băiat. Nu mă întreba de ce, nu ştiu.

S-a ridicat, privind, visătoare, spre noi.

— Ajunge pentru seara asta... Veţi dormi în cortul meu. Mâine veţi avea un cort al vostru, iar Poporul Scund vă va ciopli un adăpost în stâncă, lângă cel unde înnoptez eu. Şi veţi putea privi Karakul, stând pe Nansur cel sfărâmat, şi-l veţi cunoaşte pe Tibur-cel-care-Râde, pentru că apare la celălalt capăt al podului de fiecare dată când mă duc eu acolo. Veţi vedea totul mâine... Sau poimâine... Sau în altă zi... Ce importanţă are, din moment ce toate zilele sunt la fel? Nu-i aşa?

Din nou, Jim n-a răspuns.

— Aşa e, Evalie, am zis eu.

Ne-a zâmbit, somnoroasă. S-a întins şi a plutit către

umbra neagră din stâncă: intrarea în peştera sa. S-a topit apoi în umbră, dispărând...

10. Dacă un om îşi foloseşte mintea

TOBELE PITICILOR de gardă băteau uşor, vorbind între ele, de-a lungul dealului încercuit. Deodată, m-a cuprins un dor nebun de Gobi. Nu ştiu de ce, dar trupul lui sterp, arzător, uscat de vânt, plin de nisip mi se părea mai atrăgător decât cel al unei femei. Ca un dor puternic de casă. Nu reuşeam să mă eliberez de el. În cele din urmă, am spus, plin de disperare:

— Acţionezi foarte iute, indianule!

— *Tsi' Tsa'lagi*! Ţi-am spus că sunt un cherokee!

— Tsantawu, îţi vorbesc eu, Degataga!

Rostisem cuvintele în cherokeeză. Mi-a răspuns imediat:

— Ce vrea fratele meu să ştie?

— Ce ţi-au şoptit vocile strămoşilor în noaptea când am făcut tabăra între molizi? Ştii că ţi-au spus adevărul, prin trei semne pe care ţi le-au dat. Eu n-am auzit vocile, frate. Dar, prin ritualul sângelui, sunt şi strămoşii mei. Am dreptul să ştiu ce-au zis.

Mi-a răspuns:

— Nu-i mai bine să laşi viitorul să se desfăşoare de la sine, fără să dai crezare vocilor slabe ale morţilor? Cine poate şti dacă fantomele au spus adevărul?

— Tsantawu îşi aţinteşte săgeata într-o direcţie, în timp ce ochii lui privesc în alta... Odată mi-a zis că-s un câine târât de vânător... Asta-i părerea lui despre mine...

— Nu, Leif, mi-a spus el, abandonând limba tribului său. Vreau să-ţi mărturisesc că nu ştiu care-i adevărul. Ştiu ce-ar fi zis Barr: că-i vorba de înţelegerea unor fenomene naturale, transpusă, în mod subconştient, în termenii unei superstiţii rasiale. Vocile, ca să le zicem aşa, spuneau că mă paşte un pericol în nord, că Spiritul care mă aşteaptă

acolo le va distruge pentru totdeauna. Eu şi ele vom ajunge „cum n-am fost niciodată”. E o mare diferenţă între moartea obişnuită şi moartea aceea ciudată care ne pândea, o diferenţă pe care n-am înţeles-o. Urma să aflu, prin trei semne, că-mi spuseseră adevărul: Ataga’hi, Usunhi’yi şi Yunwi Tsundi. Puteam să le întâlnesc pe primele două şi să mă întorc. După ce l-aş fi întâlnit şi pe al treilea, ar fi fost prea târziu… M-au rugat, Leif, şi asta e foarte interesant, să nu mă las dizolvat!

— Dizolvat! m-am trezit exclamând. Dar… E acelaşi cuvânt pe care l-am folosit şi eu, când ţi-am povestit ce-am păţit în Gobi! La câteva ore după ce s-a consumat experienţa!

— Exact. Acum înţelegi de ce am fost atât de impresionat auzindu-te… Nu mă poţi acuza că am fost cuprins de îngrijorare când am ajuns la platforma aceea pietroasă, care era Ataga’hi, nici când am descoperit Ţara Umbrită, identică Ţării Amurgului, Usunhi’yi… De-asta am spus că, dacă vom da şi de al treilea semn, Yunwi Tsundi, voi accepta versiunea ta asupra evenimentelor, nu pe cea a lui Barr. Şi dacă toate la un loc nu sunt un motiv să acţionăm repede, atunci care ar putea fi altul?

Jim în lanţuri de aur… Jim, în timp ce tentaculele Puterii întunecate se târau, se târau spre el… Mi se uscase gura…

— De ce nu mi-ai spus? N-ar fi trebuit să venim aici!

— Ştiu. Dar te-ai fi întors singur, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns, iar el a izbucnit în râs.

— Nu aveam cum să mă conving, până nu vedeam semnele.

— Dar semnele n-au spus că ai să fii dizolvat… Doar că aici e periculos şi că trebuie să te fereşti…

— Ai dreptate.

— Şi ce-o să facem? Jim, mai degrabă te ucid cu mâna mea, decât să las să ţi se întâmple ce-am văzut în Gobi!

— Dacă vei putea, a zis.

Şi am observat că i-a părut rău pentru ce spusese.

— Dacă voi putea? Ce ţi-au zis despre mine strămoşii aia

blestemaţi?

— Nimic, mi-a răspuns el zâmbind. N-am spus că au zis ceva despre tine. Pur şi simplu m-am gândit că, dacă eu voi fi în pericol, vei fi şi tu!

— Jim, nu-i adevărat! Ce-mi ascunzi?

S-a ridicat în picioare şi a rămas un timp în faţa mea.

— Mi-au spus că n-o să scap de aici, chiar dacă Spiritul acela nu va pune mâna pe mine. Acum ştii totul…

— Atunci, am zis uşurat, nu-i chiar atât de rău. Dacă aşa trebuie să fie, aşa va fi! Însă poţi fi sigur de un lucru: dacă va trebui să rămâi aici, voi rămâne şi cu cu tine!

A dat din cap, absent… Era momentul să-l întreb un lucru care mă frământa:

— Yunwi Tsundi… Cine sunt, Jim? Nu-mi amintesc să fi auzit de ei. Care-i legenda?

— Oh, Poporul Scund! a chicotit el. Locuiau în Ţara Cherokeezilor, pe vremea când cherokeezii încă se mai aflau acolo. O rasă de pigmei, cum sunt cei din Africa sau Australia. Numai că nu erau negri. Oamenii mărunţi de aici se potrivesc descrierii. Sigur, poveştile triburilor au înflorit puţin lucrurilc… Spuneau că au pielea arămie şi că nu-s mai înalţi de două picioare. Cei de aici au pielea aurie şi ajung la trei picioare. S-au decolorat şi au crescut în înălţime! Altfel, descrierea e corectă: păr lung, corp armonios, tobe şi tot restul…

A continuat să-mi dea amănunte despre Poporul Scund. Trăiseră în peşteri, în regiunea unde se află acum statele Tennessee şi Kentucky. Erau oameni legaţi de pământ, care adorau viaţa şi deveneau, uneori, teribil de rabelaisieni. Se dovediseră prietenoşi faţă de cherokeezi, dar se ţineau deoparte, apăreau rar. Îi ajutau pe cei care se rătăceau prin munţi, în special pe copii. Dacă găseau pe cineva şi-l conduceau în peşterile lor, îl avertizau că nu trebuie să spună nimănui unde li se află locuinţele, altfel va muri. Şi, conform legendei, dacă omul acela povestea cuiva, murea, într-adevăr… Cine mânca din hrana lor trebuia să fie foarte atent când se reîntorcea printre ai lui. Era obligat să-şi reia

vechiul regim alimentar încet, ca să poată rămâne în viaţă.

Poporul Scund era foarte susceptibil. Dacă-i urmărea cineva prin pădure, aruncau o vrajă, încât urmăritorul ajungea să fie lipsit, zile în şir, de simţul orientării. Prelucrau minunat lemnul şi metalul, dar dacă un vânător găsea în pădure un cuţit sau un vârf de săgeată, vreun obiect de podoabă sau altceva, trebuia să spună, înainte să-l ridice:

„Popor Scund, aş vrea să iau lucrul acesta”. Dacă nu-l cerea, nu mai nimerea niciodată vânatul sau i se întâmpla o altă nenorocire, una de care se plângea nevasta lui…

Erau veseli şi-şi petreceau jumătate din timp dansând şi cântând. Aveau tot felul de tobe: unele care făceau copacii să cadă, altele care aduceau somnul, unele care provocau nebunia, care vorbeau, care tunau… Tobele care tunau erau asurzitoare, iar când Poporul Scund le bătea, izbucnea curând un adevărat potop, pentru că sunau atât de real, încât trezeau din somn furtunile, iar una sau mai multe veneau să caute ceea ce credeau că-i un membru rătăcit al familiei…

Mi-am amintit de bubuitul de tunet care urmase cântecului. M-am întrebat dacă nu fusese o provocare aruncată de Poporul Scund lui Khalk’ru…

— Vreau să te întreb ceva, Leif…

— Dă-i drumul, indianule!

— Cât de mult *îţi aminteşti* de… Dwayanu?

N-am răspuns imediat. Lucrul acesta mă frământase de când o întâlnisem pe Femeia-Care-Face-Vrăji şi mă răstisem la ea, din râul alb.

— Dacă de gândeşti cum să-mi spui totul, e bine. Dacă te gândeşti cum să te fereşti de mine, greşeşti. Vreau un răspuns sincer.

— Crezi că sunt un vechi uigur reîncarnat? Dacă-i aşa, poate ai vreo teorie despre locul în care am fost ascuns în miile de ani ce au trecut de atunci…

— Deci îţi pui aceleaşi întrebări… Nu mă gândeam la reîncarnare. Ştiu prea puţine despre aşa ceva… Cred că

există explicaţii mult mai rezonabile. De-asta te-am întrebat cât de mult îţi aminteşti de Dwayanu.

M-am hotărât să clarificăm lucrurile.

— Bine, Jim. E o problemă care mă frământă de trei ani. În caz că n-o să găsesc răspunsul aici, o să mă întorc în Gobi. Dacă o să pot pleca... Atunci când mă aflam în camera din oază, aşteptând să fiu chemat de bătrânul preot, mi-am amintit perfect că ea fusese odaia lui Dwayanu. Am recunoscut patul, armura, armele... Am văzut una din căşti şi mi-am adus aminte că Dwayanu (sau eu) primise o lovitură puternică de măciucă, în timp ce o purta. Am luat casca şi am descoperit o îndoitură în locul în care ştiam că fusese izbită. Am recunoscut săbiile şi mi-am amintit că Dwayanu (sau eu) obişnuia s-o ţină pe cea mai grea în mâna stângă, nu în dreapta. Într-adevăr, una era mai grea decât cealaltă... Şi că în luptă îşi folosea mai bine stânga decât dreapta... Amintirile acelea, sau ce-or fi fost, mi-au venit aşa, deodată. O clipă, am fost deopotrivă Dwayanu şi eu însumi, privind cu un interes amuzat lucruri vechi, familiare... în clipa următoare, am fost doar eu, întrebându-mă, deloc amuzat, ce însemna o astfel de poveste...

— Şi altceva?

— Nu am fost cinstit când ţi-am relatat despre ritual, am recunoscut, ruşinat. Ţi-am spus că fusese ca şi când o altă persoană pusese stăpânire pe mintea mea şi o conducea. Într-un fel, era adevărat, dar, să mă ierte Dumnezeu, am ştiut tot timpul că persoana cealaltă eram eu însumi! De parcă aş fi fost două persoane şi, în acelaşi timp, doar una... E greu să fiu mai explicit... Ştii că poţi spune un lucru gândind la altul. Să presupunem că spui ceva, dar că te gândeşti la două chestiuni, simultan... Cam aşa a fost... O parte a mea era revoltată, plină de oroare, îngrozită. Cealaltă parte ştia că are puterea şi se bucura s-o exercite. O făcea controlându-mi voinţa. Iar cei doi eram doar eu... Fără niciun echivoc, fără nicio îndoială. Crezi că dacă aş fi fost sigur că altcineva m-a condus, aş fi avut remuşcări?

Nu. Le simt pentru că ştiu că eu am fost. Partea aceea din mine care recunoscuse coiful şi săbiile. Care m-a chinuit de atunci…

— Altceva?

— Vise.

S-a ridicat şi m-a întrebat scurt:

— Ce fel de vise?

— Vise despre bătălii… Despre petreceri… Un vis despre un război împotriva unor oameni galbeni şi o luptă lângă un râu… Săgeţile zburau ca un nor… O luptă corp la corp, în care mânuiam o armă ce arăta ca un ciocan greu, împotriva unor indivizi cu păr blond, ca al meu. Vise despre oraşe cu turnuri, prin care treceam, iar femei cu pielea albă şi ochi albaştri aruncau ghirlande sub copitele calului… Când mă trezeam, imaginile deveneau vagi, aproape uitate… Dar în timp ce le visam erau limpezi, reale ca viaţa…

— Aşa ai ştiut că Femeia-Lupoaică era, de fapt, Femeia-Care-Face-Vrăji? Din vise?

— Dacă o fi aşa, nu-mi amintesc… M-am trezit, deodată, că ştiu. Am recunoscut-o. Sau a recunoscut-o cealaltă parte din mine…

A tăcut un timp.

— Leif, m-a întrebat el, în cele din urmă, în visele tale luai parte la slujbele în cinstea lui Khalk’ru?! Ai avut de-a face cu adorarea lui?

— Sunt sigur că nu! Mi-aş fi amintit! N-am visat nici măcar templul din Gobi!

A dat din cap, ca şi cum i-aş fi confirmat gândurile. Apoi a tăcut atât de mult timp, încât am devenit nervos.

— Ei, vraciule Tsalagi’, care-i diagnosticul? Reîncarnare, posedare demonică sau simplă nebunie?

— Leif, ai avut asemenea vise înainte de călătoria în Gobi?

— Nu.

— Am încercat să gândesc aşa cum ar fi făcut Barr, folosindu-mi însă propria-mi materie cenuşie. Iată rezultatul: cred că tot ce mi-ai povestit a fost săvârşit de

preotul cel bătrân. Te-a ţinut sub control, în vreme ce te vedeai călărind spre templul lui Khalk’ru şi nu vroiai să intri în el. Nu ştii ce ţi-a sugerat între timp, nici ce ţi-a ordonat să uiţi apoi, conştient fiind, deci după ce te vei trezi. O simplă problemă de hipnotism. Şi a mai avut o ocazie: când ai dormit. În noaptea aceea. De unde ştii că n-a venit să te sugestioneze din nou? Vroia neapărat să crezi că eşti Dwayanu. Să-ţi „aminteşti” … Dar, având la dispoziţie doar o lecţie, nu dorea să ştii de ce trebuia să te duci la Khalk’ru. Asta explică de ce ai visat glorie şi slavă, lucruri plăcute, nu şi pe cele înspăimântătoare. Era un domn în vârstă, foarte înţelept, ai recunoscut chiar tu… Bănuia destule despre psihologia ta, ca să prevadă că ai fi dat înapoi în faţa imaginii ritualului. Ai vrut s-o faci, dar te prinsese prea bine… Comanda posthipnotică, din subconştient, a funcţionat perfect, nu puteai să i te împotriveşti… Conştientul tău era pe jumătate treaz, însă nu avea niciun control asupra voinţei tale. Cred că asta ar fi spus Barr. Şi sunt de acord cu el. Există droguri care pot face asemenea lucruri. Nu trebuie să te complici cu migrarea sufletelor, demoni sau alte chestii medievale, ca să-ţi dai seama despre ce-i vorba.

— Da, am spus, plin de speranţă, dar şi de îndoială. Însă ce-i cu Femeia-Care-Face-Vrăji?

— Ai văzut-o în visele tale, dar ai uitat de ea. Iată explicaţia, Leif. Şi mă sperie faptul că-i adevărată!

— Nu te înţeleg…

— Nu? Gândeşte-te! Dacă toate lucrurile care le uluiesc vin din sugestia bătrânului preot… Oare ce ţi-a mai transmis? E clar că ştia de existenţa acestui loc. Să presupunem că prevedea posibilitatea să-l găseşti. Ce vroia să faci, după ce l-ai găsit? Oricare ar fi misiunea încredinţată, ţi-a implantat-o adânc în subconştient. Şi cum toate sunt numai nişte deducţii logice, întrebarea e cum vei acţiona atunci când o să te apropii mai mult de doamnele cu păr roşu, pe care le-am văzut şi de fericiţii, puţinii domni care împart cu ele acest paradis… N-am nici cea mai mică

idee. Nici tu. Spune-mi dacă nu-i un lucru care să mă îngrijoreze! Hai să mergem să ne culcăm!

Am intrat în cort. Fusesem şi mai înainte, cu Evalie. În el se aflase doar o grămadă de piei moi şi ţesături mătăsoase. Acum erau două asemenea grămezi. Ne-am scos hainele, în întunericul de-un verde-pal şi ne-am culcat. M-am uitat la ceas.

— Ora zece, am zis. Câte luni vor trece până se va face dimineaţă?

— Cel puţin şase! Dacă mă scoli înainte, te ucid! Sunt mort de oboseală.

Şi eu eram, dar am rămas treaz, gândindu-mă. Argumentele lui Jim, deşi plauzibile, nu mă convinseseră. Nu credeam că zăcusem într-un limb extraspaţial, vreme de secole, nici că eram Dwayanu cel autentic. Exista altă explicaţie, care nu-mi surâdea mai mult decât cea a reîncarnării. Pentru că deschidea perspective la fel de neplăcute ca şi ipoteza lui Jim.

Cu puţin timp înainte, un eminent medic şi psiholog american descoperise că omul obişnuit îşi folosea doar o zecime din creier. Savanţii din toată lumea căzuseră de acord că avea dreptate. Cei mai profunzi gânditori, geniile multilaterale, precum Leonardo da Vinci sau Michelangelo, folosiseră, poate, o zecime în plus. Un om care ar fi fost capabil să-şi utilizeze tot creierul ar fi putut să conducă lumea (deşi e puţin probabil că şi-ar fi dorit aşa ceva). Creierul uman constituia un univers din care nu fusese explorată decât o cincime.

Ce s-ar fi găsit în a sa *terra incognita*, în cele opt zecimi necunoscute?

Putea fi un depozit de amintiri ancestrale, amintiri din vremea strămoşilor păroşi ca nişte maimuţe, care precedaseră omul, din vremea acelor creaturi care ieşiseră din mare, începând marşul spre umanitate, şi de mai înainte, de la strămoşii care se luptaseră şi se hrăniseră în oceanele care fierbeau, pe vremea naşterii continentelor.

Milioane şi milioane de ani de amintiri! Ce rezervor de

cunoaştere, dacă omul, conştiinţa umană ar avea acces la el!

Nu era o teorie mai puţin credibilă decât faptul că memoria fizică a unei rase putea fi conţinută doar în două celule care declanşau proccsul naşterii. În ele se găsea toată complexitatea trupului uman: creier şi muşchi, nervi, oase şi sânge. Tot în ele, trăsăturile pe care le numim ereditare: asemănările de familie, nu numai ale figurii şi trupului, ci şi ale gândurilor, obiceiurilor, reacţiilor. Nasul bunicului, ochii străbunicii, nervozitatea stră-străbunicii şi altele. Dacă toate astea pot fi cuprinse în cele patruzeci şi şapte, respectiv patruzeci şi opt de particule microscopice din celulele naşterii, numite de biologi cromozomi, zeii minusculi, misterioşi, ai procreării, care determină de la început ce combinaţie a strămoşilor va fi băiatul sau fata, de ce nu ar intra aici şi experienţa acumulată de aceşti strămoşi, amintirile lor?

Undeva, în creierul uman, trebuie să existe un fel de discuri pe care sunt înregistrate amintirile, aşteptând doar ca acul conştientului să treacă pe suprafaţa lor, pentru a le face să cânte.

Poate, din când în când, conştientul le atinge, le citeşte... Poate există oameni care, printr-o anomalie, reuşesc să descifreze ceva din acel conţinut...

Dacă teoria ar fi adevărată, s-ar explica multe mistere. Vocile fantomelor lui Jim, de exemplu... Talentul meu neobişnuit de a învăţa limbi străine.

Să presupunem că mă trag direct din acel Dwayanu. Că, în lumea necunoscută a creierului meu, conştientul, adică eu, putea să ajungă la amintirile celui care fusese Dwayanu. Sau, poate, amintirile veneau singure către mine şi-mi cuprindeau conştientul? Oricare ar fi fost explicaţia, Dwayanu se trezise şi trăia, iar eu însemnam, în acelaşi timp, şi Dwayanu şi Leif Langdon.

Era posibil ca preotul cel bătrân să cunoască asemenea lucruri? Prin cuvinte, rituri şi sugestie, aşa cum presupusese Jim, ajunsese în aşa-zisa *terra incognita* şi trezise amintirile

celui ce se numise Dwayanu…

Amintiri puternice… Nu fuseseră adormite complet, altfel n-aş fi învăţat atât de repede limba uigurilor… Nici n-aş fi avut acele fulgerări de recunoaştere, încă înainte de a-l întâlni pe bătrânul preot.

Da, Dwayanu era puternic… Şi, într-un fel, fără milă. Mă îngrozeau, el şi amintirile lui. Nu reuşeam să-l trezesc sau să-l controlez. În schimb, el îmi controlase de două ori voinţa, dându-mă, pur şi simplu, la o parte.

Ce-o să se întâmple dacă va deveni şi mai puternic?

Ce-o să se întâmple dacă o să ajungă să mă stăpânească în întregime?

11. Tobele Poporului Scund

DE ŞASE ORI lumina verde din Ţara Umbrită s-a întunecat în amurgul pal, care însemna noapte şi nu auzisem şi nu văzusem nimic legat de cei care locuiau pe celălalt mai al râului alb. Şase zile şi nopţi de explorări pline de interes. Mersesem, împreună cu Evalie, printre oamenii Poporului Scund, peste toată câmpia lor păzită. Umblasem şi singur, după cum am avut poftă.

Îi văzusem muncind şi jucându-se, ascultând tobele, privisem uimit dansurile lor, atât de complicate, atât de extraordinare, încât aduceau mai mult cu armonia unui complex coral, decât cu o sumă de paşi şi gesturi. Uneori, piticii dansau în grupuri restrânse, de vreo doisprezece şi atunci dansul semăna cu un cântec simplu. Alteori, erau cu sutele, iar atunci semăna cu o simfonie, tradusă în mişcări coregrafice.

Dansau doar pe muzica tobelor lor. Nu aveau alta, nici nu simţeau nevoia. Dispuneau de tobe cu forme şi dimensiuni diverse, acoperind toate cele zece octave şi producând nu numai semitonurile ce ne erau familiare, ci şi sferturi sau optimi de ton, chiar şi gradaţii mai fine, care transmiteau

stări bizare ascultătorului. Mie, cel puţin... Variau de la cel mai profund bas al orgii, la cel mai înalt staccato de soprană. La unele, pigmeii cântau cu degetele, la altele cu palmele, iar la celelalte foloseau nişte beţe. Existau tobe care şopteau, care mormăiau, care râdeau, care cântau...

Dansurile şi tobele, mai ales tobele, evocau gânduri ciudate, sentimente stranii... Tobele băteau la uşa altei lumi, care se deschidea, din când în când, larg, suficient pentru a zări imagini vaporoase, ameţitoare, de o frumuseţe nepământească...

În cele aproximativ douăzeci de mile pătrate de câmpie fertilă, cultivată, înconjurată de zidul gardului viu, îşi găsiseră adăpost cam patru-cinci mii de pigmei. Nu ştiam câţi trăiau în afara împrejmuirii. Evalie ne povestise că mai existau încă multe alte colonii mai mici. Un fel de avanposturi de vânătoare şi minerit, de unde se aduceau metale, blănuri şi alte lucruri, pe care mulţimea de aici le prelucra, după nevoi. La podul Nansur se afla un post de pază puternic. Am înţeles că un echilibru natural îi menţinea pe pitici într-un număr constant. Ajungeau repede la maturitate, dar aveau vieţi scurte.

Evalie ne-a povestit şi despre Sirk, oraşul celor care fugiseră de sacrificiu. Din descrierea ei, un loc de necucerit, construit lângă stânci şi înconjurat de ziduri la baza cărora curgeau izvoare fierbinţi, alcătuind o mlaştină de netrecut. Între locuitorii din Sirk şi lupii albi ai lui Lur se ducea un război continuu. Lupii bântuiau pădurea, încercând să-i prindă pe cei care fugiseră din Karak. Aveam senzaţia că exista o înţelegere secretă între cei din Sirk şi pigmeii aurii, că îi lega oroarea ambelor popoare faţă de sacrificii, precum şi revolta celor din Sirk împotriva adoratorilor lui Khalk'ru. De câte ori îi stătea în putere, Poporul Scund îi ajuta, ba chiar s-ar fi aliat cu ei dacă n-ar fi existat frica profundă, străveche, de urmările unei ruperi a înţelegerii pe care strămoşii săi o încheiaseră cu ayjirii.

Ajunsesem la aceste concluzii auzind un lucru spus de Evalie:

— Dacă ai fi mers în cealaltă direcţie, Leif, şi ai fi scăpat de lupii lui Lur, ai fi ajuns în Sirk. Atunci, ar fi avut loc o mare schimbare, pentru că locuitorii de acolo te-ar fi primit bine, tu ai fi devenit conducătorul lor şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat? … Poate nici Poporul Scund n-ar fi…

Se oprise fără a-şi termina fraza, cu toate insistenţele mele. I-am spus că erau prea mulţi „dacă”, iar eu mă socoteam mulţumit de cum ieşiseră lucrurile. I-a făcut plăcere.

Apoi am avut o experienţă pe care n-am împărtăşit-o cu Jim. Nu i-am înţeles semnificaţia. Poporul Scund era, după cum am mai spus, adorator al vieţii. Aceasta reprezenta toată credinţa lui. Ici, colo, pe câmpie, se găseau movile mici, de fapt nişte altare unde, cioplite în piatră, lemn sau fildeş fosil, puteau fi văzute simbolurile străvechi ale fertilităţii. Uneori izolate, alteori în perechi. Adesea aveau o formă ciudată, ca un simbol al vechilor egipteni, crucea cu buclă, *crux ansata*, pe care o ţine în mână Osiris, Zeul Reînvierii, şi cu care atingea, în Sala Morţilor, sufletele ce trecuseră prin toate încercările şi câştigaseră nemurirea.

Întâmplarea a avut loc a treia zi. Evalie mă rugase să o însoţesc. Am mers pe cărarea ce ducea de-a lungul stâncilor în care-şi săpascră locuinţele pigmeii. Femei cu ochi aurii ciripeau spre noi şi cântau către copiii lor cât nişte păpuşi. În urma noastră dansau grupuri de omuleţi, bărbaţi şi femei. Fiecare purta câte o tobă, de un tip pe care nu-l mai văzusem până atunci. Nu băteau în ele, nici nu vorbeau. Doar se ţineau după noi, tăcuţi.

Am trecut de peşteri şi am ajuns la o fortăreaţă din piatră, aflată la marginea unei poiene mici, acoperite cu muşchi fin şi moale, ca un covor de mătase. Poiana avea o lungime de vreo cinci sute de picioare şi era tot cam pe-atât de lată. În partea opusă, o altă fortăreaţă. S-ar fi zis că o daltă cu lamă rotundă ar fi fost înfiptă în pământ, decupând un semicerc din prăpăstie. La capătul poienii, ceva ce părea, la prima vedere, o clădire mare, cu o cupolă. Apoi mi-am dat seama că era doar o excrescenţă a stâncii.

În acel stei rotunjit se deschidea o intrare ovală, cât o uşă obişnuită. Mă oprisem, privind uimit. Evalie m-a luat de mână şi m-a condus spre uşă. Am intrat.

Stânca în formă de dom era scobită pe dinăuntru.

Templul Poporului Scund, cu pereţi dintr-o piatră verde, rece, care se curbau, netezi, în sus. În templu nu era întuneric, deoarece cupola avea sute de mici deschizături, ca o dantelărie, iar prin ele se strecura lumina, pe care zidurile o reflectau în mii de unghiuri de cristal. Podeaua, întinsă, de cel puţin doi acri, era acoperită de muşchi gros, moale, uşor fosforescent, care sporea strălucirea ciudată dinăuntru.

Evalie m-a condus spre centru, unde se găsea o adâncitură, ca o cupă imensă. Între ea şi noi se afla unul dintre simbolurile în formă de cruce cu buclă, înalt cât statura a trei oameni, lustruit, strălucind de parcă ar fi fost tăiat dintr-un ametist enorm. Am privit peste umăr. Pigmeii care ne urmaseră intrau pe uşa ovală, înghesuindu-se în spatele nostru. Evalie m-a luat de mână şi m-a dus spre cruce, făcându-mi semn să mă uit în adâncitură.

Şi am văzut Krakenul!

Stătea acolo, cu tentaculele negre întinse ca nişte spiţe, privind enigmatic spre mine, cu ochii lui întunecaţi, imenşi!

Amintirea vechii orori m-a copleşit şi am sărit înapoi, blestemând.

Pigmeii se înghesuiseră în jurul meu şi se uitau cu atenţie. Ştiam că groaza mi se citea limpede pe faţă. Au început să ciripească, excitaţi, dând din cap unul spre celălalt, gesticulând. Evalie i-a privit cu gravitate, apoi s-a luminat la faţă, uşurată.

Mi-a zâmbit şi a arătat din nou spre adâncitură. M-am forţat să privesc într-acolo. Abia acum am observat că silueta dinăuntru fusese sculptată cu grijă. Ochii înspăimântători, enigmatici, fuseseră ciopliţi din marmură neagră. La capătul fiecărui tentacul, lung de cincizeci de picioare, se afla câte o *crux ansata*, care îl ţintuia ca un piron. Iar prin trupul monstrului trecea una mai mare.

Am înţeles sensul: viaţa învingea duşmanul vieţii, făcându-l neputincios, ţinându-l prizonier cu ajutorul simbolului sfânt, secret şi străvechi, a tot ce se împotrivea distrugerii. Iar crucea cea mare din faţa gropii stătea de pază, ca o zeitate a vieţii.

Am auzit apoi un murmur, un freamăt, un răpăit al tobelor, care creştea într-un ritm iute. În sunetul lor se regăsea triumful talazurilor care năvălesc, învingătoare. Triumful vântului ce bate în libertate. Şi pace, siguranţa păcii, ca un susur de cascadă ce-şi cântă credinţa că va curge veşnic. Freamătul unor valuri mărunte prin păpurişul de lângă maluri. Ropotul ploii aducând viaţă tuturor celor verzi de pe pământ.

Evalie a început să danseze în jurul crucii de ametist, dându-i ocol încet, în ritmul murmurului, freamătului şi ropotului muzicii. Iar ea era spiritul melodiei pe care o cântau şi spiritul celor despre care cântau…

A înconjurat crucea de trei ori, apoi a venit, dansând, spre mine, mi-a prins iar mâna şi m-a condus, pe uşă, afară. În urma noastră a răsunat un bubuit intens de tobe. De data asta nu mai murmurau, fremătau sau ropoteau, ci scoteau un sunet provocator, triumfal.

N-a vrut să-mi vorbească despre ceremonie, nici despre scopul său, nici despre templu, oricât am întrebat-o.

Doream să mergem pe podul Nansur, să privesc oraşul Karak, cel plin de turnuri.

— Mâine, mi-a răspuns.

Iar a doua zi, mi-a zis la fel:

— Mâine…

În timp ce-mi vorbea, îşi lăsa genele lungi peste ochii limpezi, căprui, privindu-mă ciudat printre ele. Sau îmi atingea părul şi-mi spunea că sunt multe zile, că nu are nicio importanţă în care din ele vom merge, pentru că Nansur nu se va mişca din loc… Simţeam un fel de împotrivire, pe care n-o înţelegeam. Zi după zi, blândeţea ei, frumuseţea ei ţeseau o plasă în jurul sufletului meu, până când am început să mă întreb dacă ea nu constituia o

pavăză împotriva atingerii a ceea ce purtam atârnat la gât...

Însă, cu toată ceremonia, pigmeii aveau încă îndoieli în privinţa mea. Pe Jim îl acceptaseră din tot sufletul, ciripeau şi şuierau în preajma lui, râdeau cu el, ca şi cum ar fi fost unul dintre ei. Erau prietenoşi şi politicoşi cu mine, dar mă urmăreau cu atenţie. Jim putea să se joace oricând cu copiii lor ca nişte păpuşi, dar mamelor nu le plăcea să fac şi eu la fel şi mi-o arătau deschis. Lucrurile mi s-au confirmat chiar în dimineaţa aceea.

— Voi lipsi două sau trei zile, Leif, mi-a spus el, în timpul micului dejun.

Evalie plecase, chemată de omuleţii ei.

— Mă părăseşti? am întrebat uluit. Unde te duci?

Mi-a zâmbit liniştit.

— Mă duc să văd tlan'usi. Ceea ce Evalie numeşte dalan'usa, lipitorile cele mari. Paznicii râului, despre care ne-a povestit că au fost aduşi de pigmei în apă, atunci când au distrus podul.

Nu mai discutasem despre ele şi le uitasem complet.

— Ce sunt de fapt, indianule?

— Asta şi vreau să aflu. Par a fi lipitorile cele mari ale Tlanusi'yi... Triburile povesteau că ar fi roşii, cu dungi albe, mari cât o casă. Poporul Scund nu exagerează chiar într-atât. Ei zic că-s de mărimea ta.

— Indianule, vin cu tine!

— Nu.

— De ce?

— Fiindeă pigmeii nu te vor lua cu ei. Ascultă, bătrâne, adevărul e că piticii nu sunt prea încântaţi de prezenţa ta. Sunt politicoşi, nu vor s-o supere pe Evalie, dar s-ar simţi mai bine fără tine.

— Nu-mi spui nicio noutate.

— Nu, dar a apărut un aspect nou. Un grup care a fost la vânătoare, în celălalt capăt al văii, s-a întors ieri. Unul dintre ei şi-a amintit că străMoşii lui spuneau că atunci când ayjirii au venit călare aici, aveau cu toţii părul blond,

ca tine. Nu roşu, cum îl au acum. E un lucru care le-a dat de gândit.

— Am observat ieri că se uitau la mine mai atenţi ca de obicei. Din cauza asta, nu?

— Da, Leif... Sunt îngrijoraţi. Iată motivul pentru care au organizat expediţia spre tlan'usi. Vor să întărească paza pe râu. Chestiunea implică anumite ceremonii. Mi-am cerut să-i însoţesc şi cred că-i bine s-o fac.

— Evalie ştie?

— Bineînţeles. Şi nu te-ar fi lăsat să mergi, chiar dacă pigmeii ar fi fost de acord.

Spre amiază, Jim a părăsit aşezarea, împreună cu un grup de o sută de pigmei. Ne-am despărţit veseli. Dacă Evalie a fost mirată că am acceptat plecarea lui cu atât de mult calm, fără să întreb nimic, n-a arătat-o în niciun fel. A rămas însă tăcută toată ziua, răspunzându-mi monosilabic, preocupată. O dată sau de două ori am surprins-o privindu-mă cu o uimire stranie. I-am luat mâna, a tresărit şi s-a tras de lângă mine, apoi s-a smucit, furioasă. Mai târziu, după ce i-a trecut morocăncala şi s-a sprijinit de umărul meu, m-am abţinut cu greu să n-o iau în braţe. Nu găseam niciun motiv s-o îmbrăţişez... Iar o voce din interiorul meu îmi şoptea că, dacă doresc aşa ceva, de ce nu o fac? Mai erau şi alte lucruri care îmi subminau rezistenţa. Fusese o zi ciudată, chiar pentru un loc bizar precum acela. Aerul era fierbinte, ca înainte de furtună. Aromele ameţitoare din pădurea îndepărtată deveniseră mai puternice, încărcate de dragoste, confuze... Voalul de aburi care ascundea zarea se subţiase. Spre nord, avea înfăţişarea unui nor care se apropia încet, dar sigur.

Stăteam împreună cu Evalie, în faţa cortului. Ea a întrerupt tăcerea îndelungată:

— Eşti supărat, Leif? De ce?

— Nu sunt supărat, Evalie. Doar uimit.

— Şi eu... Asta te preocupă?

— Cum ar fi posibil, din moment ce nu ştiu nimic despre ce-i în mintea ta?

S-a ridicat brusc.

— Îţi plăcea să te uiţi la fierari… Să mergem la ei…

Am privit-o, şocat de supărarea din vocea sa. Se uita la mine, cu sprâncenele întinse într-o linie dreaptă deasupra ochilor strălucitori, care aveau în ei o urmă de dispreţ.

— De ce eşti supărată, Evalie? Cu ce-am greşit?

— Nu sunt supărată. N-ai făcut nimic rău. Ţi-am spus, n-ai făcut nimic! Hai să ne uităm la fierari!

A plecat. M-am ridicat şi am urmat-o. Ce se întâmplase cu ea? Făcusem ceva care o enervase, eram convins. Dar ce? O să aflu, mai devreme sau mai târziu… îmi plăcea să mă uit la fierari. Stăteau lângă nicovale, ciocănind la cuţitele încovoiate, la vârfurile de săgeţi sau de lance, făurind cercei şi brăţări de aur pentru femeile lor micuţe…

Tink-atink, *tink-atink*, *cling-clang*, *clink-atink*, făceau ciocănelele, izbind metalul…

Stăteau lângă nicovale ca nişte gnomi, doar că nu erau diformi, ci oameni în miniatură, cu trupuri armonioase, strălucind auriu în lumina întunecată, cu părul lung strâns într-o coadă, cu ochii galbeni aţintiţi asupra lucrului. Am uitat de Evalie şi de supărarea ei, privindu-i fascinat.

Tink-atink! *Cling-clang*! *Clink*! …

Ciocănelele au rămas suspendate în aer. Fierarii cei mici au înlemnit. Dinspre nord a răzbătut sunetul unui gong mare, o lovitură în bronz ce părea să se răspândească pretutindeni. Vântul a început să şuiere peste câmpie, aerul s-a întunecat, iar valul de abur dens s-a mişcat, s-a apropiat…

Apoi sunetul gongului a fost acoperit de un cântec puternic. Cântul unei mulţimi de oameni. S-a apropiat, s-a îndepărtat, s-a ridicat şi a coborât, după cum se pornea sau se potolea vântul… într-un ritm care pulsa. De pe ziduri, tobele paznicilor au început să răpăie, dând alarma.

Fierarii şi-au aruncat ciocanele şi au alergat spre peşteri. Toată câmpia fierbea, pigmeii fugeau spre stânci şi spre râpa circulară, pentru a întări garnizoana de acolo.

Prin cântecul puternic a răzbătut sunetul altor tobe. Le-

am recunoscut: tobele ca nişte cazane, ale uigurilor! Am recunoscut şi cântecul: imnul de luptă, cântul de război al uigurilor.

Nu al oamenilor în zdrenţe, jalnici, pe care îi văzusem în oază! Cântul de luptă al rasei străvechi! Al rasei puternice! Al ayjirilor!

Ştiam cântecul. Îl ştiam bine! Pe vremuri îl auzisem de multe ori... Când plecam la luptă... *Pe Zarda-cel-cu-lance-însetată*! *Pe Zarda*, *Zeul Războinicilor*! Auzindu-l iar, simţeam ce simte un om însetat când bea pe săturate!

Sângele îmi bubuia în urechi. Am deschis gura, să ţin isonul, urlând, imului din depărtare...

— Leif! Leif! Ce-i cu tine?

Evalie mă apucase de umeri şi mă scutura. M-am uitat la ea, fără s-o recunosc, cuprins de furie. Cine era fata asta brunetă, care mă oprea în drum spre bătălie? Apoi, brusc, obsesia m-a părăsit. Am rămas tremurând, zguduit ca de o furtună scurtă a minţii. Am pus mâinile peste cele de pe umerii mei şi, la atingerea lor, am revenit la realitate. Am descoperit în ochii lui Evalie uimire şi teamă. În jurul nostru se strânsese un grup de omuleţi care mă priveau.

M-am scuturat, încercând să respir.

— Leif! Ce s-a întâmplat?

Înainte de a apuca să răspund, cântecul şi tobele se transformaseră într-un răcnet tunător. Bubuituri de trăsnete răsunau deasupra câmpiei, doborând şi izgonind sunetele din nord. Răbufnind mai tare decât ele, măturându-le din cale.

Am privit prosteşte în jur. De-a lungul stâncii, o mulţime de pigmei aurii băteau în tobe înalte până la pieptul lor. Din instrumentele acelea ieşea zgomotul de tunet cumplit, al loviturii cutremurătoare a trăsnetului şi al reverberaţiei ameţitoare ce-i urmează.

Tobele Tunetelor ale Poporului Scund!

Răpăiau mai departe, dar prin sunetul lor încă mai răzbătea cântecul de bătălie şi bubuitul celorlalte tobe... Ca nişte izbituri de lance... Ca tropotul de copite şi de oameni

mărşăluind... *Pe Zarda*, *rasa străveche e încă puternică*!

Un cerc de omuleţi dansa în jurul meu; alt cerc se formase în jurul primului. Din spatele lor, Evalie mă privea cu ochi mari, uluiţi...

O înconjura un şir de pigmei, cu arcurile întinse, cu cuţite încovoiate în mâini.

De ce se uitau aşa? De ce-şi îndreptaseră armele împotriva mea? De ce dansau? Dansul era ciudat... Te făcea să adormi, privindu-l... Ce însemna toropeala care mă cuprinsese? Doamne, ce somn mi-era!

Abia mai auzeam Tobele Tunetului... Atât de somn, încât nu mai auzeam nimic... Atât de somn...

Îmi amintesc doar că am căzut în genunchi, că m-am întins pe iarbă şi am adormit...

M-am trezit cu toate simţurile în alertă. În jurul meu răpăiau tobele. Nu Tobele Tunetelor, ci tobe care cântau într-un ritm bizar, săltăreţ, ce-ţi făcea sângele să-ţi pulseze prin vene în cadenţa lor voioasă. Notele melodiei, ca nişte lovituri fierbinţi, mărunte, pline de viaţă, îmi biciuiau simţurile, trezind în ele extazul trăirii.

M-am ridicat. Mă aflam pe o movilă înaltă, de forma unui sân de femeie. Toată câmpia era plină de lumini. Focuri mici, ce ardeau în preajma altarelor. Poporul Scund dansa împrejurul lor, în ritm de tobe, ţopăind ca nişte flăcărui aurii ale vieţii.

Înconjurând gorganul pe care mă aflam, un şir triplu de pitici, bărbaţi şi femei, întreţesându-se, împletindu-se, legănându-se...

Ei şi tobele alcătuiau un întreg.

Peste gorgan bătea o briză uşoară, parfumată. Murmura, în timp ce îmi mângâia faţa, iar murmurul ei semăna cu ritmul dansului şi al tobelor...

Pigmeii se roteau în jurul movilei. Înainte şi înapoi... înaintau şi se retrăgeau... înconjurând, iar şi iar, altarele împrejmuite de flăcări.

Am auzit o voce slabă cântând... Cântând în cadenţa

răpăitului de tobe, cântând dansul Poporului Scund.

În apropiere se afla un alt gorgan, asemănător celui pe care mă găseam eu. Alcătuiau, parcă, o pereche de sâni care ieşeau din câmpie. Şi acela era înconjurat de piticii care dansau. Pe el stătea, cântând, Evalie.

Cântecul ei era sufletul cântecului tobelor şi al dansului, iar dansul ei era esenţa ambelor. Dansa pe gorgan, fără voalurile ca pânza de păianjen, îmbrăcată doar în mantia mătăsoasă, unduitoare, a părului ei negru-albăstrui.

Mi-a făcut semn, chemându-mă. O chemare ciripită, blândă…

Vântul parfumat, puternic, m-a împins spre ea, în timp ce alergam spre movilă…

Pigmeii care mă înconjuraseră s-au dat la o parte, lăsându-mă să trec. Ropotul tobelor a devenit mai iute, melodia lor a urcat într-o octavă mai înaltă.

Evalie venea, dansând, spre mine… S-a apropiat, mi-a cuprins gâtul cu braţele, şi-a apăsat buzele pe ale mele…

Tobele băteau tot mai iute, iar pulsul meu le ţinea isonul.

Cele două şiruri de flăcări mici, galbene, vii ne-au încercuit, răsucindu-se în jurul nostru, impunându-ne frenezia lor. Am încetat să mai gândesc. Mă copleşiseră cântul tobelor, ritmul tobelor, ritmul dansului.

Simţeam doar că briza parfumată adia din când în când, mângâietoare, murmurând, râzând…

Mă aflam în faţa unei uşi ovale. Cosiţele mătăsoase, pline de arome, ale lui Evalie fluturau în vânt, sărutându-mă… Cântecul tobelor, în faţă şi în spate… Iar vântul mă împingea înainte…

Tobele, vântul m-au împins spre uşa domului din stâncă… Ne-au condus în Templul Poporului Scund.

Muşchiul moale sclipind… Crucea de ametist, scânteietoare…

Braţele lui Evalie se încolăciseră în jurul gâtului meu… Am strâns-o la piept… Atingerea buzelor ei era ca focul dulce, secret, al vieţii…

În Templul Poporului Scund se făcuse linişte. Tobele

tăcuseră. Strălucirea crucii cu buclă, de lângă groapa în care se găsea Krakenul slăbise.

Evalie a tresărit şi a ţipat în somn. I-am atins buzele şi s-a trezit.

— Ce s-a întâmplat, Evalie?

— Leif, iubitul meu, am visat un şoim alb care încerca să-şi înfigă ciocul în inima mea!

— A fost doar un vis, Evalie!

S-a înfiorat, şi-a ridicat capul şi s-a aplecat peste mine, încât i părul ei mi-a acoperit faţa.

— Dar tu ai izgonit şoimul... Apoi a venit un lup alb şi s-a năpustit asupra mea!

— A fost doar un vis, Evalie, flacără a sufletului meu!

M-a privit, de sub cortul părului ei.

— Ai izgonit lupul cel alb... Am vrut să te sărut, dar între noi a apărut o faţă...

— O faţă?

— Faţa lui Lur! a şoptit Evalie. Râdea de mine! Iar tu ai plecat cu ea şi am rămas singură...

— Un vis mincinos! Dormi, iubita mea!

A oftat. După o tăcere îndelungată, mi-a zis:

— Ce porţi la gât, Leif? Un dar preţios, de la o femeie?

— Nu-i de la o femeie, Evalie... Jur că-ţi spun adevărul!

M-a sărutat şi a adormit.

Am fost un prost că nu i-am spus totul atunci, la umbra simbolului străvechi... Am fost un prost şi nu i-am spus nimic...

12. Pe podul Nansur

CÂND AM IEŞIT din templu, dimineaţa, aproape o sută de bărbaţi şi femei ne aşteptau, răbdători. Cred că erau aceiaşi care ne urmaseră atunci când pătrunsesem prima dată în stânca sub formă de dom.

Femeile s-au înghesuit în jurul lui Evalie. Aduseseră haine

şi au acoperit-o din cap până în picioare. A plecat cu ele, fără să-mi arunce vreo privire, fără un cuvânt. În toate gesturile era ceva de ceremonial. Arăta ca o mireasă condusă de nişte domnişoare de onoare din lumea elfilor.

Bărbaţii se strânseseră în jurul meu. Printre ei se găsea şi Sri. Am fost încântat, pentru că, indiferent de dubiile celorlalţi, el nu avea nimic împotriva mea. M-au rugat să merg cu ei şi m-am dus, fără să pun vreo întrebare...

Ploua şi în jur se simţeau umezeala şi căldura de junglă. Vântul bătea în rafale regulate, ritmice, ca noaptea trecută. Ploaia părea că se condensează din aerul de deasupra, mai puţin atunci când, purtate de briză, picăturile zburau în linii aproape orizontale. Totul mirosea ca un vin parfumat. Pluteam de parcă aş fi cântat şi aş fi dansat... Se auzeau tunete. Nu cele ale tobelor, tunete adevărate.

Purtam doar o cămaşă şi pantaloni. Îmi înlocuisem cizmele cu nişte sandale. Într-un minut, eram leoarcă. Am ajuns la un izvor şi ne-am oprit. Sri mi-a spus să mă dezbrac şi să intru în apă.

Izvorul era fierbinte, mă înviora... M-am bălăcit în el, simţindu-mă din ce în ce mai bine. Mă întrebam ce fusese în mintea pigmeilor când ne conduseseră în templu, pe mine şi pe Evalie. Se părea că teama lor de mine dispăruse. Bănuiam că mă crezuseră aflat, în vreun fel, sub stăpânirea lui Khalk’ru, aidoma oamenilor cu care semănăm. Nu foarte mult, dar suficient pentru a nu se ignora lucrul acesta. Şi, fiindcă nu puteau să mă ucidă fără să-i zdrobească sufletul lui Evalie, au încercat să mă ţintuiască, aşa cum făcuseră cu Krakenul, simbolul lui Khalk’ru. Aşa că m-au ţintuit chiar prin intermediul lui Evalie...

Am ieşit din izvor mai dus pe gânduri decât intrasem. M-au înfăşurat într-un veşmânt cu falduri ciudate. Apoi au ciripit, au cântat, au râs şi au dansat.

Sri ducea hainele şi cingătoarea mea. Nu vroiam să le piardă, aşa că m-am ţinut după el. Ne-am oprit în faţa peşterii lui Evalie.

După un timp s-a produs agitaţie, iar din peşteră a ieşit

Evalie, însoţită de mai multe femei, care dansau în jurul său. Au condus-o spre locul unde aşteptam, apoi au plecat cu toţii, dansând.

Asta a fost totul. Ceremonia, dacă fusese o ceremonie, se sfârşise. Într-un fel, simţeam că m-am căsătorit.

Am privit-o pe Evalie. Se uita la mine, rezervată. Părul ei nu mai flutura, liber, ci fusese împletit cu grijă în jurul capului, urechilor şi gâtului. Purta şorţul mic al matroanelor pigmee şi voalurile argintii, ca o pânză de păianjen. A râs, m-a luat de mână şi am intrat în peşteră.

A doua zi, târziu, în cursul după-amiezei, am auzit un semnal din trâmbiţe. Aproape. Au răsunat îndelung, puternic, de parcă ar fi chemat pe cineva. Am ieşit amândoi, în ploaie, să auzim mai bine. Am observat că vântul îşi schimbase direcţia, de la nord spre vest şi că bătea cu putere. Ştiam deja că în ţara din miraj acustica era ciudată, că nu aveam cum să-mi dau seama cât de aproape se găseau trâmbiţaşii. Erau departe, pe malul râului, dar nu ştiam la ce distanţă se afla acesta faţă de dealul fortificat al pigmeilor. Pe ziduri am zărit o oarecare agitaţie, dar niciun fel de panică.

Apoi, un ultim semnal, răguşit, batjocoritor, urmat de un râs a cărui batjocură era şi mai enervantă, pentru că venea din partea unui om. M-a scos din indiferenţa în care căzusem, m-a făcut să văd roşu înaintea ochilor.

— Acesta e Tibur, a spus Evalie. Bănuiesc că a fost la vânătoare, cu Lur. Cred că râdea de tine, Leif…

Îşi strâmbase nasul, dispreţuitoare, dar colţul gurii ei ascundea un zâmbet apărut când îmi văzuse furia.

— Cine-i acest Tibur, Evalie?

— Ţi-am mai spus. Tibur Fierarul, îi conduce pe ayjiri, împreună cu Lur. Vine des, când stau pe Nansur… Am discutat de multe ori cu el. E foarte, foarte puternic!

— Da? am făcut eu, încă mai enervat. Şi de ce vine Tibur pe pod când eşti şi tu?

— Pentru că mă doreşte, mi-a răspuns ea, liniştită.

Ura mea faţă de Tibur-cel-Care-Râde a crescut şi mai

mult.

— O să-i treacă râsul, dacă o să pun mâna pe el! am mormăit, îmbufnat.

— Ce-ai zis? m-a întrebat ea.

I-am tradus. A vrut să-mi spună ceva şi s-a oprit, cu ochii plini de groază. Am auzit un foşnet deasupra capului.

Din ceaţă apăruse o pasăre mare, ce plutea la cincisprezece picioare deasupra noastră, privindu-ne cu ochi galbeni, încărcaţi de ură. O pasăre mare, o pasăre albă.

Şoimul alb al Femeii-Care-Face-Vrăji!

Am condus-o iute pe Evalie în peşteră şi am pândit pasărea. S-a rotit de trei ori deasupra mea, apoi a dispărut, ţipând, în ceaţă.

M-am întors la Evalie, care se ghemuise pe culcuşul de piei. Îşi desfăcuse părul, lăsându-l să-i curgă peste umeri, ca o pelerină. M-am aplecat asupra ei şi i-am dat pletele la o parte. Plângea. Mi-a cuprins gâtul cu braţele şi m-a strâns cu putere la piept. I-am simţit inima bătându-i ca o tobă.

— Evalie, iubito, n-ai de ce să te temi!

— Şoimul alb, Leif!

— E doar o pasăre…

— Nu. L-a trimis Lur…

— Te înşeli, draga mea. O pasăre zboară unde doreşte. Vâna ceva sau s-a rătăcit prin ceaţă.

— Ştii, Leif, că am visat un şoim alb…

Am ţinut-o în braţe. După un timp, m-a împins şi mi-a zâmbit. Dar în ziua aceea n-a mai fost veselă… Noaptea a avut coşmaruri, s-a strâns la pieptul meu şi a vorbit în somn…

În ziua următoare, s-a întors Jim. Eram cam stânjenit. Ce-o să creadă despre mine? N-a părut deloc surprins când a auzit ce se întâmplase în lipsa lui. Mi-am dat seama că pigmeii aflaseră ştirea prin intermediul tobelor şi că discutaseră şi cu el.

— E un lucru bun, a zis Jim, după ce terminasem de povestit. Dacă n-ai de gând să pleci de aici, e soluţia cea

mai bună pentru voi doi. Iar dacă pleci, s-o iei pe Evalie cu tine! Sau n-ai de gând?

M-am enervat.

— Ascultă, indianule! Nu-mi place cum vorbeşti! O iubesc!

— Bine. Să pun altfel problema. Dwayanu o iubeşte?

Am tresărit de parcă mi-ar fi dat o lovitură. În timp ce căutam un răspuns potrivit, a apărut Evalie. S-a repezit la Jim şi l-a sărutat. El a bătut-o pe umăr, ca un frate mai mare. Evalie m-a privit, a venit lângă mine, mi-a luat capul între mâini, l-a tras spre ea şi m-a sărutat şi pe mine. Altfel decât pe Jim…

M-am uitat spre el, peste umărul ei. Părea obosit şi preocupat.

— Nu te simţi bine, Jim?

— Ba da. Sunt doar îngrijorat. Am întâlnit… Anumite lucruri.

— Ce anume?

— De exemplu, tlan’usi, lipitorile mari. N-aş fi crezut, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Iar dacă le-aş fi văzut mai demult, n-aş fi intrat în râu. Pe lângă ele, lupii sunt nişte porumbei blânzi!

Mi-a povestit că în prima seară făcuseră popas la marginea câmpiei.

— Locul asta e mult mai mare decât am crezut, Leif. Am străbătut mai multe mile decât părea să aibă valea pe care am zărit-o înainte de a intra în miraj. Probabil că el ne-a derutat…

A doua zi umblaseră prin pădure şi junglă, prin păpurişuri şi mlaştini. Ajunseseră la o baltă străbătută de un drum mai ridicat. Merseseră pe el până intersectaseră un altul. În locul unde cele două drumuri care traversau mlaştina se întâlneau, se afla o movilă mare, circulară, cu vârf rotunjit. Pigmeii se opriseră acolo şi făcuseră focul din trestii şi frunze. Ieşea un fum dens, aromat, care se împrăştia încet peste smârcuri. Când focul s-a încins bine, pigmeii au început să bată tobele într-un ritm iute, sincopat. După un

timp, a zărit ceva mişcându-se în mlaştină, lângă movilă.

— Între mine şi marginea gorganului era un şir de pigmei, mi-a explicat el. Am fost încântat de lucrul asta, când am văzut ce s-a ivit din smârc. La început, mâlul s-a ridicat, lăsând să iasă ceea ce părea a fi un limax enorm, roşu. Limaxul s-a târât pe uscat şi am realizat că era, de fapt, o lipitoare. Mi s-a făcut rău când am văzut-o! Din cauza mărimii. Avea o lungime de peste şapte picioare şi stătea acolo, oarbă, tremurând, cu gura deschisă, ascultând tobele, lăfăindu-se în fumul parfumat! Apoi au ieşit altele! S-au strâns vreo sută, grupate în semicerc, cu capetele fără ochi îndreptate spre noi, sugând fumul, palpitând în ritmul tobelor!

Câţiva pigmei s-au dus şi au luat lemne aprinse din foc. Au plecat de la răscruce, continuând să bată tobele. Cei care rămaseră pe loc au stins focul. Lipitorile au pornit-o după purtătorii de torţe, iar ceilalţi pigmei le mânau din urmă. Eu încheiam plutonul. Am mers aşa până la malul râului. Acolo au încetat să bată în tobe şi au aruncat lemnele fumegânde în apă, împreună cu un pumn de fructe. Nu din acelea cu care ne frecaseră Sri şi Sra, ci nişte boabe roşii. Lipitorile cele mari s-au târât pe ţărm, apoi în râu, ţinându-se după fum şi mirosul poamelor.

Ne-am întors şi am ieşit din mlaştină, făcându-ne tabăra la marginea ei. Au vorbit toată noaptea, prin intermediul tobelor. Vorbiseră şi în noaptea anterioară şi erau îngrijoraţi. Am crezut că-i preocupa acelaşi lucru care-i făcuse să plece în expediţie. Nu mi-au spus nimic. Ieri dimineaţă se înveseliseră, nu mai aveau nicio grijă. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva, că primiseră ştiri bune între timp. Erau atât de încântaţi, încât mi-au povestit motivul pentru care se bucurau. Nu a fost acelaşi cu al tău, a chicotit el, dar, într-un fel, seamănă… Dimineaţa am mai mânat câteva sute de tlan’usi acolo unde au crezut ei de cuviinţă, apoi ne-am întors.

— Asta-i tot? l-am întrebat, bănuitor.

— Pentru noaptea asta, da, mi-a răspuns el. Sunt obosit,

mi-e somn… Du-te cu Evalie şi lasă-mă să mă odihnesc până dimineaţă.

Am plecat, hotărât să aflu a doua zi ce-mi ascunsese. Nu eram deloc convins că morocăneala lui se datora doar oboselii şi lipitorilor.

Însă dimineaţa am uitat de toate.

Când m-am trezit, Evalie lipsea. Am ieşit din cort. Lipsea şi Jim. Oamenii Poporului Scund erau de mult în picioare şi munceau de zor. Lucrau întotdeauna dimineaţa. După-amiaza şi noaptea cântau, băteau tobele, dansau… Mi s-a spus că Evalie şi Jim se aflau la sfat, cu bătrânii. M-am întors în cort.

După un timp au apărut şi ei. Evalie avea faţa palidă, ochii tulburi, înceţoşaţi de lacrimi. Jim făcea tot posibil ca să arate vesel.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat, cuprins de îngrijorare.

— Vei pleca într-o călătorie, mi-a spus Jim. Nu vroiai să vezi podul Nansur?

— Ba da.

— Vom merge acolo. Să-ţi pui hainele tale şi cizmele. Dacă drumul va semăna cu cel pe care l-am făcut eu, s-ar putea să ai nevoie de ele. Piticii se strecoară peste tot, dar noi avem altă statură…

M-am uitat, plin de mirare, la el. Sigur, vroiam să văd podul Nansur, dar de ce se purta atât de bizar? M-am îndreptat spre Evalie, însă ea şi-a ferit privirea.

— De ce plângi, Evalie? Ce s-a întâmplat?

S-a smuls din braţele mele şi a intrat în peşteră. Am urmat-o. Scotea voaluri dintr-un cufăr. Am prins-o şi am întors-o cu faţa spre mine.

— Ce te-a supărat, Evalie?

Apoi mi-a trecut ceva prin minte. I-am dat drumul.

— Cine a avut ideea să merg la podul Nansur?

— Poporul Scund… Bătrânii… M-am împotrivit… Nu vreau să mergi acolo… Ei au spus că trebuie să te duci…

— *Trebuie* să mă duc? Deci tu şi Tsantawu *nu* trebuie să mergeţi… Doar dacă vreţi să mă însoţiţi…

— Să încerce cineva să mă ţină departe de tine! a zis ea, bătând furioasă cu piciorul în pământ.

Eram lămurit. Mă cam enervau pigmeii aştia exagerat de scrupuloşi. Înţelegeam de ce vroiau să merg la Nansur. Piticii nu erau convinşi că magia lor, inclusiv căsătoria cu Evalie, avusese efectul dorit. Urma să privesc locuinţa duşmanului, iar ei îmi vor pândi reacţiile. O treabă destul de cinstită. Poate că va fi acolo şi Femeia-Care-Face-Vrăji, probabil şi Tibur, Tibur care o dorea pe Evalie, Tibur care râsese de mine!

Şi m-am simţit pregătit să merg spre podul Nansur.

Mi-am pus hainele şi, în timp ce mă încălţam, m-am uitat la Evalie. Îşi strânsese părul şi-l acoperise cu o bonetă. Îşi înveşmântase trupul în voaluri şi-şi pusese nişte sandale cu talpă groasă, ale căror curele îi acopereau gambele, ca nişte cizme. A zâmbit, văzându-mi uimirea.

— Nu-mi place când se uită Tibur la mine.

Am îmbrăţişat-o, iar ea şi-a lipit buzele de ale mele, într-un sărut arzător…

Jim ne aştepta la ieşire, împreună cu vreo cincizeci de pigmei.

Am traversat câmpia, îndreptându-ne spre nord. Am coborât dealul, am trecut de un turn şi am apucat-o pe o cărare asemănătoare celei pe care venisem în ţara Poporului Scund. Am străbătut un desiş de ferigi, în şir indian, tăcuţi. Am pătruns într-o pădure de conifere deasă, prin care se strecura drumul întortocheat. Am mers aşa mai mult de o oră, fără să ne oprim. Pigmeii păreau neobosiţi. M-am uitat la ceas. Porniserăm la drum cu patru ore în urmă şi parcurseserăm vreo douăsprezece mile. Nicăieri, niciun semn de viaţă. Nici păsări, nici animale, doar pădure.

Evalie era cufundată în gânduri, Jim redevenise un indian taciturn şi nici eu nu aveam chef de vorbă. A fost o călătorie tăcută. Nici măcar pigmeii nu pălăvrăgeau după obiceiul lor. Am ajuns la un izvor cu apă scânteietoare şi ne-am potolit setea. Unul dintre pitici şi-a pus în faţă o tobă mică, cilindrică şi a transmis un mesaj. Din depărtare i s-a

răspuns prin alte bătăi.

Am pornit iar la drum. Coniferele începuseră să se rărească. În stânga, departe, în jos, se vedea sclipind râul alb. Şi pădurea uriaşă de pe malul celălalt. Apoi coniferele s-au terminat şi am ajuns într-o zonă stâncoasă. Chiar în faţa noastră se ridica un gurgui de piatră, la baza căruia curgea râul. Ascundea vederii ce era în spatele său. Pigmeii s-au oprit şi au mai transmis un mesaj, prin intermediul tobei. Răspunsul a venit din apropiere, apoi la marginea stâncii au lucit vârfuri de lănci. Un grup de războinici micuţi ne privea cu atenţie. Ni s-a făcut semn şi ne-am apropiat, traversând spaţiul liber.

Peste stâncă urca un drum lat, pe care puteau trece şase cai, unul lângă altul. Am mers pe el, am ajuns în vârful dealului şi am văzut podul Nansur şi oraşul Karak, plin de turnuri.

Cândva, cu mii sau sute de mii de ani în urmă, acolo fusese un munte ce se ridica din fundul văii. Nanbu, râul alb, îl rosese pe tot, cu excepţia unei vâne întunecate, de adamantină. Nanbu coborâse mereu, mâncând din piatra moale de dedesubt şi lăsând un pod ce arăta ca un curcubeu din marmură neagră. Arcul gigantic de piatră se întindea peste abis ca zborul curbat al unei săgeţi.

Pe fiecare din maluri, baza podului era constituită dintr-un podiş, sculptat, ca şi Nansur, din muntele iniţial. Cel pe care stăteam eu era neted. În partea opusă a râului se vedea o ridicătură uriaşă, dreptunghiulară, din aceeaşi rocă neagră din care fusese făcut Nansur. Nu părea construită, ci săpată în piatră. Acoperea o suprafaţă impresionantă. Turnuri şi turnuleţe, pătrate sau rotunde se ridicau acolo şi totul era înconjurat de ziduri.

Imensa citadelă ca de abanos avea ceva care m-a izbit, dându-mi sentimentul de lucru deja cunoscut, pe care-l avusesem călărind printre ruinele aflate în oaza din Gobi. Semăna cu oraşul Dis, pe care l-a văzut Dante în Infern. Iar vechimea atârna peste cetate, ca un strai îndoliat.

Apoi am descoperit că Nansur fusese sfărâmat. Între

arcul ce pornea din partea în care mă aflam şi cel ce se ridica dinspre citadela neagră exista o ruptură, ca şi cum un ciocan uriaş ar fi izbit acolo, întrerupând volta exact la jumătatea ei. Mi-am amintit de distrugerea Podului îngheţat pe care călăreau Walkyriile, când duceau sufletele războinicilor în Walhalla şi mi s-a părut că sfărâmarea Nansurului fusese o blasfemie la fel de mare.

În jurul citadelei se înghesuiau nenumărate clădiri, multe în afara zidurilor. Construcţii din piatră cenuşie sau brună, cu grădini care se întindeau pe acri întregi. De fiecare parte a oraşului, câmpuri fertile şi livezi înflorite. Am văzut un drum larg ce ducea în depărtare, către stâncile ascunse de ceaţa verde. Am avut impresia că zăresc gura neagră a peşterii de la capătul lui…

— Karak! a şoptit Evalie. Podul Nansur! Dragul meu Leif, sufletul mi-e atât de greu…

Abia o auzeam, furat de priveliştea cetăţii. Începuseră să mă năpădească amintiri ascunse. Le-am respins şi mi-am pus braţul pe umerii lui Evalie. Mi-am dat seama de ce fusese construită citadela acolo. Fiindcă se puteau controla ambele capete ale văii, iar înainte ca Nansur să fi fost sfărâmat, se supraveghea şi partea aceasta a malului.

Am simţit, deodată, nevoia de a mă duce mai aproape, de a privi Karakul de la capătul sfărâmat al podului. Nu mai suportam încetineala pigmeilor. Am luat-o înainte. Soldaţii din garnizoană m-au înconjurat, şoptind între ei, privindu-mă, atenţi, cu ochii lor galbeni… Au început să se audă tobe răpăind.

Din citadelă au răspuns trâmbiţele.

Alergam pe Nansur. Mă cuprinsese o grabă febrilă. Am împins piticii deoparte, nerăbdător. Vocea lui Jim m-a avertizat:

— Ai grijă, Leif! Ai grijă!

Nu i-am acordat nicio atenţie şi am urcat pe Nansur. Mi-am dat seama, destul de vag, că era lat, că pe laturi avea parapete, că stânca fusese roasă de copitele cailor şi de picioarele oamenilor şi că, dacă râul îi dăduse formă, mâna

omului desăvârşise opera.

M-am oprit la un pas de marginea rupturii. Sub mine, cam la o sută de picioare, fierbea râul alb. Acolo nu se aflau şerpi, dar în curentul lăptos s-a zărit un trup mare, roşu, ca de limax, monstruos. Apoi altul şi altul, toate cu guri rotunde... Lipitorile Poporului Scund, stând de pază.

Între zidurile cetăţii negre şi capătul podului se întindea o piaţă largă. Era goală. În ziduri, porţi masive din bronz. Am simţit în mine o tresărire ciudată, un nod în gât... Am uitat-o pe Evalie, l-am uitat pe Jim. Privind intrarea aceea, am uitat totul.

Am auzit un trâmbiţat puternic, un zăngănit de drugi de metal, iar porţile s-au deschis. Din spatele lor a ieşit un grup de călăreţi condus de două persoane, una pe un armăsar mare, negru, cealaltă pe unul alb. Au traversat în grabă piaţa, au coborât de pe cai şi au urcat pe pod. S-au oprit în faţa mea, dincolo de ruptura largă, măsurând cam cincizeci de picioare.

Pe calul negru venise Femeia-Care-Face-Vrăji. Cealaltă persoană trebuia să fie Tibur Fierarul, Tibur-cel-Care-Râde. Nu mă interesau nici vrăjitoarea, nici însoţitoarele ei. Nu aveam ochi decât pentru Tibur.

Era cu un cap mai scund decât mine. Dar puterea, probabil mai mare decât a mea, i se vedea în umerii imenşi, în trupul solid. Părul roşu îi atârna, lucind puternic, pe umeri. Avea o barbă roşie, ochi de un albastru-violet, iar în colţul buzelor un surâs. Gură mare, largă, o gură zâmbitoare. Dar rictusul de pe figura lui Tibur nu era deloc vesel.

Purta o cămaşă de zale, iar în partea stângă îi atârna un ciocan greu, de luptă. M-a măsurat din creştet până la tălpi, cu o căutătură batjocoritoare. Ura pe care o simţisem faţă de Tibur înainte de a-l întâlni era nimic faţă de ce clocotea în mine acum!

Am privit-o apoi pe Femeia-Care-Face-Vrăji. Ochii ei de albăstrea mă sorbeau, preocupaţi, uimiţi, amuzaţi. Şi ea purta o cămaşă de zale, peste care i se scurgeau cozile

roşii. Cei pe care-i vedeam înghesuindu-se în spatele lor nu contau.

Tibur a făcut un pas înainte.

— Bine ai venit, Dwayanu! a strigat el. Ce te-a adus din locul în care ai stat ascuns până acum? Provocarea mea?

— Tu erai cel care lătrai ieri? am răspuns. *Hai*! Ai avut grijă să rămâi la distanţă mare, câine roşu!

În grupul din jurul Vrăjitoarei s-au auzit râsete. Erau doar femei, cu pielea albă, cu părul roşu. Lângă Tibur stăteau doi bărbaţi înalţi. Femeia-Care-Face-Vrăji nu spunea nimic, sorbindu-mă doar cu privirea, în care se citeau calcule ciudate...

Figura lui Tibur s-a întunecat. Unul dintre bărbaţi s-a apropiat şi i-a spus ceva. L-a ascultat, apoi a strigat spre mine:

— Ai devenit mai slab în timpul călătoriei tale? După obiceiul străvechi, ca să te recunoaştem drept marele Dwayanu, trebuie să te supui încercărilor strămoşeşti!

A apucat ciocanul de luptă ce-i atârna la şold şi l-a azvârlit spre mine.

Ciocanul se rotea prin aer, apropiindu-se cu viteza unui glonţ, deşi aveam impresia că abia se mişcă. Vedeam limpede cum cureaua care îl ţinea legat de mâna lui Tibur se legăna încet în timpul zborului...

În mintea mea se deschideau uşi... încercările strămoşeşti... *Hai!* Cunoşteam jocul asta... Am aşteptat, neclintit, aşa cum prevedea obiceiul... Nu conta cât de încet părea că vine arma grea... Aveam impresia că mâna care s-a întins s-o prindă se mişca la fel de lent...

Am apucat ciocanul. Cântărea douăsprezece livre, dar l-am prins fără efort, de coada metalică. *Hai!* De unde ştiam trucul asta? Uşile se deschideau tot mai mult... Şi am aflat altul. Cu cealaltă mână am strâns cureaua care lega ciocanul de braţul lui Tibur şi am smucit-o spre mine.

Râsul îi îngheţase pe figură. Îl trăgeam spre capătul sfărâmat al podului. Am auzit, în spatele meu, ţipetele ciripite ale pigmeilor...

Femeia-Care-Face-Vrăji a scos un cuţit şi a retezat cureaua. L-a tras pe Tibur de pe marginea prăpastiei. M-a apucat furia. Nu aşa era jocul! Conform încercărilor străvechi, provocarea îl privea doar pe cel care o făcuse!

Am răsucit ciocanul greu deasupra capului şi l-am aruncat înapoi, spre Tibur. A zburat şuierând, iar cureaua părea rigidă, atât de tare se întinsese. S-a dat la o parte, dar nu suficient de repede. Barosul l-a lovit în umăr şi a ricoşat, reuşind totuşi să-l doboare.

De data asta, peste prăpastie a răsunat râsul meu!

Femeia a păşit înainte, uimirea ştergându-i liniştea ce-o afişase până atunci. Nu mai părea amuzată, nu! Tibur s-a ridicat cu greu în genunchi, privindu-mă, cu râsul transformat în orice, numai în bucurie nu.

În creierul meu s-au deschis alte uşi ascunse… Nu vor crede că sunt Dwayanu! *Hai!* O să le arăt eu lor! Am scotocit în buzunarul cingătorii şi am scos punga de piele, am luat din ca inelul lui Khalk’ru şi l-am pus în deget. Lumina verde s-a reflectat în el. Piatra galbenă părea să crească, iar caracatiţa neagră să se mişte…

— Sunt Dwayanu? Priviţi aici! Sunt sau nu Dwayanu?

Am auzit o femeie ţipând. Am recunoscut vocea. Am auzit un bărbat strigându-mă, chemându-mă… Am recunoscut şi acel glas. Uşile micuţe s-au închis, zăvorând la loc amintirile ce ieşiseră de acolo…

Cea care ţipase era Evalie! Iar cel care striga la mine era Jim! Ce-i apucase? Evalie stătea în faţa mea, cu braţele întinse. În ochii ei căprui, neîncredere, scârbă, oroare… Şiruri de pigmei s-au strâns în jurul celor doi, despărţindu-i de mine. Lăncile şi săgeţile lor ţinteau spre inima mea. Şuierau ca o grămadă de şerpi aurii, cu figurile deformate de ură, cu privirile aţintite asupra inelului lui Khalk’ru, pe care îl ţineam încă deasupra capului.

Mi-am dat seama că pe faţa lui Evalie era aceeaşi ură, iar în ochii ei, aceeaşi scârbă profundă.

— Evalie! am strigat şi am vrut să mă reped la ea.

Mâinile pigmeilor s-au tras înapoi, întinzând corzile

arcurilor.

— Nu te mişca, Leif! Vin la tine!

Jim a făcut un pas. Imediat, pigmeii l-au înconjurat. S-a zbătut şi s-a prăbuşit sub ei.

— Evalie! am strigat din nou.

Am văzut cum dispare scârba, iar în locul ei apare disperarea. A dat un ordin. O mulţime de pigmei a năvălit pe lângă ea, lăsând jos arcurile şi năpustindu-se către mine. Îi priveam prostit. Printre ei se afla şi Sri…

M-au izbit ca nişte mici berbeci de asediu. M-au împins până ce, brusc, n-am mai simţit nimic sub tălpi…

Cu pigmeii agăţaţi de picioarele mele, ca nişte terrieri, m-am prăbuşit peste marginea Nansurului…

CARTEA FEMEII-CARE-FACE-VRĂJI

13. Karak

AM AVUT ATÂTA MINTE să-mi ridic mâinile deasupra capului, încât am căzut cu picioarele înainte. M-a ajutat şi faptul că pigmeii erau încă atârnaţi de ele. Când am atins apa, m-am scufundat adânc. Există părerea că un om care se îneacă îşi retrăieşte, în câteva secunde, tot trecutul, de parcă ar derula în minte un film, în sens invers. Nu ştiu dacă aşa e. Tot ce ştiu este că în timp ce mă scufundam în Nanbu şi ieşeam apoi la suprafaţă, am gândit mai repede ca oricând.

Am înţeles, în primul rând, că Evalie dăduse ordin să fiu aruncat de pe pod. Chestia asta m-a umplut de furie. De ce nu aşteptase, de ce nu-mi acordase posibilitatea de a-i spune ce-i cu inelul?! Apoi mi-am amintit că avusesem nenumărate ocazii să-i povestesc totul, dar n-o făcusem. Iar pigmeii nu păreau dispuşi să aştepte explicaţii... Evalie, cerându-le să lase armele din mâini şi să mă împingă în apă, îmi dăduse o şansă să scap cu viaţă, chiar dacă era foarte redusă. Am înţeles că făcusem o prostie scoţând inelul într-un moment aşa de tensionat, că nu-i puteam condamna pe pigmei pentru că mă crezuseră un emisar al lui Khalk’ru. Mi-am amintit de disperarea din ochii lui Evalie, iar furia mi s-a topit într-o disperare asemănătoare...

După aceea mi-a venit o idee, foarte academică, în măsură să explice legenda străvechiului zeu norvegian Thor şi a ciocanului său

Mjolnir, Zdrobitorul, care se întorcea la loc după ce-şi lovea ţinta. Văzusem cum procedase Tibur şi mi-a fost limpede că scalzii lăsaseră deoparte amănuntul cu cureaua, pentru ca povestea să pară mai miraculoasă. Altă legătură între uiguri, sau ayjiri, şi aesiri! Trebuia neapărat să-i spun

lui Jim! Apoi mi-am dat seama că nu aveam cum să mă întorc şi să-i povestesc, pentru că pigmeii mă aşteptau şi m-ar fi aruncat iar printre lipitori, în caz că le-aş mai fi călcat teritoriul. În faţa unei asemenea perspective, am simţit cum mă acoperă transpiraţia, dacă aşa ceva i se poate întâmpla unui om cufundat în apă! Mai bine lăncile sau săgeţile Poporului Scund, ori ciocanul lui Tibur, decât gurile acelea care sugeau!

Am ieşit la suprafaţă, mi-am şters ochii şi am văzut, la numai douăzeci de picioare de mine, silueta roşie, de limax, a unuia dintre animalele uriaşe. M-am uitat disperat în jur. Curentul puternic mă târâse la câteva sute de yarzi de pod, spre malul pe care se găsea Karakul. Am privit spre lipitoare. Venea încet, dar sigur, spre mine... M-am decis să mă scufund, pentru a încerca să ajung la mal. Dacă n-or fi şi altele prin preajmă...

S-a auzit un strigăt. Sri ridicase un băţ, îndreptându-l spre Karak şi-mi ciripea. Era limpede, îmi spunea să mă duc cât mai repede acolo. Uitasem complet de Sri, din clipa în care se alăturase, plin de furie, celor ce mă atacaseră. Îl nedreptăţisem... A înaintat spre lipitoarea enormă şi a lovit-o peste gură. Creatura s-a întors spre el, l-a adulmecat... N-am aşteptat să văd urmarea, ci am pornit-o cât am putut de repede spre mal.

Apa era înţesată de făpturi roşii, care alunecau încet. Nu mai încăpea nicio îndoială, fără Sri n-aş fi scăpat de acolo. A înotat tot timpul în jurul meu, gonind monştrii, până am reuşit să ies pe uscat, într-un loc sigur. Pigmeul auriu mi-a adresat un ultim strigăt, pe care nu l-am înţeles. L-am urmărit – în timp ce zăceam pe stânci, gâfâind – cum plutea prin apa râului ca un peşte zburător, galben, urmat de limacşii cu spinări roşii.

M-am uitat în sus, spre podul Nansur. Capătul de pe malul opus mişuna de pigmei care nu mă slăbeau din ochi. Celălalt capăt era gol. Am privit în jur. Zăceam în umbra zidurilor citadelei negre, care ajungeau la sute de picioare înălţime, de necucerit... Până la ziduri se întindea o piaţă

asemănătoare celei traversate de Tibur şi Lur, când ieşiseră pe porţile de bronz. De jur-împrejur, case din piatră, cu un singur etaj. Printre ele, pomişori înfloriţi. În spatele caselor se vedeau altele, mai mari, mai pretenţioase, izolate. Într-un colţ al pieţii, un târg în aer liber.

Spre mine năvălea o mulţime de oameni, din case şi din târg. Rapizi, dar tăcuţi, fără să vorbească între ei, fără să mă ameninţe. Mi-am căutat pistolul, dar mi-am adus aminte că nu-l mai purtam de mult. În mână mi-a strălucit ceva…

Inelul lui Khalk’ru. Îl avusesem în deget atunci când pigmeii mă aruncaseră în apă. Din cauza lui ajunsesem aici. Efectul său nu putea fi mai mic asupra acestor oameni, decât asupra piticilor. L-am răsucit astfel încât piatra să-mi ajungă în palmă.

Mulţimea era lângă mine. În majoritate femei şi fete, cu acelaşi soi de îmbrăcăminte, o rochie lungă până la pământ, care le lăsa descoperit sânul drept. Aveau, toate, părul roşu şi ochii albaştri, pielea albă ca laptele, cu un pic de roz-delicat. Înalte, puternice, cu trupuri minunate. Semănau cu soţiile sau fiicele vikingilor venite să întâmpine o corabie-dragon întoarsă de pe mări îndepărtate. Copiii, ca nişte îngeraşi cu ochi albaştri… M-am uitat atent la bărbaţi. Şi ei aveau coamă roşie şi ochi albaştri. Cei bătrâni purtau bărbi scurte, cei tineri erau raşi. Nu atingeau statura femeilor. Nimeni nu mă egala în înălţime. Nu aveau niciun fel de arme.

S-au oprit, tăcuţi, la câţiva yarzi depărtare, zgâindu-se la părul meu blond.

La marginea mulţimii s-a produs o busculadă. Câteva femei îşi croiau drum spre mine. Purtau fuste scurte, săbii la brâu, iar în mâini ţineau lănci. Spre deosebire de semenele lor, aveau pieptul acoperit. M-au înconjurat, aproape atingându-mă cu vârfurile de lance.

Ochii celei care le conducea sclipeau, mândri. Ochi de soldat, nu de femeie.

— Străinul blond! Luka ne-a zâmbit azi!

Cea de lângă ea i-a şoptit câteva cuvinte. Pe care le-am

priceput cu uşurinţă:

— Tibur o să ne dea mai mult decât Lur!

— E prea riscant! a răspuns conducătoarea. O să ne bucurăm mai mult timp de răsplata lui Lur. Păcat de el…

Mi-a arătat cu lancea poarta cetăţii.

— Într-acolo, Păr Bălai! Păcat că nu mă înţelegi… Ţi-aş fi spus ceva care să te ajute… Dacă ai fi plătit, bineînţeles…

Mi-a zâmbit şi m-a împins. I-am rânjit şi eu. Semăna cu un sergent pe care-l cunoscusem în timpul războiului. Apoi i-am zis:

— Anunţ-o pe Lur să mă întâmpine cu o escortă de onoare, femeie cu limbă ascuţită!

S-a holbat la mine şi a scăpat lancea din mână. Era limpede că, deşi mă căutau cu toţii, nu li se spusese că vorbeam uigură.

— Anunţ-o imediat pe Lur! Altfel, pe Khalk’ru…

N-am terminat fraza. Am răsucit inelul şi am ridicat mâna.

Mulţimea s-a înfiorat, cuprinsă de teamă. Oamenii au căzut în genunchi, cu capetele plecate. Feţele femeilor-soldat se albiseră, îngenunchează o dată cu ceilalţi. S-a auzit un zăngănit de grilaje, iar în zidul citadelei s-a deschis o poartă.

Din spatele ei au apărut, ca şi cum mi-ar fi auzit cuvintele, Lur, Tibur şi trupa care mă văzuse pe pod.

Au rămas pe loc, observând mulţimea îngenuncheată. Tibur şi-a îmboldit calul, dar Femeia-Care-Face-Vrăji a întins mâna, l-a oprit şi i-a spus ceva.

Femeia-soldat mi-a atins piciorul.

— Permite-ne să ne ridicăm, stăpâne!

Am dat din cap, iar ea a sărit imediat spre femeile sale, care m-au înconjurat din nou. Am văzut în ochii celei care le comanda teamă şi rugă. I-am zâmbit, şoptindu-i:

— Nu-ţi fie frică, n-am auzit nimic.

— O să ai un prieten în Dara, a mormăit ea. Pe Luka! Ne-ar fi fiert de vii, dacă ar fi aflat ce-am spus!

— Eu n-am auzit nimic.

— Am să-ţi dăruiesc ceva în schimb, a şoptit ea. Să fii atent la mâna stânga a lui Tibur, dacă vei lupta vreodată cu el!

Călăreţii se apropiau încet. Pe măsură ce înaintau, am văzut că figura lui Tibur era întunecată. Îşi stăpânea furia cu greu. S-a oprit la marginea mulţimii, abătându-şi mânia asupra oamenilor îngenuncheaţi. Am avut senzaţia, o clipă, că vroia să-i calce în picioarele cailor.

— Ridicaţi-vă, porcilor! De când se îngenunchează în faţa altcuiva decât a conducătorilor din Karak?

Oamenii s-au ridicat, înspăimântaţi, înghesuindu-se să facă loc călăreţilor.

Tibur se uita la mine. Degetele îi tremurau pe ciocan. Cei doi bărbaţi care-l însoţeau s-au apropiat, cu săbii lungi în mâini. Femeia-Care-Face-Vrăji nu spunea nimic, privindu-mă intens, cu o detaşare care mă îngrijora. Era clar că nu se hotărâse de partea cui să fie, că aştepta ceva de la mine, care s-o facă să se decidă. Nu-mi plăcea situaţia în care mă aflam. Dacă ar fi trebuit să lupt singur împotriva a trei bărbaţi călare, n-aş fi avut nicio şansă. Fără să mai pun la socoteală şi femeile-soldat... Aveam senzaţia că Lur nu vroia să fiu ucis imediat, dar nici nu mi-ar fi sărit în ajutor. Oricum, nu ţineam deloc să fiu bătut, legat şi târât în Karak.

M-a cuprins furia împotriva celor care îndrăzneau să-mi stea în cale, oprindu-mă să merg acolo unde doream. Şi o aroganţă trezită de amintirile misterioase care mă bântuiau de când purtam inelul lui Khalk’ru.

Amintirile acelea îmi fuseseră de folos pe podul Nansur, atunci când Tibur aruncase ciocanul spre mine. Ce-mi spusese Jim? Că-i lăsasem frâu liber lui Dwayanu, în clipa când o înfruntasem pe Femeia-Care-Face-Vrăji? Atunci, să-l las liber... Era singura ieşire... Calea celor curajoşi... *Calea din străbuni*...

Auzeam, parcă aievea, cuvintele din urmă!

Mi-am deschis mintea amintirilor. Şi lui Dwayanu.

Am simţit un şoc puternic, apoi un fel de val năpustindu-se către conştient, către cel care fusese cândva Leif

Langdon. Am încercat să-l resping, înainte ca el să-mi întunece complet raţiunea. A dat înapoi, dar nu prea mult. Nu mi-a păsat, atât timp cât nu mă stăpânea.

Am împins soldaţii în lături şi m-am îndreptat spre Tibur. Ceva din ceea ce se petrecuse în interiorul meu mi se întipărise pe faţă, îmi modificase trăsăturile. Ochii Femeii-Care-Face-Vrăji îmi oglindeau frământarea. Tibur a lăsat ciocanul, a dat calul înapoi. Am vorbit, cu o voce care îmi suna străină:

— Unde mi-e armăsarul? Unde-mi sunt armele? Unde mi-s drapelul şi lăncierii? De ce tac tobele şi trâmbiţele? Aşa e primit Dwayanu în oraşul ayjirilor? Pe Zarda, aşa ceva e de neiertat!

Atunci Lur a zis, cu o ironie ascunsă în vocea ei limpede, profundă, ca de clopot:

— Stăpâneşte-te, Tibur! Voi vorbi eu cu... Dwayanu. Tu, dacă eşti Dwayanu, nu ai de ce să ne condamni. A trecut mult timp de când nu ai mai fost zărit de ochi omeneşti. În ţara asta n-ai ajuns niciodată. Cum să te recunoaştem? Când te-am văzut prima dată, fugeai de noi, împreună cu câinii galbeni. Dacă nu te-am primit aşa cum ar trebui să fie primit Dwayanu într-un oraş ayjir e pentru că niciun oraş ayjir n-a fost vizitat vreodată de Dwayanu!

Raţionamentul ei era perfect, iar partea din mine care rămăsese Leif Langdon şi care se chinuia să deţină controlul asupra mea îi dădea dreptate. Simţeam însă cum creşte furia aceea iraţională... I-am arătat inelul lui Khalk’ru.

— Poate că nu-l cunoaşteţi pe Dwayanu, dar pe el da!

— Ştim doar că-l ai. Nu şi de unde. El singur nu dovedeşte nimic.

Tibur se apropiase, rânjind.

— Spune-ne de unde vii! Eşti vreo lepădătură din Sirk?

Mulţimea fremăta. Femeia-Care-Face-Vrăji s-a tras lângă el şi i-a şoptit:

— Puterea ta nu stă în cap, Tibur!

I-am răspuns, nepăsător:

— Vin din Ţara-Mamă a Ayjirilor, ţara care v-a vomitat strămoşii, broască roşie!

Am privit spre Lur. O nimerisem în plin! Am văzut-o încordată, cu ochii de albăstrea întunecaţi, cu buzele roşii întredeschise. Femeile ei şuşoteau între ele, iar mulţimea clocotea:

— Minţi! a răcnit Tibur. Nu mai trăieşte nimeni în Ţara-Mamă! Nu mai suntem decât noi, cei de aici! Khalk'ru a supt orice urmă de viaţă, cu excepţia celei din Karak! Minţi!

Şi a dus mâna spre ciocan.

Am văzut roşu în faţa ochilor. Totul era acoperit de o ceaţă sângerie. Calul de lângă mine era un animal de rasă, un armăsar murg, puternic, asemănător celui negru care mă purtase prin oaza din Gobi. L-am apucat de bot şi l-am tras în genunchi. Luat prin surprindere, călăreţul s-a clătinat şi mi-a picat la picioare. S-a ridicat imediat, ca o pisică, ţinând sabia îndreptată spre mine. L-am prins de braţ înainte de a apuca să lovească şi l-am izbit cu pumnul stâng în falcă. S-a prăbuşit. I-am smuls sabia şi m-am aruncat pe calul care se săltase în picioare. Până ca Tibur să facă vreun gest, îi pusesem deja vârful săbiei în gât.

— Stai! Te recunosc drept Dwayanu! Opreşte-te!

Vocea Femeii-Care-Face-Vrăji se auzise încet, aproape în şoaptă.

Am râs şi am apăsat mai tare vârful săbiei în gâtul lui Tibur.

— Sunt Dwayanu sau lepădătură din Sirk?

— Eşti Dwayanu! a gâfâit el.

Am râs iar.

— Atunci, condu-mă în Karak, să-ţi iert obrăznicia!

I-am luat sabia din gât.

Da, i-am luat-o, deşi, pe toţi zeii nebuni din mintea mea amestecată, rătăcită, aş fi vrut să o înfig cât mai adânc!

Dar n-am înfipt-o, iar momentul prielnic a trecut... I-am spus femeii:

— Vino lângă mine. Lasă-l pe Tibur înainte.

Bărbatul pe care-l doborâsem se ridicase. Lur a zis ceva

uneia dintre femeile ei, iar aceasta a descălecat şi l-a ajutat, împreună cu celălalt însoţitor al lui Tibur, să urce în şa.

Am trecut călare prin piaţă, îndreptându-ne spre zidurile negre ale citadelei.

14. În citadela neagră

ZĂVOARELE care închideau poarta au zăngănit. Intrarea era largă, printr-un culoar lung, plin de soldaţi. Cei mai mulţi, femei. Mă priveau, iar instruirea lor se dovedea temeinică, pentru că au rămas tăcute, dându-ne onorul cu sabia ridicată.

Am pătruns într-o piaţă imensă, mărginită de roca neagră a zidurilor, pavată cu piatră, stearpă. Acolo se strânseseră peste cinci sute de soldaţi, şi aceştia în majoritate femei, care arătau identic: puternice, cu ochi albaştri, cu părul roşu.

În cealaltă parte a pieţii se afla un grup de călăreţi strânşi în preajma unui portal. Ne-am îndreptat spre ei. Păreau că aparţin aceleiaşi categorii ca şi cei care mă încadraseră pe drum.

Am trecut pe lângă un bazin circular, cu diametrul de o sută de picioare, unde apa fierbea şi colocotea, scoţând aburi. Un izvor termal. În jurul lui se ridicau coloane zvelte din piatră, cu câte un braţ întins, ca de spânzurătoare, de care atârnau lanţuri subţiri. Un loc care nu-mi plăcea. În orice caz, nu-mi părea de bun augur… Impresia produsă mi se citea, probabil, pe faţă, pentru că Tibur mi-a explicat, politicos:

— Oala noastră de fiert.

— Nu-i prea uşor să scoţi ciorba din ea…

L-am văzut tresărind.

— Nu mâncăm carnea pe care o fierbem acolo, mi-a explicat el, şi mai politicos, apoi a izbucnit în râs.

Mi s-a făcut greaţă, înţelegând ce vroia să spună. Lanţurile erau destinate să ţină carne omenească, torturată prin cufundare lentă în cazanul acela diavolesc... M-am mulţumit însă să dau din cap şi să trec mai departe.

Femeia-Care-Face-Vrăji nu ne acorda nicio atenţie. Rămăsese gânditoare, cu privirea în gol. Din când în când trăgea totuşi cu coada ochiului spre mine. Am ajuns lângă portal. Le-a făcut un semn celor de acolo, o mulţime de femei şi fete cu păr roşu şi câţiva bărbaţi. Au descălecat. Femeia s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Răsuceşte-ţi inelul, să nu se vadă piatra!

M-am supus, fără s-o întreb nimic, apoi m-am uitat la cei care ne aşteptaseră. Femeile purtau veşminte ce le lăsau pieptul descoperit, pantaloni largi, strânşi la glezne, cingători cu două săbii, una lungă şi una scurtă. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în bluze uşoare şi pantaloni asemănători cu cei ai femeilor. La cingători, în loc de săbii, atârnau ciocane, precum acela al Fierarului, dar mai mici. Femeile care se strânseseră în jurul meu atunci când ieşisem din râu fuseseră frumoase, dar cele de aici erau mai atrăgătoare, mai fine, cu o înfăţişare de persoane culte, pe care celelalte n-o aveau. Se uitau la mine direct, încercând să-şi formeze o părere, aşa cum făcuseră femeile-soldat şi conducătoarea lor. Îmi priveau, fascinate, părul blond. Pe toate figurile se zărea acea cruzime latentă pe care o sugera şi gura senzuală a lui Lur.

— Vom descăleca aici, mi-a zis Femeia-Care-Face-Vrăji, şi vom merge într-un loc unde vei fi primit mai bine!

Am dat din cap, indiferent. Mă gândeam că făcusem o prostie venind singur în mijlocul unor asemenea oameni. Dar nu avusesem de ales. Decât, poate, să mă fi dus la Sirk, un oraş a cărui poziţie nu o cunoşteam. Însă chiar dacă aş fi reuşit să ajung acolo n-aş fi fost decât un fugar urmărit şi pe malul acesta, aşa cum eram pe celălalt. Astfel gândea partea din mine care rămăsese Leif Langdon. Cea care era Dwayanu gândea cu totul altfel. Încinsese flacăra insolenţei şi aroganţei care mă salvaseră până acum, mă

făcuseră să răcnesc că ayjirii nu aveau dreptul să-mi pună întrebări sau să-mi stea în cale. Să pretind, insistent, a fi întâmpinat cu steaguri desfăşurate, în ropotul tobelor şi sunetul trâmbiţelor. Partea care era Leif Langdon spunea că nu mai rămăsese drum de întors, că trebuia să continuu circul pe care-l începusem. Cealaltă parte – amintirile străvechi, reîncarnarea lui Dwayanu sau sugestiile posthipnotice ale preotului din Gobi – îmi spunea că n-am de ce să-mi fac griji, că nu-i niciun circ, că totul e adevărat. Că ar trebui să zdrobesc insolenţa câinilor degeneraţi ai Marii Rase, să nu mai fiu atât de laş!

Am descălecat, privindu-i arogant pe oamenii aceia care nu mă scăpau din ochi. Mă fixau din jos, pentru că număram cel puţin patru inci în plus faţă de cel mai înalt dintre ei. Lur m-a luat de braţ şi, prins între ea şi Tibur, am pătruns, pe sub portal, în citadela cea neagră.

Am mers printr-un vestibul întins, luminat slab prin deschizăturile înguste tăiate în roca lustruită. Am trecut printre grupuri de femei-soldat care salutau în tăcere. Am străbătut coridoare lungi, până am ajuns la o uşă bine păzită. Acolo, Lur şi Tibur şi-au trimis escorta înapoi. Uşa s-a deschis încet. Am intrat şi s-a închis după noi.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost Krakenul.

Se întindea pe un perete al camerei în care pătrunsesem. Inima mi-a tresărit, am simţit o dorinţă nestăvilită de a mă întoarce şi a o lua la fugă. Apoi am văzut că făptura Krakenului era doar un mozaic din ceramică. Nu, câmpul galben în care se afla era un mozaic, caracatiţa fiind cioplită în piatra întunecată a zidului. Ochii săi impenetrabili, din marmură neagră, mă priveau cu acea răutate ascunsă, pe care pigmeii reuşiseră s-o imite atât de bine în simbolul încătuşat din stânca lor ca un dom.

Lângă Kraken s-a mişcat ceva. O făptură care mă fixa cu privirea de sub o glugă neagră. În prima clipă, am crezut că-i chiar preotul cel bătrân din Gobi. Apoi mi-am dat seama că bărbatul acela nu-i chiar atât de în vârstă şi că avea ochii de un albastru-limpede, închis. Faţa lipsită de

zbârcituri, rece, albă, fără expresie, de parcă ar fi fost cioplită în marmură. Mi-am amintit de ce-mi povestise Evalie şi am ştiut că necunoscutul nu putea fi decât Yodin, înaltul Preot. Stătea pe un tron, în spatele unei mese pe care se aflau suluri ca de papirus şi cilindri din metal roşu, probabil cutiile în care se păstrau sulurile. În dreapta şi în stânga lui, alte tronuri.

A ridicat o mână albă, subţire şi m-a salutat:

— Vino la mine, tu, care-ţi spui Dwayanu!

Vocea era calmă, rece, ca şi figura lui, dar politicoasă. Am avut impresia că-l aud pe bătrânul preot din Gobi. M-am dus într-acolo, cu aerul celui care face o favoare cuiva aproape egal cu el, nu ca unul care se supune unui ordin. Pentru că aşa gândeam. Probabil că a simţit acest lucru, fiindcă în ochi i-a sclipit spaima.

— Am auzit că ai un anumit inel…

Cu aceeaşi senzaţie că fac o plăcere unui inferior, am răsucit bijuteria cu piatra în afară şi am întins mâna. S-a uitat la ea atent, iar figura lui albă şi-a pierdut imobilitatea. A vârât mâna la cingătoare şi a scos un alt inel, pe care l-a aşezat alături de al meu. Nu era la fel de mare, iar piatra avea altă formă. Le-a examinat, după care, cu o respiraţie şuierândă, mi-a prins mâinile şi le-a întors, privindu-mi palmele. Apoi le-a dat drumul, lăsându-se pe spate.

— De ce ai venit la noi? m-a întrebat.

M-a cuprins furia.

— Dwayanu e un mesager oarecare, ce trebuie să fie interogat? i-am răspuns cu asprime.

Am ocolit masa şi m-am aşezat pe unul din tronurile de lângă el.

— Aduceţi-mi ceva de băut! Mi-e sete! Până nu mi-o potolesc, n-o să mai scot o vorbă!

Figura albă a tresărit uşor, iar Tibur a mormăit ceva, privindu-mă urât, roşu la faţă. Femeia-Care-Face-Vrăji mă fixa şi ea, de data asta fără urmă de ironie. Interesul ei speculativ crescuse. Mi-am dat seama că tronul pe care mă aşezasem era al lui Tibur şi am râs:

— Bagă de seamă, Tibur! Să nu fie un semn divin!

Înaltul Preot a intervenit, împăciuitor:

— Calmează-te, Tibur! Dacă este cu adevărat Dwayanu, nicio cinste nu-i prea mare pentru el! Ai grijă să fie adus vinul!

Fierarul s-a uitat întrebător spre Yodin. Lur a observat şi a zis repede:

— O să mă ocup eu.

S-a dus până la uşă, a deschis-o şi a dat un ordin paznicului, apoi a aşteptat. Tăceam cu toţii. Mă gândeam la multe lucruri. De exemplu, că nu-mi plăcuse schimbul de priviri dintre Tibur şi Yodin, că trebuia să am încredere în Lur, că ea va gusta vinul mai întâi… Că ar fi fost bine să le spun cât mai puţin despre felul în care ajunsesem în Ţara Umbrită… M-am gândit şi la Jim… Şi la Evalie, iar sufletul m-a durut îngrozitor, simţind singurătatea de coşmar în care mă aflam. Apoi, mândria celeilalte părţi din mine a ieşit la iveală şi am vrut s-o încătuşez din nou…

A fost adus vinul. Femeia-Care-Face-Vrăji a pus ulciorul şi cupa pe masă, în faţa mea, a turnat licoarea galbenă în cupă şi mi-a întins-o. I-am zâmbit:

— Paharnicul trebuie să bea primul, aşa se obişnuia în vremurile vechi… Iar mie îmi sunt dragi datinile din străbuni.

Tibur şi-a muşcat buzele, auzindu-mă, dar Lur a luat cupa şi a golit-o. A umplut-o din nou şi i-a întins-o lui Tibur. Am simţit dorinţa răutăcioasă să-l împung pe Fierar.

— Ai fi făcut acelaşi lucru dacă ai fi adus tu vinul, Tibur?

Am luat cupa şi am sorbit. Era un vin bun… Aroganţa revenea, biciuită de băutură. Am umplut cupa şi am dat-o deoparte.

— Vino, Lur. Stai lângă noi. Şi tu, Tibur.

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a aşezat, liniştită, pe al treilea tron.

Tibur se uita la mine, iar în ochii lui am zărit ceva nou, acea chibzuială pe care o văzusem mai înainte la Lur. Preotul cu faţa albă privea în gol. Mi-am dat seama că toţi

trei erau prinşi în propriile lor gânduri, că Tibur devenise nesigur… Când mi-a răspuns, vocea lui pierduse orice urmă de agresivitate:

— Bine, Dwayanu…

Apoi a luat o bancă pe care a aşezat-o lângă masă, într-un loc de unde putea să ne privească pe toţi trei.

— Voi răspunde la întrebările tale, i-am zis lui Yodin. Am venit aici la chemarea lui Khalk’ru.

— Ciudat, mi-a răspuns el. Eu, înalt Preot al lui Khalk’ru, nu ştiu nimic despre o asemenea chemare…

— Nu cunosc motivul pentru care nu ai fost informat, i-am zis amabil. Întreabă-l pe cel pe care-l slujeşti.

— Dwayanu a trăit cu mult timp în urmă. Înainte de…

— Înainte de Sacrilegiu. Aşa e. Şi totuşi sunt aici!

Pentru prima dată, vocea lui îşi pierduse siguranţa.

— Ai auzit de Sacrilegiu? Omule, oricine ai fi, de unde vii?

— Vin din Ţara-Mamă, i-am răspuns.

Şi-a încleştat degetele de braţul meu şi mi-a zis, ca şi Tibur mai devreme:

— Ţara-Mamă e o ţară moartă. Khalk’ru, în furia lui, a distrus-o. Nu mai există viaţă decât aici, unde Khalk’ru este adorat!

Nu credea în ceea ce spusese. Mi-am dat seama după privirea involuntară pe care o aruncase spre ceilalţi doi. Nici ei nu credeau în afirmaţia lui.

— Ţara-Mamă a ajuns un morman de oase albite, i-am răspuns, oraşele ei zac, toate, acoperite de ţărână, râurile ei au secat şi în albiile lor curge doar nisipul mânat de vântul fierbinte. Totuşi există viaţă în Ţara-Mamă, iar sângele străbun, deşi diluat, clocoteşte şi acum. În locul de unde vin, Khalk’ru este încă venerat şi temut. În alte părţi, pământul rodeşte ca altădată…

Mi-am umplut din nou cupa. Un vin cu adevărat bun… Simţeam cum creşte aroganţa în mine… Îl făcea pe Dwayanu tot mai puternic… Era totuşi închis într-un loc sigur, mai bine să rămână acolo…

— Arată-mi locul de unde vii, a zis iute înaltul Preot,

întinzându-mi o tăbliţă de ceară şi un stil.

Am trasat conturul Asiei de Nord şi al Alaskăi. Am marcat Podişul Gobi şi poziţia aproximativă a oazei, precum şi cea a Ţării Umbrite.

Tibur s-a aplecat să privească, apoi şi ceilalţi doi. Preotul a scotocit printre suluri, a ales unul, l-a comparat cu tăbliţa. Era o hartă, dar ţărmurile nordice nu semănau cu cele pe care le cunoşteam eu. Pe ea, o linie trasa un fel de rută, acoperită cu tot felul de simboluri. M-am întrebat dacă nu cumva era chiar jurnalul de călătorie al celor din rasa străveche, când fugiseră din Gobi…

S-au mai uitat o dată. În ochii preotului se citea tulburarea, în cei ai lui Tibur o înţelegere plină de furie. Doar ochii Femeii-Care-Face-Vrăji rămăseseră limpezi, liniştiţi. Ca şi cum se lămurise şi ştia exact ce are de făcut.

— Da, e Ţara-Mamă! a zis preotul. Spune-mi, străinul cu păr negru, care a traversat râul o dată cu tine, a venit şi el tot de acolo?

Întrebarea era de-o ironie evidentă. Am început să nu-l mai agreez deloc pe Yodin.

— Nu. El a venit din ţara cea veche a poporului Rrrllya.

Răspunsul l-a găsit complet nepregătit pe preot. Tibur a înjurat, uluit. Până şi Lur a părut impresionată, cu tot calmul ei.

— Altă ţară a poporului Rrrllya! Nu poate exista aşa ceva! a şuierat Yodin.

— Şi totuşi există.

S-a gândit un timp, apoi a întrebat:

— E prietenul tău?

— Fratele meu, prin ritualul de sânge al poporului său.

— Va veni şi el aici?

— Dacă îl voi chema. Dar n-o voi face. Nu încă. E mai bine să rămână, deocamdată, unde e…

Mi-a părut rău că am spus asemenea vorbe, de îndată ce îmi ieşiseră pe gură. Nu ştiu de ce, dar mi-ar fi plăcut să nu le fi rostit.

Preotul a rămas iar tăcut.

— Ne-ai spus lucruri ciudate, a zis el, în cele din urmă. Ai venit aici, pretinzând că eşti Dwayanu… Te superi dacă o să ne sfătuim între noi?

M-am uitat în ulcior. Era pe jumătate plin. Îmi plăcea vinul, pentru că-mi alunga regretul după Evalie…

— Discutaţi cât doriţi, i-am răspuns binevoitor.

S-au dus într-un colţ al camerei, iar eu mi-am turnat altă cupă… Apoi alta… Am uitat de Evalie, am început să mă simt bine. Mi-ar fi plăcut să fie şi Jim cu mine, dar îmi părea rău că spusesem că ar veni, dacă i-aş cere acest lucru… Am băut din nou şi am uitat şi de Jim. Mi-era bine… Dacă l-aş lăsa pe Dwayanu să se întindă încă un pic, m-aş simţi şi mai bine… Mi se făcuse somn… Ce-ar zice Barr dacă ar fi aici? …

M-am trezit brusc. Înaltul Preot stătea lângă mine, spunând ceva. Aveam impresia că vorbea de mult timp, dar nu-mi aminteam despre ce… Şi senzaţia că trăsese cineva de degetul meu… Îl ţineam strâns în pumn, încât piatra inelului îmi strivise pielea. Efectul vinului dispăruse complet. Am privit în cameră. Tibur şi Femeia-Care-Face-Vrăji dispăruseră. Cum de nu-i văzusem plecând? M-am uitat la Yodin. Avea o figură încordată, jenată, dar se observa şi o satisfacţie profundă… O expresie foarte complexă, care nu mi-a plăcut deloc.

— Ceilalţi s-au dus să pregătească o primire potrivită pentru tine, mi-a zis el. Să amenajeze o locuinţă, să procure îmbrăcămintea cuvenită…

M-am ridicat.

— Cuvenită lui Dwayanu?

— Nu încă, mi-a răspuns el, politicos. Doar pentru un oaspete onorat. Problema nu poate fi rezolvată fără alte dovezi.

— Ce dovezi?

Înainte de a-mi răspunde, m-a privit îndelung.

— Apariţia lui Khalk’ru la rugăciunea ta!

M-am cutremurat. Mă privise atent şi a remarcat.

— Potoleşte-ţi nerăbdarea, mi-a zis, cu o voce de miere

îngheţată. N-o să aştepţi prea mult. Probabil că n-o să ne mai vedem până atunci. Vreau să-ţi cer un lucru…

— Ce anume?

— Să nu porţi inelul lui Khalk'ru la vedere. Cu excepţia, bineînţeles, a momentelor când consideri că este absolut necesar.

Lur îmi zisese la fel… Fusesem văzut totuşi de o mulţime de oameni purtându-l, iar mult mai mulţi auziseră despre el. Mi-a remarcat nehotărârea şi mi-a zis:

— E un lucru sfânt. Nu ştiam că există, până nu l-ai arătat, când stăteai pe Nansur. Nu-i bine să iroseşti lucrurile sfinte! Eu nu-l port pe al meu decât atunci când e nevoie.

M-am întrebat în ce împrejurări considera el că-i necesar să-l poarte… Aş fi vrut să ştiu când mi-ar fi fost inelul de vreun ajutor… M-a scrutat cu privirea. Am sperat că nu-i în stare să citească gândurile.

— Nu văd niciun motiv să-ţi resping cererea, i-am răspuns, scoţând inelul din deget şi vârându-l în buzunar.

— Eram convins că o să fii de acord, a murmurat el.

S-a auzit un sunet uşor de gong. A apăsat într-o latură a mesei şi uşa s-a deschis. Trei tineri, înveşmântaţi ca nişte oameni de rând au intrat şi au rămas umili în aşteptarea unui ordin.

— Aceştia sunt servitorii tăi. Te vor conduce la locuinţa ta, mi-a zis Yodin, plecându-şi privirea.

Am ieşit împreună cu cei trei tineri ayjiri. La uşă se afla o gardă compusă din vreo zece femei, conduse de un căpitan, o femeie cu ochi mândri. M-au salutat cu vioiciune. Am mers de-a lungul coridorului, iar la capătul lui am întors capul.

Tocmai la timp ca s-o văd pe Femeia-Care-Face-Vrăji strecurându-se în camera înaltului Preot…

Am ajuns la o altă uşă păzită. Cineva a deschis-o şi am fost condus înăuntru, împreună cu cei trei tineri.

— Şi noi suntem servitorii tăi. Stăpâne, mi-a zis căpitanul cu ochi îndrăzneţi. Cere-ne orice doreşti. Vom fi necontenit

la uşa ta.

Mi-a înmânat un gong din jad, a salutat şi a ieşit.

Camera arăta ciudat de familiară. Mi-am dat seama că semăna mult cu cea pe care o avusesem în oază. Aceleaşi canapele cu forme stranii, nişte scaune de metal, acelaşi divan lat, jos, zidurile acoperite cu tapiserii, covorul gros de pe podea... Doar că aici nu se vedea nicio urmă de degradare. Sigur, unele tapiserii erau decolorate de timp, dar arătau încă bine, fără rosături sau cârpeli. Celelalte lucruri, minunat executate, parcă abia ieşiseră din mâinile meşterilor. Draperiile străvechi tratau aceleaşi scene de vânătoare sau război ca şi în odaia din oază. Cele noi reprezentau aspecte din ţara din miraj. Pe una se vedea podul Nansur, pe alta o bătălie cu pigmeii, pe o a treia o pădure fantastic de frumoasă, printre copacii căreia se strecurau lupii albi ai lui Lur. Ceva nu era în regulă... Am privit îndelung, până mi-am dat seama. În camera din oază fuseseră şi armele vechiului ei stăpân: săbii şi lănci, coiful şi scutul. Aici nu se afla nimic de acest fel. Mi-am amintit că, în momentul în care intrasem la înaltul Preot, purtam sabia luată de la omul lui Tibur. Acum n-o mai aveam...

M-a cuprins neliniştea. M-am întors spre cei trei tineri ayjiri şi am început să-mi deschei hainele. S-au apropiat tăcuţi şi m-au ajutat să mi le scot. Brusc, mi s-a făcut sete.

— Aduceţi-mi apă! i-am zis unuia dintre ei.

Nu mi-a dat nicio atenţie.

— Aduceţi-mi apă, am repetat, crezând că nu mă auzise. Mi-e sete!

A continuat, liniştit, să-mi scoată cizmele. L-am bătut pe umăr.

— Vreau ceva de băut!

Mi-a zâmbit şi a deschis gura. Nu avea limbă. Mi-a arătat urechile şi am înţeles că-mi explica, în felul acesta, că nu auzea. Am arătat spre ceilalţi şi a dat din cap.

Neliniştea mea a crescut. Era, oare, un obicei al conducătorilor din Karak sau terţetul fusese pregătit special pentru a servi oaspeţi, deosebiţi? Servitori tăcuţi, care nu

auzeau nimic… Eram oaspete sau prizonier?

Am lovit gongul cu degetul. Imediat, uşa s-a deschis, iar tânăra femeie-căpitan a apărut, salutând.

— Mi-e sete. Aduceţi-mi apă.

Drept răspuns, a traversat camera şi a tras într-o parte o draperie, în spatele ei se găsea o nişă adâncă, lată, adăpostind un bazin din care ţâşnea un şuvoi, ca o fântână arteziană în miniatură. A luat o cupă dintr-un raft, a umplut-o şi mi-a întins-o. Apa era rece, acidulată parcă.

— Mai doreşti ceva, stăpâne? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap şi a ieşit.

M-am întors spre cei trei surdomuţi. Mi-au scos restul hainelor şi au început să mă maseze cu un ulei uşor, volatil. Între timp, mintea a prins să-mi funcţioneze mai bine. Eram convins, după vânătaia din palmă, că încercaseră să-mi tragă inelul din deget. Probabil că, înainte de a mă trezi după efectul băuturii, preotul cu faţa albă îmi tot vorbise, întrebându-mă, scormonindu-mi prin minte… Pierdusem toată aroganţa care mă adusese aici. Eram prea mult Leif Langdon şi prea puţin Dwayanu. Ce aflase preotul, ce mă întrebase, ce-i spusesem, oare?

M-am smuls din mâinile masorilor, m-am repezit la pantaloni şi am căutat în buzunar. Inelul se afla acolo. Am scotocit după punga în care îl purtam de obicei. Dispăruse. Am lovit în gong, iar căpitanul mi-a răspuns îndată. Eram în pielea goală, dar n-am avut deloc impresia că mă găseam în faţa unei femei.

— Ascultă-mă! Adu-mi vin şi o cutiuţă în care să intre un inel. Fă rost şi de un lanţ, ca să-mi prind cutiuţa la gât. Ai înţeles?

— Da, stăpâne!

S-a întors repede, a pus pe masă ulciorul pe care-l ţinea în mână şi a căutat în bluză. A scos de acolo un medalion atârnat de un lanţ din metal şi l-a deschis.

— E bun, stăpâne?

M-am întors cu spatele spre ea şi am introdus inelul în medalion. Intra perfect!

— Excelent! i-am spus. Însă n-am ce să-ţi dau în schimbul lui…

Mi-a zâmbit.

— Sunt răsplătită îndeajuns că te-am servit, stăpâne, mi-a zis ea, încântată şi a plecat.

Mi-am pus lanţul la gât, am băut o cupă, apoi alta. M-am întors la masori şi, sub mâinile lor, am început să mă simt mai bine. Am băut în timp ce mă îmbăiau, am băut în timp ce mă tundeau şi mă rădeau. Iar pe măsură ce beam, Dwayanu ieşea la suprafaţă, furios şi plin de ranchiună.

Antipatia faţă de Yodin creştea şi n-a scăzut deloc câtă vreme terţetul m-a îmbrăcat. Mi-au pus o cămaşă de mătase, apoi o tunică impresionantă, galbenă, în care se împleteau fire metalice, albastre; pantaloni bufanţi, din acelaşi material. Mi-au strâns mijlocul cu o cingătoare lată, împodobită cu geme. În picioare, sandale dintr-o piele moale, aurie. Mă bărbieriseră, iar acum mi-au pieptănat părul, pe care îl scurtaseră la ceafă.

Între timp, terminasem vinul. Mă simţeam un pic ameţit, dar ţineam să mă îmbăt zdravăn, pentru că eram prost dispus. Am bătut în gong. Vroiam vin şi mai vroiam să ştiu când şi ce voi mânca. Uşa s-a deschis, dar n-a intrat căpitanul, ci Femeia-Care-Face-Vrăji.

15. Lacul Fantomelor

LUR S-A OPRIT, cu buzele-i roşii întredeschise. Se vedea că fusese impresionată de schimbarea pe care o produseseră hainele ayjire şi de munca muţilor asupra persoanei mele ude şi murdare, pescuite din râu cu puţin timp în urmă. Ochii îi sclipeau, iar obrajii i se îmbujoraseră. S-a apropiat.

— Dwayanu, vrei să vii cu mine?

M-am uitat la ea şi am zâmbit.

— De ce-aş vrea, Lur? Sau de ce nu?

Mi-a şoptit:

— Eşti în pericol, că te numeşti sau nu Dwayanu! L-am convins pe Yodin să te lase cu mine până vei merge în templu. Aşa vei fi în siguranţă. Până atunci!

— De ce faci lucrul asta pentru mine, Lur?

N-a răspuns, doar mi-a pus mâna pe umăr şi m-a privit cu ochii ei albaştri, ce deveniseră, deodată, blânzi… Deşi bunul simţ îmi spunea că altul era motivul pentru care mă ajuta, nu o pasiune subită, totuşi atingerea ei, privirea aceea au făcut sângele să-mi gonească prin vene şi mi-am stăpânit vocea cu greu.

— Voi merge cu tine, Lur!

A deschis uşa, spunând:

— Ouarda, pelerina şi boneta!

S-a întors în odaie cu o pelerină neagră, pe care mi-a aruncat-o pe umeri, strângând-o la gât. Peste părul blond mi-a pus o bonetă strâmtă, asemănătoare celor frigiene, ascunzându-mi părul sub ea. În afară de înălţime, nu mă deosebeam prin nimic de un alt ayjir din Karak.

— Trebuie să ne grăbim, Dwayanu!

— Sunt gata. O clipă doar!

M-am dus la locul în care îmi erau hainele, le-am luat şi le-am înfăşurat în jurul cizmelor. Poate că o să am nevoie de ele… Femeia-Care-Face-Vrăji n-a comentat nimic, a deschis uşa şi a ieşit. Căpitanul şi garda aşteptau pe coridor, împreună cu câteva din femeile lui Lur. Toate erau frumoase… Am observat că purtau cămăşi de zale şi, în afara celor două săbii obişnuite, ciocane de aruncat. Lur era înarmată şi ea. Se aşteptau la o luptă. Cu mine sau cu alţii… Oricare le-ar fi fost duşmanul, nu-mi plăcea deloc treaba asta…

— Dă-mi sabia ta! i-am spus, deodată, căpitanul ui.

Femeia a ezitat.

— Dă-i-o! a zis Lur.

Am cântărit arma în mână. Nu mi se părea suficient de grea, aşa cum mi-ar fi plăcut, dar era, oricum, o sabie. Am vârât-o la cingătoare şi mi-am luat hainele vechi sub braţ,

ţinându-le ascunse sub pelerină. Apoi am plecat, lăsând garda la uşă.

După vreo sută de yarzi, am pătruns într-o cameră goală. Culoarul fusese pustiu. Lur a oftat, uşurată, s-a dus la un perete şi a împins o lespede care acoperea intrarea într-un coridor. Ne-am strecurat acolo, iar lespedea a pivotat, lăsându-ne în întuneric. Îndată a scânteiat ceva şi încăperea s-a luminat. Două dintre femei ţineau torţe, aprinse printr-o metodă necunoscută. Ardeau cu o flacără limpede, constantă, argintie. Soldaţii cu făcliile mergeau în frunte. După un timp, am ajuns la capătul gangului. Femeile au stins torţele, au împins altă lespede şi am ieşit. Am auzit şoapte şi, uitându-mă în jur, am descoperit că ne aflam la baza zidurilor citadelei negre, unde ne aşteptau alte femei ale lui Lur, ţinând nişte cai de frâu. Una dintre ele a venit dinaintea mea cu un armăsar mare, sur.

— Încalecă şi mergi lângă mine, mi-a spus Femeia-Care-Face-Vrăji.

Mi-am prins pachetul de şa şi am dat pinteni surului. Am pornit-o la drum în tăcere. În ţara de sub miraj nu se întuneca niciodată complet, rămânea o luminiscenţă slabă, verzuie, care în noaptea aceea părea mai strălucitoare ca altă dată. Mă întrebam dacă nu cumva deasupra văii lumina luna plină. Şi mă întrebam dacă vom merge departe… Nu mai eram beat, aşa cum fusesem când venise Lur, dar, într-un fel, mă simţeam şi mai ameţit. Aveam o senzaţie bizară, plăcută, de iresponsabilitate lipsită de griji. Aş fi vrut să mă simt mereu aşa. Speram că Lur avea suficicnt vin în locul în care mă ducea… Îmi venea să beau mereu…

Am străbătut oraşul de lângă citadelă. Străzile erau pavate cu grijă, în case şi grădini se vedeau lumini, se auzeau oameni cântând, acompaniaţi de tobe şi fluiere. Oricât de sinistră părea fortăreaţa cea neagră, umbra ei nu-i impresiona pe locuitorii din Karak. Sau cel puţin asta fusese impresia mea atunci…

Am ieşit din oraş pe un drum neted, înconjurat de

vegetaţie deasă. Moliile argintii, ca nişte avioane de basm, planau deasupra noastră şi, pentru o clipă, în faţa ochilor mi-a apărut figura lui Evalie. Doar pentru o clipă. Surul mergea lin, iar cu am început să cânt o baladă veche, kirghiză, despre un îndrăgostit care călăreşte sub lumina lunii, spre iubita lui şi despre ce găseşte când ajunge la ea. Lur a râs, apoi mi-a pus mâna peste gură.

— Taci, Dwayanu! Suntem încă în pericol!

Am realizat că nu cântasem în kirghiză, ci în uigură. Probabil kirghizii o preluaseră de la uiguri. Apoi mi-am dat seama că nu auzisem niciodată balada în uigură. Vechile întrebări au început iar să-mi colcăie în minte, dar n-au rămas acolo mai mult decât o făcuse figura lui Evalie.

Din când în când, vedeam râul alb. După aceea am mers vreme îndelungată pe un drum îngust, printre culmile acoperite de verdeaţă. Când am ieşit dintre ele, drumul se bifurca. Am luat-o pe cel din stânga, înaintând trei sau patru mile, drept spre mijlocul pădurii ciudate. Copacii uriaşi îşi aruncau vârfurile spre înalturi. Candelabre, fanale şi ghirlande de corole străluceau ca nişte fantome de flori, în lumina palidă. Arborii solzoşi păreau nişte soldaţi de gardă, iar miresmele stranii, vaporii bizar de stimulativi deveniseră teribil de puternici. Ţâşneau din pădure ritmic, de parcă ar fi fost pulsul sufletului ei îmbătat de viaţă.

Şi am ajuns la capătul drumului şi am văzut Lacul Fantomelor!

Nu cred că există în lume un loc de o asemenea frumuseţe, care să-ţi taie respiraţia, să-ţi copleşească sufletul, ca lacul acela de sub miraj, unde Lur îşi construise casa. Iar dacă nu fusese vrăjitoare înainte de a locui acolo, feericul ţinut ar fi transformat-o imediat.

Lacul avea forma unui vârf de săgeată. Laturile mai lungi măsurau cel mult de o milă. Era înconjurat de dealuri joase, acoperite de ferigi, ale căror frunze dantelate le îmbrăcau ca pe nişte gigantice păsări ale paradisului. Ţâşneau din ele ca nişte arteziene, pluteau peste ele ca nişte aripi uriaşe, excesiv de verzi. Apa avea culoarea unui smarald limpede

şi strălucea, liniştită, netulburată, tot ca un smarald. Dar în jurul acestui luciu împietrit se învârtejea o mişcare continuă: cercuri luminoase, de un verde-argintiu, care izvorau iute şi dispăreau; raze care se împleteau şi se întretăiau în forme fantastice, însă ordonate geometric; spirale fosforescente. Niciuna nu ajungea la suprafaţa apei, pentru a-i tulbura pacea. Ici, colo, ciucuri de scântei blânde, ca un amestec vaporos de rubine, safire, opale şi perle strălucitoare. Sclipiri vrăjitoreşti. Crinii luminoşi ai Lacului Fantomelor.

În punctul unde laturile vârfului de săgeată se întâlneau, nu mai creşteau ferigi. Peste stânci se întindea, ca un voal, o cascadă lată, susurând. Din ea se ridica un fel de ceaţă, amestecată cu apa ce curgea, dansând uşor pe suprafaţa ei, aplecându-se spre ea ca nişte mâini care vroiau s-o salute. Iar din adâncurile lacului se înălţau alte ceţuri, alunecând repede peste luciul de smarald, alăturându-se spectrelor ce dansau deasupra cascadei.

Aşa arăta Lacul Fantomelor când l-am văzut prima dată, în timpul nopţii din miraj, şi nu s-a dovedit mai puţin frumos decât în timpul zilei.

Înaintam direct spre apă. În capăt se vedea un fel de insulă. Printre copaci se zăreau turnurile unui mic castel.

Ne-am mânat caii pe drumul drept, ce părea lemnul săgeţii al cărei vârf îl alcătuia lacul. În jur nu mai erau ferigi care să ne ascundă. Fuseseră retezate, iar dealul rămăsese acoperit cu flori albastre. Drumul se transformase într-o şosea tăiată în piatră. Locul spre care ne îndreptam se afla pe o insulă, în faţa căreia şoseaua se termina, iar între capătul ei şi malul opus se întindea o prăpăstie lată de patruzeci de picioare. Lur a scos de la brâu un corn mic şi a suflat în el. Îndată, o punte mobilă a început să coboare peste breşă. Am trecut pe ea şi am fost întâmpinaţi de o garnizoană alcătuită din slujitoarele lui Lur. Am înaintat pe un drum şerpuit şi am auzit, în urmă, scârţâitul punţii ce se ridica. Ne-am oprit în faţa locuinţei Femeii-Care-Face-Vrăji.

Am privit-o cu interes, nu pentru că ar fi fost ceva

nefamiliar, căci nu era cazul, ci pentru că nu mai văzusem un castel construit din piatra aceea bizară, verde, şi cu atât de multe turnuri. Cunoşteam genul asta de clădire, i se spunea Castelul Doamnei, *Iana'rada*, sălaşul favoritei, locul de odihnă şi dragoste, după război sau după rezolvarea afacerilor plictisitoare ale statului.

Femeile au luat caii, au deschis uşi largi, din lemn lustruit, iar Lur m-a condus înăuntru.

Ne-au întâmpinat fete cu vin şi am băut cu sete. Limpezimea minţii şi sentimentul de detaşare creşteau. Aveam impresia că mă deşteptasem dintr-un somn lung, rămânând, încă o vreme, tulburat de amintirea viselor. Nu fuseseră doar vise... Preotul care mă trezise în deşertul ce acoperea vechea ţară fertilă a ayjirilor nu fusese un vis. Însă oamenii printre care mă aflam acum nu erau ayjiri. Aici nu era Ţara Ayjirilor, deşi locuitorii făceau parte din rasa cea veche. Cum ajunsesem în acest ţinut? Adormisem în templu, după ce... *Pe Zarda*, *trebuia să aflu ce se întâmplase*! *Să fiu prudent*! Apoi o izbucnire de furie a izgonit orice urmă de prudenţă şi m-a cuprins o poftă năvalnică de a trăi, ca o libertate sălbatică oferită cuiva aflat de mult timp în închisoare şi care vede, deodată, cum se sfărâmă zăbrelele, iar masa vieţii se întinde în faţa sa, plină cu tot ceea ce-i lipsise lui, invitându-l să se servească după plac. Brusc, o străfulgerare a faptului că sunt Leif Langdon, că ştiu cum am ajuns acolo, că trebuie să mă întorc la Jim şi la Evalie. Străfulgerări iuţi, scurte...

Mi-am dat seama că nu mai eram în holul castelului, ci într-o cameră mică, octogonală, având pereţii acoperiţi cu tapiserii. În ea se afla un pat lat, jos. O masă strălucind de aur şi cristale, pe care ardeau lumânări groase. Bluza îmi dispăruse, purtam doar o tunică subţire, de mătase. Ferestrele deschise lăsau să pătrundă aerul înmiresmat. M-am apropiat de una dintre ele. Vedeam turnurile mai scunde şi curtea castelului, iar în depărtare, lacul. Am privit pe altă fereastră. Cascada clipocea şi susura la o mie de picioare mai încolo.

Am simţit o mână pe cap, care a alunecat pe umăr… M-am întors. Femeia-Care-Face-Vrăji se afla lângă mine.

Am avut impresia că-i prima dată când realizez cât e de frumoasă, că-i prima oară când o văd limpede. Părul ei arămiu era împletit într-o coadă groasă, care lucea ca aurul cel mai roşu, iar în ea fusese prins un şir de safire. Ochii îi străluceau însă mai tare decât ele. Rochia scurtă, din voaluri albastre, dezvăluia toate liniile senzuale, plăcute, ale trupului ei. Buzele purpurii, pline, promiteau orice… Chiar şi cruzimea întipărită pe ele ispitea…

Exista o fată oacheşă… Cum o chema? Ev… Eval… Nu-mi aduceam aminte… Nu mai avea nicio importanţă… Era doar o fantomă, ca fantomele de ceaţă ce se ridicau de la picioarele cascadei…

Femeia-Care-Face-Vrăji a citit ce se ascundea în ochii mei. Mâna i-a alunecat de pe umăr şi s-a oprit pe pieptul meu. S-a apropiat, cu privirea galeşă, dar ciudat de concentrată…

— Eşti cu adevărat Dwayanu?

— El şi nimeni altul, Lur.

— Cine a fost Dwayanu, cu mult, mult timp în urmă?

— Nu ştiu, Lur. Am dormit îndelung şi am uitat multe. Dar acum sunt aici!

— Atunci, priveşte şi aminteşte-ţi!

Mâna ei mi-a părăsit pieptul, mi s-a aşezat pe cap. Mi-a făcut semn, arătând spre cascadă. Încet, clipocitul ei se schimba, devenea răpăit de tobe, tropot de cai, zgomot de armată mărşăluind. Din ce în ce mai puternic. Cascada a vibrat şi s-a întins peste stâncile negre, ca o cortină gigantică. Fantomele de ceaţă se amestecau, grăbite, în ea, năvălind din toate părţile. Tobele răsunau mai limpede, mai aproape. Brusc, cascada a dispărut! În locul ei se afla un oraş mare, înconjurat de ziduri. Două armate luptau şi am ştiut că trupele care asediau cetatea vor fi mai întâi respinse. Am auzit tunetul copitelor a mii de cai, iar asupra asediaţilor s-a revărsat un râu de călăreţi. Conducătorul lor purta zale sclipitoare, nu avea coif, iar păru-i blond fâlfâia

în urma lui, în timp ce gonea. Şi-a întors faţa, iar faţa aceea era a mea! Am auzit un strigăt asurzitor: „Dwayanu!” Călăreţii au izbit ca un râu umflat de ploi, i-au năpădit pe apărători, i-au acoperit...

Am văzut apoi o armată în marş, împărţită pe companii, înzestrată cu ciocane de aruncat...

Am călărit, alături de conducătorul blond, în oraşul cucerit. M-am aşezat, o dată cu el, pe tronul celui pe care-l învinsese, în timp ce el hotăra, fără milă sau îndurare, moartea bărbaţilor şi femeilor târâţi în faţa lui, zâmbind la auzul urletelor de violuri şi jafuri ce răsunau de pretutindeni. Am mers şi am stat cu el, pentru că nu mai eram în camera Femeii-Care-Face-Vrăji, ci în acel bărbat blond, geamănul meu, văzând ce vedea el, auzind ce auzea el, gândind ce gândea el.

Bătălii, turniruri, serbări, triumfuri, vânători cu şoimi şi vânători cu câini mari, în frumoasa Ţară a Ayjirilor, jocuri cu ciocanul, jocuri cu nicovala... Pe toate le-am cunoscut, stând lângă Dwayanu ca o umbră nevăzută. Am fost cu el în templele în care îşi slujea zeii. Am mers cu el la Templul Celui-Care-Dizolvă, Negrul Khalk’ru, Cel- Mai-Mare-Decât-Zeii... El purta inelul care se găsea, acum, la pieptul meu. Dar când a intrat în templul lui Khalk’ru, am dat înapoi. Am simţit aceeaşi rezistenţă profundă, încăpăţânată, ca la intrarea în templul din oază. Auzeam două voci, una mă îndemna să merg după Dwayanu, cealaltă îmi şoptea să n-o fac. Şi nu puteam să nu mă supun acesteia din urmă...

Apoi, deodată, Ţara Ayjirilor n-a mai existat! Am rămas privind spre cascadă, spre ceaţa strălucitoare. Însă eram Dwayanu!

În întregime Dwayanu! Leif Langdon încetase să existe!

Rămăseseră din el doar amintiri. Amintiri ca nişte vise pe jumătate uitate, amintiri a căror sursă n-o mai ştiam, dar despre care bănuiam că erau adevărate. Care îmi spuneau că Ţara Ayjirilor, pe care o condusesem, dispăruse complet, precum acel fantomatic ţinut întrezărit în apa cascadei, că trecuseră secole, se ridicaseră şi se prăbuşiseră alte

imperii, că aici era o ţară străină, în care rămăsese doar un fragment muribund al gloriei străvechi.

Fusesem rege războinic şi preot războinic, ţinusem în mâinile mele un imperiu, viaţa şi destinul unei rase!

Iar acum nu mai eram nimic!

16. Sărutările lui Lur

SUFLETUL mi-era plin de mâhnire, de cenuşă amară, când m-am întors de la fereastră. M-am uitat la Lur, privind-o de la picioarele-i zvelte la ochi-i strălucitori. Iar mâhnirea şi cenuşa au dispărut.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei, râzând. Luka îşi învârtise roata şi-mi împrăştiase imperiul, ca praful de pe o oală. Dar îmi lăsase ceva. În străvechea Ţară a Ayjirilor fuseseră puţine femei precum aceasta!

Preaslăvită fie Luka! *Mâine dimineaţă îi voi aduce un sacrificiu*, *dacă femeia din faţa mea se dovedeşte a fi cum cred*!

Imperiul meu a dispărut. Şi ce dacă? O să clădesc altul! Important era că trăiam!

Am râs iar, am apucat-o pe Lur de bărbie, i-am tras capul spre mine şi mi-am lipit buzele de ale sale. M-a respins. În ochii ei se citea furia. Iar sub furie se ghicea îndoiala.

— Ai vrut să-mi amintesc. Ei bine, mi-am amintit! De ce ai deschis porţile amintirii, Femeie-Care-Faci-Vrăji, dacă nu aveai de gând să rămâi alături de ce va ieşi de acolo? Sau ştii mai puţin despre Dwayanu decât pretinzi?

A făcut un pas înapoi şi a zis, furioasă:

— Eu îmi dăruiesc sărutările! Nu mi le ia nimeni!

Am prins-o în braţe, i-am strivit gura cu buzele mele, apoi i-am dat drumul.

— Eu le iau!

I-am lovit încheietura mâinii drepte, în care ţinea un pumnal. Mă amuzam şi mă întrebam unde îl avusese

ascuns. I-am luat arma şi am pus-o la brâu.

— Şi smulg ţepii celor pe care le sărut! Aşa făcea Dwayanu pe vremuri, aşa o să facă şi acum!

S-a dat înapoi, cu ochii holbaţi. Ştiam ce-i în mintea ei. Crezuse că sunt un fluşturatic, un impostor, un şarlatan. Avusese de gând să mă înşele, să mă supună voinţei sale. Să mă ademenească. Pe mine, Dwayanu, care mă pricepeam la femei la fel de bine ca la război! Însă…

Era foarte frumoasă… Şi era tot ce aveam în ţara asta străină, ca să-mi încep domnia… I-am vorbit, iar vorbele îmi răsunau la fel de reci ca şi gândurile:

— Să nu te mai joci cu pumnalul. Nu cu mine. Cheamă servitorii. Mi-e foame şi mi-e sete. După ce o să mănânc şi o să beau, vom discuta.

A ezitat, apoi a bătut din palme. Au intrat femei cu farfurii pline, cu ulcioare de vin, cu fructe. Am mâncat cu lăcomie, am băut cu poftă. Am mâncat şi am băut fără să mă gândesc la Lur, ci la ce văzusem sub puterea vrăjilor ei, alăturându-le celor ce mi le amintisem, până atunci, despre oazele din deşert. Destul de puţin… Mâneam şi beam în tăcere, iar Lur mă privea. M-am uitat în ochii ei şi am zâmbit.

— Ai crezut că o să fiu sclavul tău, Lur! Să nu mai crezi niciodată asta!

Şi-a sprijinit capul în mâini şi m-a privit, peste masă.

— Dwayanu a murit de mult. Crezi că o frunză uscată poate să înmugurească iar?

— Eu sunt el.

Nu mi-a răspuns.

— Cu ce gând m-ai adus aici, Lur?

— Sunt sătulă de Tibur, de râsul lui, de prostia lui.

— Altceva?

— Yodin mă plictiseşte… Noi doi am putea conduce Karakul, dacă…

— Eh, acest „dacă” e cheia problemei, Femeie-Care-Faci-Vrăji! Despre ce-i vorba?

— Dacă poţi să-l invoci pe Khalk’ru!

— Şi dacă nu pot?

A dat din umerii ei albi şi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de speteaza scaunului. Am râs şi i-am zis:

— În cazul asta, Tibur n-o să mai fie plictisitor, Yodin o să devină suportabil… Ascultă-mă, Lur! Glasul tău a fost cel care mă îndemna să intru în templul lui Khalk'ru? L-ai văzut aşa cum l-am văzut eu? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, îţi ghicesc gândurile! Vrei să te descotoroseşti de Tibur. Bine. Probabil că sunt în stare să-l omor. Vrei să scapi şi de Yodin. Indiferent cine sunt, dacă pot să-l chem pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, n-o să mai fie nevoie de Yodin. Dacă Tibur şi Yodin vor dispărea, vom rămâne doar noi doi. Şi crezi că vei reuşi să mă dirijezi după plac. Nu vei reuşi, Lur!

M-a ascultat, liniştită şi, tot liniştită, mi-a răspuns:

— E adevărat tot ce-ai spus…

A şovăit un timp, apoi obrajii i s-au îmbujorat. Ochii îi ardeau…

— Poate că există şi un alt motiv pentru care te-am ales…

N-am întrebat-o care era acel motiv. Femeile încercaseră adeseori să mă înşele cu asemenea trucuri. S-a uitat în altă parte şi, pentru o clipă, cruzimea gurii ei roşii s-a dezvăluit din plin.

— Ce i-ai promis lui Yodin, Femeie-Care-Faci-Vrăji?

S-a ridicat de pe scaun, cu braţele întinse spre mine, cu vocea tremurătoare:

— Nu eşti bărbat, de-mi vorbeşti aşa? Nu ţi-am oferit puterea, dacă o împărţi cu mine? Nu sunt frumoasă?

— Eşti foarte frumoasă. Dar întotdeauna am ştiut ce capcane îmi întinde un oraş, înainte de a-l captura.

Când m-a auzit, din ochii ei au ţâşnit flăcări albastre. S-a îndreptat repede spre uşă. Am fost mai iute decât ea, am prins-o în braţe, strângându-i mâna pe care o ridicase pentru a mă lovi.

— Ce i-ai promis înaltului Preot, Lur?

I-am pus vârful pumnalului în gât, dar m-a privit fără frică.

Luka, *roteşte-ţi roata*, *să nu fie nevoie s-o ucid*!

Trupul său încordat s-a relaxat şi ea a început să râdă.

— Lasă pumnalul. O să-ţi spun tot.

I-am dat drumul şi m-am aşezat pe scaun. M-a privit de dincolo de masă şi mi-a zis, parcă fără să-i vină a crede:

— Ai vrut să mă omori!

— Da, i-am răspuns.

— M-ai convins! Oricine ai fi, Păr Bălai, nu-s bărbaţi ca tine pe aici!

— Oricine aş fi?

Am văzut-o pierzându-şi răbdarea.

— Între noi nu-i nevoie de minciuni! mi-a zis, furioasă. Sunt sătulă de ele! Oricine ai fi, nu eşti Dwayanu! Îţi mai spun o dată: o frunză uscată nu mai înverzeşte! Niciun mort nu învie!

— Dacă nu-s el, de unde au apărut amintirile pe care le-ai văzut adineauri? Au trecut din mintea ta în a mea, Femeie-Care-Faci-Vrăji, sau din a mea în a ta?

A dat din cap şi am zărit o umbră de îndoială întunecându-i iute privirea.

— N-am văzut nimic. Am vrut să te fac să vezi ceva. N-am reuşit. Orice ai văzut, a fost fără amestecul meu. N-am reuşit să te fac să vezi ceea ce vroiam. N-am văzut nimic.

— Eu am văzut ţara cea veche, Lur.

Mi-a răspuns, ursuză:

— N-am reuşit să te fac să treci de poartă!

— Ce m-ai trimis să caut în Ţara Ayjirilor, pentru Yodin?

— Pe Khalk’ru, mi-a răspuns ea, fără nicio intonaţie.

— De ce?

— Pentru că vroiam să fiu sigură că poţi să-l invoci. I-am promis lui Yodin că o să aflu…

— Şi dacă pot să-l chem?

— Trebuie să fii ucis imediat.

— Iar dacă nu pot să-l invoc?

— Atunci îi vei fi oferit în templu.

— Pe Zarda! am blestemat eu. Primirea de care a avut parte Dwayanu nu e cea de care se bucura pe vremuri!

Oricum, ospitalitatea pe care o oferiţi străinilor nu e menită să-i încurajeze pe călători! Sunt de acord cu tine în privinţa necesităţii de a-i elimina pe Tibur şi pe preot. Dar de ce n-aş începe cu tine, vrăjitoareo?

— Pentru că nu ţi-ar folosi la nimic, Păr Bălai! Priveşte!

M-a condus la una din ferestre. Vedeam şoseaua şi dealul pe unde ieşisem din pădure. De-a lungul drumului erau înşirate femei-soldat. Între vârful dealului şi apă se afla o companie întreagă! Nu aveam pe unde să fug. Vechea furie, rece a început să crească iar în mine. Mă privea, batjocoritoare.

— Mai e ceva, Păr Bălai…

Mi-am turnat vin, am înălţat cupa spre ea şi am băut.

— Viaţa e plăcută în ţara asta. Cel puţin pentru cei care o conduc. N-am niciun chef s-o schimb. Cu excepţia celor ce ţi le-am zis despre Tibur şi Yodin. Şi a unui lucru despre care o să-ţi vorbesc mai târziu. Ştiu că lumea s-a schimbat mult, de când strămoşii noştri au fugit din Ţara Ayjirilor. Ştiu că există viaţă în afara acestui loc ascuns, în care Khalk’ru i-a condus pe strămoşi. Lucrul asta îl ştiu şi Tibur, şi Yodin, şi încă vreo câţiva… Ceilalţi bănuiesc, numai… Dar niciunul dintre noi nu doreşte să părăsească ţinuturile de aici, atât de plăcute. Nici nu le vrea invadate de alţii. Mai ales nu dorim ca oamenii noştri să plece. Unii ar încerca s-o facă, dacă ar fi convinşi că există câmpii verzi, păduri, râuri curgătoare şi atâtea alte regiuni populate. Pentru că, ani nenumăraţi, au crezut că restul lumii e un pustiu, că preaputernicul Khalk’ru, supărat după Marele Sacrilegiu, când ayjirii s-au revoltat şi i-au distrus templul, a anihilat orice formă de viaţă, cu excepţia celei de aici, care există doar pentru că el o permite, cât timp i se va oferi Sacrificiul Străvechi. Ai înţeles, Păr Bălai?

Am dat din cap.

— Profeţia despre Dwayanu este foarte veche. El a fost cel mai mare dintre regii poporului nostru. A trăit cu sute de ani înainte ca ayjirii să-şi întoarcă faţa de la Khalk’ru, să se opună Sacrificiului, iar drept pedeapsă, deşertul a devastat

ţara… În acele vremuri de nelinişte, când se pregătea războiul intern ce i-a distrus pe ayjiri, s-a născut profeţia: Dwayanu se va întoarce, pentru a restaura gloria străbună. Nu era nimic nou în asta, Păr Bălai! Şi alte popoare au Dwayanul lor: Mântuitorul, Eliberatorul, Cel-Care-Schimbă-Soarta… Am citit în sulurile pe care le-au luat strămoşii, când au fugit. Nu cred în asemenea poveşti. Pot apărea noi Dwayanu, însă cei vechi n-au cum să se întoarcă! Poporul cunoaşte totuşi profeţia, poporul va crede în orice îi făgăduieşte eliberarea de ceea ce nu-i place. Sacrificiile aduse lui Khalk'ru nu sunt iubite de ai noştri, pentru că toţi cei sacrificaţi provin din rândurile lor. Le îndură, fiindcă se tem de ce s-ar întâmpla dacă ele nu vor mai avea loc. Iar acum, Păr Bălai, am ajuns la tine. Când te-am văzut prima dată şi te-am auzit răcnind că eşti Dwayanu, m-am sfătuit cu Tibur şi cu Yodin. Am crezut că vii din Sirk. Apoi mi-am dat seama că nu puteai fi de acolo, pentru că erai cu un alt bărbat.

— Cu un alt bărbat? am întrebat eu, plin de uimire.

M-a privit, bănuitoare.

— Nu ţi-l aminteşti?

— Nu. Îmi aduc aminte că te-am mai văzut. Aveai un şoim alb şi erai însoţită de alte femei. Te-am zărit din râu…

S-a aplecat spre mine, privindu-mă cu atenţie.

— Îţi aminteşti de Rrrllya? De Poporul Scund? De o fată oacheşă, care se numeşte Evalie?

Poporul Scund? O fată oacheşă, Evalie? Parcă-mi aminteam ceva, dar foarte vag… Apăruseră, probabil, în visele pe care le uitasem… Ba nu, erau lucruri reale… Oare?

— Parcă-mi amintesc ceva, Lur, dar nu prea clar…

S-a uitat la mine, cu o exaltare ciudată în ochi.

— Nu te mai frământa! Nu te-ai trezit suficient! O să discutăm mai târziu despre ei. Sunt duşmani. Să continuăm. Dacă ai fi fost din Sirk, dându-te drept Dwayanu, i-ai fi unit pe toţi nemulţumiţii, ai fi fost conducătorul de care aveau nevoie. Dacă veneai din afară,

erai şi mai periculos, pentru că ai fi dovedit că minţisem oamenii. Ţi s-ar fi alăturat nu numai poporul, ci şi soldaţii. Probabil că o vor face de acum încolo... Ce soluţie ne-ar fi rămas nouă? Doar să te ucidem.

— Mă întreb de ce n-aţi făcut-o când aţi avut ocazia...

— Ai încurcat toate planurile. Ai arătat inelul! L-au văzut mulţi, iar şi mai mulţi te-au auzit spunându-ţi Dwayanu.

Mi-am amintit... Veneam dinspre râu... Cum ajunsesem în apă? Podul... Nansur... Se întâmplase ceva acolo, sus... Totul era învăluit în ceaţă... Poporul Scund... Îmi aminteam ceva despre pitici... Păreau speriaţi de mine... Nu le purtam duşmănie... Am încercat zadarnic să leg imaginile disparate în ceva coerent...

Vocea lui Lur m-a trezit din meditaţie.

— L-am convins pe Yodin că nu era bine să te ucidă imediat. S-ar fi aflat şi ar fi avut loc tulburări, din care Sirk ar fi ieşit întărit. Cei mai nemulţumiţi ar fi fost soldaţii. „Cum vine asta, apare Dwyanu, iar voi îl omorâţi?" I-am spus lui Yodin: „O să-l iau cu mine. N-am încredere în Tibur, care ne poate distruge cu prostia şi aroganţa lui. Există o cale mai comodă să scăpăm de străin; să-l mănânce Khalk'ru, să dovedească dreptatea noastră, arătând că-i doar un fanfaron şi un mincinos. După aceea, n-o să mai apară nimeni răcnind că el e Dwayanu!"

— Deci înaltul Preot nu crede că-s Dwayanu?

— Chiar mai puţin decât mine! a zâmbit ea. Nici Tibur. Însă şi pe ei şi pe mine ne frământă cine eşti, de unde vii, cum şi pentru ce ai sosit aici. Arăţi ca un ayjir. Asta nu înseamnă nimic. Ai semnele străvechi în palme, fapt ce nu dovedeşte însă decât că ai sânge străvechi în vene. Ca şi Tibur, de exemplu, iar el nu-i un Izbăvitor! a spus ea, iar râsul i-a sunat ca un'mănunchi de clopoţei. Ai inelul. Unde l-ai găsit, Păr Bălai? Ştii puţine lucruri despre felul în care se foloseşte. Yodin a aflat chiar de la tine, când dormeai. Şi tot el a observat că te-ai schimbat la faţă şi ai vrut să fugi, când l-ai văzut pe Khalk'ru în camera lui. Să nu negi, Păr Bălai, pentru că am remarcat şi eu! Nu, Yodin nu te

consideră un rival în privinţa Celui-Care-Dizolvă. Am profitat de faptul că nu era complet sigur, că exista în el o umbră de îndoială şi aşa ai ajuns aici.

Am privit-o cu admiraţie, am ridicat paharul şi am băut în cinstea ei. Am bătut din palme, iar servitoarele au intrat pe dată.

— Strângeţi masa. Aduceţi vin!

Au adus alte ulcioare şi cupe. După ce au ieşit, m-am dus la uşă şi am tras zăvorul. Am apucat un ulcior şi l-am golit pe jumătate, dintr-o suflare.

— Pot să-l invoc pe Cel-Care-Dizolvă, Femeie-Care-Faci-Vrăji!

I s-a oprit respiraţia. Tremura. Focurile albastre din ochii ei deveniseră fierbinţi, fierbinţi…

— Vrei să-ţi dovedesc?

Am scos inelul, l-am pus în deget şi am ridicat mâinile…

Un suflu rece a umplut camera. Lur s-a repezit la mine şi mi-a tras braţele în jos. i se albiseră buzele.

— Nu! Nu! Te cred, Dwayanu!

Am izbucnit în râs. Frigul straniu a dispărut, tiptil…

— Ce-o să-i spui preotului, vrăjitoareo?

Sângele îi revenise în obraji. A ridicat ulciorul şi a sorbit din el. Mâna îi era sigură. Grozavă femeie, Lur asta!

— O să-i spun că n-ai nicio putere.

— Am să-l chem pe Cel-Care-Dizolvă. Îl voi ucide pe Tibur, îl voi ucide şi pe Yodin. Altceva ce doreşti?

A venit lângă mine şi şi-a lipit sânii de pieptul meu.

— Să distrugi Sirkul! Să-i izgoneşti pe pitici! Atunci, noi doi vom conduce singuri!

Am băut iar din vin.

— Îl voi invoca pe Khalk’ru, îi voi elimina pe Tibur şi pe preot, voi cuceri cetatea Sirk şi mă voi război cu piticii, dacă…

M-a privit îndelung în ochi. Braţele ei mi-au încolăcit umerii…

Am întins mâna şi am stins lumânarea. Întunericul verde al nopţii din miraj se strecura prin ferestre. Şoapta cascadei

părea un râs blajin…

— Vreau plata în avans. Aşa făcea Dwayanu pe vremuri! Şi nu sunt eu Dwayanu?

— Ba da! a şoptit Femeia-Care-Face-Vrăji.

Şi-a scos şirul de safire din păr, şi-a despletit cozile, lăsând liber părul-i roşu-auriu. Braţele ei îmi cuprinseseră gâtul… Buzele i s-au apropiat de ale mele, s-au contopit cu ele…

S-a auzit bocănit de copite pe drum. O chemare îndepărtată. Un ciocănit în uşă. Femeia-Care-Face-Vrăji s-a trezit şi s-a ridicat, somnoroasă, sub cortul mătăsos al părului ei.

— Tu eşti, Ouarda?

— Da, stăpână. Un mesager de la Tibur.

— Spune-i că eşti ocupată cu slujitul zeilor tăi, Lur, am zâmbit cu.

Şi-a apropiat capul de al meu, iar cortul mătăsos ne-a acoperit pe amândoi.

— Transmite-i că sunt ocupată. Îmi slujesc zeii. Să aştepte până dimineaţa sau să se întoarcă la Tibur cu mesajul asta!

Şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Pe Zarda! Era ca pe vremuri: duşmani de ucis, un oraş de jefuit, un popor de condus în luptă, braţele moi ale unei femei…

Aveam de ce să fiu mulţumit!

CARTEA LUI DWAYANU

17. Judecata divina a lui Khalk’ru

NOAPTEA VERDE umpluse de două ori vasul ţării de sub miraj, în timp ce eu beam şi petreceam cu Lur şi femeile ei. Avuseseră loc jocuri cu săbiile, cu ciocanele, dueluri… Femeile acelea erau nişte războinici adevăraţi! Oţel călit sub o piele mătăsoasă! Mă încolţiseră zdravăn, deşi mă ştiam atât de puternic şi de agil! Dacă Sirk avea asemenea apărători, n-o să fie uşor de cucerit!

Din privirile şi şoaptele lor, mi-am dat seama că n-o să rămân singur dacă Lur o să plece spre Karak. Dar n-a plecat. A stat tot timpul cu mine şi n-a mai sosit niciun mesager, de la Tibur sau altcineva. Sau, dacă a venit vreunul, eu nu l-am aflat. Lur trimisese un mesaj scurt înaltului Preot, prin care îl înştiinţa că nu se înşelase, că, într-adevăr, nu-l puteam invoca pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii. Eram fie impostor, fie nebun. Cel puţin aşa mi-a spus ea. N-aveam de unde să ştiu dacă îl minţise pe el sau mă minţea pe mine. Nici nu-mi păsa. Eram prea ocupat să trăiesc!

Nu-mi mai zicea Păr Bălai. Doar Dwayanu. Iar toată măiestria ei în dragoste (şi nu era o novice) o folosea să mă lege cât mai strâns de ea.

Ne găseam în zorii celei de-a treia zile. Stăteam lângă fereastră, privind cum scad focurile de bijuterie ceţoasă ale crinilor luminoşi, cum se ridică, încct, încet, spectrele neguroase… Sclavii cascadei…

Credeam că Lur doarme. Am auzit-o mişcându-se şi m-am întors. Se trezise şi mă privea prin voalul roşu al părului… Arăta, mai mult ca niciodată, a vrăjitoare…

— Azi-noapte a venit un trimis al lui Yodin. Astăzi te vei ruga lui Khalk’ru.

M-a trecut un fior. Sângele a început să-mi zvâcnească în timpane. Întotdeauna simţisem aşa când trebuia să-l trezesc pe Cel-Care-Dizolvă. Un sentiment al puterii, mai

plăcut decât cel al victoriei, diferit de acesta. Un simţământ de putere neomenească, de mândrie. Şi o furie profundă împotriva Fiinţei care era duşmanul Vieţii. Împotriva demonului care se hrănea cu carnea şi sângele Ţării Ayjirilor, cu sufletul ei.

Femeia mă privea, atentă.

— Ţi-e teamă, Dwayanu?

M-am aşezat lângă ea şi i-am dat la o parte voalul părului.

— De ce sărutările tale au fost mai înfocate în noaptea asta, Lur? De ce au fost atât de tandre? Tandreţea, Femeie-Care-Faci-Vrăji, îţi stă bine, dar nu se prea potriveşte cu felul tău de-a fi. Ţi-a fost teamă? Pentru mine? M-ai moleşit, Lur!

Ochii i-au fulgerat, iar faţa i s-a înroşit, auzindu-mi râsul.

— Nu crezi că te iubesc, Dwayanu?

— Nu atât cât iubeşti puterea!

— Tu mă iubeşti?

— Nu atât cât iubesc puterea, i-am răspuns, râzând.

M-a privit printre pleoapele întredeschise şi mi-a zis:

— Se vorbeşte mult despre tine în Karak. Devii o ameninţare. Yodin regretă că nu te-a ucis când a avut ocazia, dar ştie că ar fi fost şi mai rău dacă o făcea… Tibur regretă că nu te-a ucis când ai ieşit din râu şi insistă să nu mai pierdem vremea. Yodin a declarat că eşti un profet fals, făgăduind că, până la urmă, Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii va dovedi acest lucru. Crede în ce i-am spus eu. Sau are, poate, vreo armă secretă… Tu, a adăugat ea, cu o ironie evidentă, care eşti în stare să-mi ghiceşti gândurile, probabil că poţi să i le citeşti şi pe ale lui şi să te aperi! Poporul cârteşte, nobilii cer să fii dus în faţa lor, soldaţii au de gând să-l urmeze pe Dwayanu, de îndată ce se vor convinge că-i cel adevărat… Oamenii n-au astâmpăr, împrăştie zvonuri… Ai devenit stânjenitor. Aşa că astăzi va trebui să-l înfrunţi pe Khalk’ru.

— Dacă-i adevărat ce mi-ai spus, cred că nu-i nevoie să-l invoc pe Cel-Care-Dizolvă pentru a ajunge conducător în

Karak!

A zâmbit.

— O asemenea idee nu se potriveşte cu şiretenia ta din vechime! Vei fi supravegheat îndeaproape. O să fi ucis înainte de a apuca să strângi măcar câţiva adepţi. De ce n-ar face-o? N-au nimic de pierdut, poate doar ceva de câştigat… Cum rămâne cu ce mi-ai promis?

Am luat-o în braţe, am ridicat-o şi am sărutat-o.

— N-am de gând să mă las ucis! O să-mi ţin promisiunile, Lur!

Dinspre şosea s-au auzit tropote de cai, zăngănit de arme, răpăit de tobe. M-am dus la fereastră. Lur a sărit din pat şi a venit lângă mine. Spre noi se îndrepta un detaşament de vreo sută de oameni. De lănci atârnau drapele aurii, cu simbolul negru al lui Khalk’ru. Călăreţii s-au oprit în faţa punţii ridicate. L-am recunoscut pe Tibur, care purta pe umeri o pelerină galbenă, iar pe piept Krakenul.

— Au venit să te ia la templu. Trebuie să-i las să intre.

— De ce nu? am întrebat, indiferent. Dar n-am de gând să plec înainte de a mânca. Iar dacă o să călăresc alături de Fierar, vreau să-mi dai o cămaşă de zale.

— Vei merge alături de mine, a spus ea, şi o să fii înarmat cu o suliţă. N-ai de ce să te temi în drum spre templu. Pericolul te aşteaptă înăuntrul lui.

— Pomeneşti prea mult despre teamă, Femeie-Care-Faci-Vrăji! i-am zis, încruntat. Sună din corn! Tibur şi-o fi închipuind că mi-e frică să-l întâlnesc! Şi n-am chef să creadă asta!

A lansat un semnal spre garnizoana de lângă pod. Am auzit scârţâitul punţii, apoi tropotul copitelor în curtea castelului. Camerista lui Lur şi-a făcut apariţia, ieşind apoi împreună cu stăpâna ei.

M-am îmbrăcat încet. În drum spre holul de la intrarea în castel m-am oprit în sala de arme. Văzusem acolo o sabie care-mi plăcuse, avea greutatea cu care fusesem obişnuit. Lungă, curbată, dintr-un metal de calitate, asemănătoare

celor pe care le folosisem în Ţara Ayjirilor. Am luat-o în mâna stângă, apoi am ales alta, mai uşoară, pentru dreapta. Mi-am amintit că mi se atrăsese atenţia să mă feresc de stânga lui Tibur... Ah, da, femeia-soldat... Am zâmbit. Tibur ar trebui să se ferească de stânga mea! Am luat şi un ciocan, nu atât de greu ca al Fierarului, care exagera, din orgoliu. Puteai manevra mai bine un baros mai uşor. Mi-am legat de antebraţ cureaua tare ce atârna de coada lui, apoi m-am dus să-l întâmpin pe Tibur.

În hol aşteptau câţiva nobili ayjiri. În majoritate bărbaţi. Lur stătea alături de ei, dar am observat că-şi plasase soldaţii în posturi strategice şi că femeile ei erau bine înarmate. Am considerat acest lucru o dovadă a bunei sale credinţe, deşi contrazicea afirmaţia ei că nu aveam de ce să mă tem până în interiorul templului. Tibur şi ceilalţi m-au salutat cu respect, mai puţin unul, un bărbat cât mine de înalt, care stătea lângă Fierar. Avea ochi albaştri, reci, în care se citea criminalul înnăscut. O cicatrice îi brăzda faţa, de la tâmpla stângă la bărbie, iar nasul îi era sfărâmat. Soiul de om pe care, în vremurile de altădată, l-aş fi trimis împotriva unor triburi deosebit de neascultătoare... Exista în el o aroganţă care mă enerva. M-am stăpânit. Nu era momentul să declanşez vreun conflict, nu trebuia să trezesc vreo bănuială în mintea Fierarului. Salutul pe care i l-am adresat conţinea o fină vibraţie a fricii, a dorinţei de împăcare.

Am păstrat aceeaşi atitudine şi în timpul mesei. A fost mai dificil o singură dată, când Tibur s-a întors spre crestat, râzând:

— Ţi-am spus că-i mai înalt ca tine, Rascha! Armăsarul sur e al meu!

Ochii albaştri s-au aţintit asupra mea.

— E al tău...

Tibur mi-a explicat:

— Se numeşte Rascha Sfarmă-Spinări! După mine, cel mai puternic om din Karak! Păcat că trebuie să-l întâlneşti pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii! Mi-ar fi plăcut să văd o luptă

între voi doi…

M-a cuprins furia şi am dus mâna la sabie. Am reuşit totuşi să mă stăpânesc şi să răspund, cu o grabă exagerată:

— Ai dreptate! Poate ar trebui să amânăm pe altă dată întâlnirea din templu!

Lur a tresărit şi s-a uitat la mine, dar Tibur a muşcat din momeală, cu ochii sclipind de răutate.

— Exclus, e vorba de cineva care nu poate fi lăsat să aştepte! Dar după aceea…

Râsul lui a zguduit masa. Ceilalţi i s-au alăturat. Crestatul rânjea. *Pe Zarda*, *nu mai suport*! *Ai grijă*, *Dwayanu*, *i-ai înşelat pe vremuri*, *o să-ţi înşeli duşmanii şi acum*!

Am golit o cupă, apoi alta. Am râs împreună cu ei, ca şi cum n-aş fi înţeles de ce râdeau. Dar mi-am întipărit figurile lor în memorie!

Am călărit tot drumul alături de Lur, înconjuraţi de femeile ei. Înaintea noastră, Tibur şi Sfarmă-Spinări, cu câţiva dintre soldaţii cei mai solizi. În spate, batalionul cu drapele galbene. La urmă de tot, un alt batalion, al soldaţilor Femeii-Care-Face-Vrăji.

Arătam extrem de descurajat. Din când în când, Tibur şi ai săi se uitau la mine. Le auzeam râsul. Lur călărea în tăcere, ca şi mine. M-a privit întrebător, iar eu am plecat capul.

În faţa noastră se înălţa citadela neagră. Am intrat în oraş. Cu timpul, uimirea din ochii lui Lur se transformase în dispreţ. Râsul Fierarului devenise batjocoritor.

Străzile gemeau de oameni. Am oftat şi am fost gata să-mi părăsesc înfăţişarea fricoasă, morocănoasă, dar am continuat să merg liniştit. Lur şi-a muşcat buzele şi mi-a şuierat la ureche, fremătând:

— Ţi-ai bătut joc de mine, Păr Bălai? Te târăşti ca un câine biciuit!

Am întors capul, să nu-mi vadă faţa. Pe Luka, mi-era greu să-mi stăpânesc râsul!

În mulţime se auzeau şoapte şi murmur. Nici strigăte, nici

aclamaţii. Peste tot, soldaţi cu săbii şi ciocane, lănci şi suliţe pregătite. Şi arcaşi. Înaltul Preot nu risca niciun pic…

Nici eu.

Nu aveam intenţia să declanşeze un masacru, nici să-i dau lui Tibur un motiv să scape de mine, să dezlănţuie lăncile şi săgeţile asupra mea. Lur crezuse că nu mă pândeşte niciun pericol în drum spre templu, ci doar înăuntrul lui. Eu ştiam că lucrurile stăteau exact pe dos.

Aşa că în Karak nu intrase un Izbăvitor, un erou, un războinic demn de admiraţie, ci un om nesigur sau, mai degrabă, foarte sigur de ceea ce urma să i se întâmple… Oamenii care îl aşteptaseră pe Dwayanu au simţit asta şi au rămas tăcuţi, lucru ce l-a încântat pe Fierar. Şi pe mine, care abia aşteptam să-l întâlnesc pe Khalk’ru. Ca un mire mireasa… Şi nu vroiam să fiu oprit, înainte de a-l întâlni, de vreo săgeată, lance sau ciocan.

Iar posomorala de pe faţa Femeii-Care-Face-Vrăji creştea, o dată cu furia şi dispreţul din ochii ei.

Am ocolit citadela şi am pornit pe un drum larg, ce ducea spre culmi. Galopam, cu drapelele desfăşurate, în răpăitul tobelor. Am ajuns la o intrare gigantică, tăiată în stâncă. De câte ori trecusem de asemenea porţi! Am descălecat, şovăind şi m-am lăsat dus de Tibur şi Lur într-o cămăruţă săpată în piatră, nu fără a mă împotrivi un pic.

M-au părăsit acolo, fără un cuvânt. Am privit în jur şi am zărit lăzile în care se păstrau veşmintele de sacrificiu, potirele pentru purificare, vasele pentru miruirea invocatorului lui Khalk’ru.

Uşa s-a deschis şi l-am văzut pe Yodin, intrând cu un aer triumfător. Mi-am dat seama că se întâlnise cu Fierarul şi Femeia-Care-Face-Vrăji, iar aceştia îi povestiseră cum venisem: ca o victimă pentru sacrificiu. Lur îi povestise, convinsă că spune adevărul, ceea ce spera el să afle. Dacă avusese de gând să mă trădeze – şi mă trădase –, era convinsă acum, la fel ca Tibur şi oamenii lui, că aveau de-a face cu un mincinos şi un escroc. Dacă nu ar fi avut de gând să mă trădeze, aş fi învăţat-o cum să-l mintă pe

Yodin.

După el au intrat doisprezece preoţi îmbrăcaţi în robele sacre, înaltul Preot purta veşmântul galben, cu tentaculele strânse în jurul trupului. În deget îi strălucca inelul lui Khalk'ru.

— Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii îţi aşteaptă ruga, Dwayanu! a zis el. Mai întâi însă trebuie să fii purificat.

Am dat din cap. Au săvârşit ritualurile necesare, iar eu m-am supus, ca unul care nu era obişnuit cu ele, dar care vrea să lase impresia că le cunoaşte. În ochii lui Yodin lucea o răutate satisfăcută.

Ritualurile de purificare s-au sfârşit. Yodin a luat dintr-o ladă un anteriu asemănător cu al său şi m-a îmbrăcat cu el. Am rămas pe loc, aşteptând.

— Pune-ţi inelul, mi-a amintit el, ironic. Ai uitat că trebuie să-l porţi?

Am desfăcut medalionul şi mi-am pus inelul în deget. Preoţii au ieşit din cameră, ducându-şi tobele. I-am urmat, împreună cu Yodin. Se auzea zgomotul ciocanului lovind o nicovală uriaşă. Am recunoscut vocea lui Tubalka, cel mai vechi zeu, cel care-l învăţase pe om să căsătorească focul cu metalul... Salutul lui Tubalka, omagiul său adus lui Khalk'ru...

Exaltarea străveche, extazul puterii întunecate năvăleau în mine. Îmi era greu să nu mă dau de gol. Am ajuns la capătul coridorului şi am intrat în templu.

Hai! Îl onorau cum se cuvine pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, în altarul acela îndepărtat! Un templu mai somptuos decât cele din Ţara Ayjirilor. Tăiat în inima muntelui, ca toate templele lui Khalk'ru. Coloanele groase, cu secţiunea pătrată, care mărgineau amfiteatrul se înălţau spre tavanul pierdut în întuneric. Împrăştiate pe podea, trepiede din metal răsucit, din care se ridicau, în spirală, flăcări de un galben-palid. Focurile ardeau liniştit, fără zgomot. La lumina lor ştearsă, vedeam coloanele îndepărtându-se, ajungând, parcă, până în inima vidului...

Din amfiteatru mă priveau feţe. Sute de feţe. Figuri de

femei, sub flamurile brodate cu însemnele clanurilor ai căror oameni luptaseră alături de mine, conduşi de mine, în multe bătălii sângeroase. Doamne, ce puţini bărbaţi rămăseseră! Spre mine priveau feţe de femei… Femei-nobil, femei-cavaler, femei-soldat… Sute… Cu ochi albaştri, nemiloşi… Pe figurile lor nu se zărea nici urmă de milă sau blândeţe feminină… Erau războinici…

Doamne! Trebuia să le tratez ca pe nişte războinici, nu ca pe nişte femei!

Apoi am văzut că la marginea amfiteatrului se găseau plasaţi arcaşi cu săgeţile pregătite, aţintite spre mine.

Opera lui Tibur? Sau a preotului, temător că aş încerca să fug? Nu-mi plăcea treaba asta, dar n-aveam ce face.

Luka, *zeiţă iubită*, *învârte-ţi roata astfel încât nicio săgeată să nu pornească înainte de a începe ritualul*!

M-am întors şi am privit spre amvonul mistic – uşa dinspre neant a lui Khalk’ru. Se afla la o sută de paşi de mine, atât de lată şi înaltă era platforma de piatră. Aici adâncitura avea forma unei pâlnii. Amvonul mistic arăta ca un disc gigantic, de câteva ori mai mare decât cel mai înalt om. Nu ca pătratul de un galben-strălucitor prin care se întruchipa Khalk’ru în templele din vechea patrie. Pentru prima oară, m-am simţit cuprins de îndoială. Era acceaşi Fiinţă? Încrederea răutăcioasă a înaltului Preot nu se baza, oare, şi pe altceva decât pe dispreţul faţă de mine?

Dar în suprafaţa aurie plutea simbolul Celui-Mai-Mare-Decât-Zeii. Corpul lui întunecat, uriaş, atârna în spaţiul galben, ca într-un ocean clocotind. Tentaculele ţâşneau ca nişte raze monstruoase ale unei stele negre, iar ochii lui înspăimântători scrutau templul, de parcă ar fi cuprins totul, fără să vadă nimic… Simbolul era neschimbat. Strânsoarea puterii obscure din subconştientul meu s-a declanşat iar, impunându-şi mai puternic voinţa.

Am descoperit că între mine şi amvon se întindea un semicerc de femei. Tinere, abia ieşite din adolescenţă, dar purtând deja rod. Le-am numărat, erau douăsprezece, fiecare în adâncitura unei cupe pentru sacrificiu, cu

lanţurile de aur la mâini. Peste umerii albi, peste sânii tineri, curgeau voalurile părului lor roşcat. Mă fixau cu nişte ochi albaştri, în care se furişase groaza... Nu puteau s-o ascundă de mine, pentru că eram foarte aproape, dar o ascundeau faţă de cei care le priveau din amfiteatru. Stăteau în cupe, mândre, drepte, sfidătoare. *Ai*! Curajoase mai era femeile din Karak! Am simţit din nou mila veche, revolta de demult.

În centrul semicercului de femei se afla un al treisprezecelea inel, prins de podeaua templului prin nişte lanţuri din aur. Gol, cu încheietoarea cingătorii groase de metal descuiată.

Al treisprezecelea inel! Inelul pentru Sacrificiul Războinicului! Gol, în aşteptarea mea!

M-am uitat la Yodin. Stătea lângă preoţii care băteau în tobe. A privit spre mine. Tibur se afla la marginea estradei, lângă nicovala lui Tubalka. Avea ciocanul în mână, iar în ochi aceeaşi bucurie lacomă ce se citea pe figura înaltului Preot. N-am văzut-o pe Femeia-Care-Face-Vrăji.

Yodin a înaintat un pas şi a grăit către întinderea întunecată a templului, în care se afla adunarea nobililor:

— Aici e cineva care-şi spune Dwayanu. Dacă este cu adevărat Dwayanu, atunci Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, puternicul Khalk’ru, îi va asculta ruga şi-i va accepta sacrificiul. Dar dacă puternicul Khalk’ru va rămâne surd la vorbele lui, se va dovedi că omul acesta e doar un mincinos şi un impostor. Iar Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii mă va asculta pe mine, fiindeă eu l-am servit cu credinţă. Escrocul va fi înlănţuit în Inelul Războinicului, pentru a fi pedepsit. M-aţi auzit? E drept ce-am propus? Răspundeţi-mi!

Din adâncurilc templului s-au auzit vocile celor prezenţi:

— Te-am auzit! E drept!

Înaltul Preot s-a întors spre mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar, indiferent ce intenţii avusese, s-a răzgândit. De două ori a ridicat mănunchiul de clopoţei din aur şi l-a scuturat, de două ori Tibur a înălţat ciocanul şi a izbit nicovala lui Tubalka.

Din adâncul templului a izbucnit cântul străvechi, rugăciunea antică pe care o învăţaseră strămoşii noştri de la Khalk’ru, atunci când el îi alesese, în vremuri de mult uitate, dintre toate popoarele de pe pământ. L-am ascultat ca unul care aude o melodie fără niciun înţeles. Tibur nu mă slăbea din ochi o clipă. Stătea cu mâna pe ciocan, gata să-l zvârle dacă aş fi încercat să fug. Nici Yodin nu-şi lua privirea de pe mine.

Cântecul se sfârşise.

Am ridicat iute mâinile, făcând semnul străvechi, mişcând inelul după cum impunea ritualul. În templu a năvălit primul suflu rece, care anunţa sosirea lui Khalk’ru.

Hai! Ce feţe au făcut Tibur şi Yodin, simţind suflul acela! Îţi mai arde de râs, Tibur? *Hai*! Acum nu mai puteau să mă oprească! Fierarul n-ar îndrăzni să-şi zvârle ciocanul sau să le spună arcaşilor să tragă! Nici Yodin să mă facă să încetez ritualul!

Am uitat de ei. Am uitat de Yodin şi Tibur. Ca de fiecare dată, am uitat şi de Sacrificiu. În exaltarea întunecată a rugăciunii.

Piatra galbenă îşi tremura apele, zguduită, parcă, de bubuitul tobelor; a devenit subţire ca aerul, apoi a dispărut!

Acolo unde fusese ea, a apărut Khalk’ru, cu tentaculele negre unduind, cu trupul negru plutind, alunecând în spaţii incomensurabile…

Tobele răsunau mai puternic, mai iute.

Braţele negre se întindeau… Femeile nu le zăriseră, aveau ochii aţintiţi asupra mea… Reprezentam ultima speranţă ce licărea în disperarea lor. Eu, care-l invocasem pe cel ce urma să le distrugă!

Braţele le-au atins, iar speranţa le-a dispărut de pe chip. Tentaculele colcăiau peste umerii lor, alunecau peste piepturile lor, le îmbrăţişau, coborau spre mijlocul lor, spre picioarele lor… Tobele şi-au început zborul iute spre crescendoul punctului culminant al Sacrificiului…

Vaietul femeilor s-a ridicat deasupra bubuiturilor de tobe. Trupurile lor albe au devenit o ceaţă cenuşie, s-au

transformat în umbre, au dispărut o dată cu vaietul. Lanţurile de aur au căzut, zăngănind, pe stâncă…

Oare ce se întâmpla? Ritualul se sfârşise, Sacrificiul fusese acceptat, dar Khalk’ru rămăsese!

Iar frigul lipsit de viaţă se târa spre mine, mă înconjura…

Un tentacul unduitor se furişa înainte. A trecut încet, încet de Inelul Războinicului, apropiindu-se mereu.

Se întindea spre mine!

Am auzit o voce. Intona cuvinte mai vechi decât cele pe care le ştiam. Cuvinte? Nu cuvinte, ci sunete care-şi trăgeau rădăcinile din vremuri imemoriale, dinaintea ivirii omului pe lume.

Înaltul Preot le rostea, în limba pe care o vorbise Khalk’ru încă înainte de apariţia vieţii! Îl mâna pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii spre mine! Ca să mă ducă pe drumul celor sacrificaţi!

M-am repezit spre Yodin. L-am prins în braţe şi l-am ţinut între mine şi tentacului care mă căuta. L-am ridicat ca pe o păpuşă şi l-am aruncat spre Khalk’ru. A trecut prin tentacul ca printr-un nor, lovind lanţurile care atârnau de Inelul Războinicului. A rămas agăţat în ele, rostogolindu-se spre cingătoarea de aur.

Am ridicat mâinile şi m-am auzit strigând spre Khalk’ru aceleaşi silabe neomeneşti. Nu le cunoşteam înţelesul şi nu-l ştiu nici acum. N-am habar de unde le aflasem.

Ştiu doar că nu erau sunete potrivite pentru buze omeneşti.

Dar Khalk’ru le-a auzit şi le-a dat atenţie. A ezitat. Ochii săi impenetrabili au privit spre mine şi prin mine. Apoi tentacului s-a îndoit, l-a încercuit pe Yodin… Un ţipăt strident şi acesta a dispărut!

Khalk’ru cel viu plecase. Oceanul care clocotea, strălucind galben, se afla din nou la locul lui, iar silueta neagră plutea, inertă, în el.

Am auzit un clinchet pe stâncă. Inelul lui Yodin, care căzuse pe marginea adânciturii. M-am aplecat şi l-am luat.

Tibur, cu ciocanul înălţat pe jumătate, mă privea de

lângă nicovală. I-am luat barosul din mână şi i-am dat un pumn, aruncându-l cât colo.

Am ridicat ciocanul şi am zdrobit inelul lui Yodin pe nicovală.

Iar din templu a ţâşnit un strigăt tunător:

— Dwayanu!

18. Lupii lui Lur

STRĂBĂTEAM PĂDUREA, alături de Femeia-Care-Face-Vrăji. Şoimul alb de pe mâna-i înmănuşată mă înfrunta cu ochi răuvoitori. Nu mă plăcea… În jurul nostru, o mulţime de femei. Câteva, ale mele, îmi apărau spatele, ţinându-se aproape de mine. Ca pe vremuri. Am vrut, întotdeauna, să-mi ştiu spatele asigurat. Indiferent dacă mă găseam între prieteni sau duşmani.

Armurierii îmi făcuseră o cămaşă uşoară de zale. Toţi, şi Lur şi soldaţii ei, purtau asemenea cămăşi. Şi toţi erau înarmaţi până-n dinţi. Eu aveam două săbii, un pumnal lung şi ciocanul legat de curea. Mergeam să spionăm cetatea Sirk.

De cinci zile ocupam tronul înaltului Preot şi conduceam Karakul, împreună cu Femeia-Care-Face-Vrăji şi cu Tibur. Lur venise şi-şi ceruse iertare, în felul ei mândru. Tibur, căruia îi dispăruseră toată aroganţa şi insolenţa, căzuse în genunchi, jurându-mi supunere şi explicându-mi, destul de logic, că îndoielile lui fuseseră justificate. I-am acceptat supunerea, ştiind însă că, mai devreme sau mai târziu, urma să-l ucid, chiar dacă nu i-aş fi promis lui Lur că o voi face. Dar de ce să-l omor cât timp îmi era de folos? Reprezenta o armă bine ascuţită, iar dacă o să mă tai, folosind-o, avea să fie doar vina mea. Mai bine un cuţit strâmb, dar ascuţit, decât unul drept, însă tocit.

Iar Lur… Carne dulce, delicată, de femeie. Ţineam la ea? Nu chiar.

În timp ce călăream prin pădurea înmiresmată, mă cuprinsese un gen de letargie, un fel de oboseală…

În Karak mi se aduseseră omagii şi dovezi de supunere, mai multe decât ar fi fost necesare oricărei mândrii rănite. Eram idolul soldaţilor, treceam pe străzi în aclamaţiile mulţimii, iar mamele îşi ridicau copiii, să mă vadă. Destui rămâneau totuşi tăcuţi, plecându-şi capetele sau aruncându-mi căutături umbrite de ură ascunsă şi teamă.

Dara, căpitanul cu ochi curajoşi, care mă avertizase în privinţa lui Tibur, şi Naral, fata cea mândră, care-mi dăruise medalionul deveniseră ofiţerii gărzii mele personale. Îmi erau devotate şi-mi vorbeau deschis. O întrebasem chiar în dimineaţa aceea pe Dara de ce unii se uitau urât la mine.

— Vrei un răspuns cinstit, stăpâne?

— Bineînţeles, Dara.

— Sunt cei care aşteaptă un Izbăvitor, unul care să sfărâme lanţurile, să deschidă porţile, să aducă libertate. Ei spun că Dwayanu nu-i decât un alt călău care-l hrăneşte pe Khalk’ru, ca şi Yodin. Poate nu mai rău, dar cu nimic mai bun.

Mi-am amintit de speranţa stranie din ochii femeilor ce urmau să fie sacrificate. Se aşteptaseră să fiu Izbăvitorul…

— Tu ce crezi, Dara?

— Cred ce crezi tu, stăpâne! Numai că nu m-aş sinchisi dacă aş vedea cingătorile de aur zdrobite…

În timp ce călăream, mă gândeam la discuţia noastră, iar şoimul lui Lur mă privea cu ură. Ce era Khalk’ru? Îmi puneam această întrebare tot mai des. E posibil ca nemărginirea să se strângă într-o formă care să vină la chemarea celui ce poartă inelul? Sau, mai bine zis, ar putea să fie de acord cu aşa ceva? Imperiul meu întins, de sub soare, lună şi stele fusese doar un fir de praf în comparaţie cu imperiul Spiritului Neantului. Oare ceva atât de mare s-ar mulţumi să se restrângă într-un fir de praf?

Ai! Nu mă îndoiam că Duşmanul Vieţii *exista!* Dar cel care venea la chemarea inelului era însuşi Duşmanul Vieţii? Iar dacă nu era, merita să i se aducă omagiul acela

cumplit?

Un urlet de lup. Femeia-Care-Face-Vrăji şi-a dat capul pe spate şi i-a răspuns. Şoimul şi-a scuturat aripile, ţipând. Am ieşit la un moment dat dintre copaci, într-o poiană acoperită cu muşchi. Lur s-a oprit şi a scos încă un urlet de lup.

Deodată, fiarele au apărut în jurul nostru. Lupi albi, cu ochi sclipind verde, aţintiţi asupra lui Lur. Ne înconjuraseră, cu limbile roşii atârnând printre colţii strălucitori. Un foşnet discret şi, brusc, cercul s-a dublat... Iar alţii se strecurau printre copaci. Cercul s-a triplat, s-a împătrit... Un brâu lat, de un alb-viu, străbătut de flăcările stacojii ale limbilor, presărat de smaraldele scânteietoare ale ochilor...

Armăsarul meu a tresărit. I-am simţit sudoarea.

Lur a dat pinteni calului şi a înaintat. A pătruns încet în mijlocul lupilor albi, a ridicat mâna şi a spus ceva. Un exemplar imens a ieşit din haită şi s-a apropiat de ea. Şi-a pus laba, ca un câine, pe scara şeii. Ea s-a aplecat şi i-a luat botul în mâini, şoptindu-i ceva. Lupul părea că ascultă. Apoi s-a retras alăuri de ceilalţi şi a rămas locului, privind-o. Am râs.

— Eşti femeie sau lupoaică, Lur?

— Am prieteni, Dwayanu, pe care n-o să reuşeşti să mi-i iei!

Ceva din glasul său m-a făcut să mă uit la ca atent. Era prima dată când se dovedea geloasă sau supărată din cauza popularităţii mele. Şi-a ferit privirea.

Lupul uriaş a ridicat capul şi a scos un urlet. Cercul s-a împrăştiat. Fiarele au pornit înaintea noastră, ca nişte călăuze, apoi s-au topit în umbrele verzi.

Pădurea s-a rărit, în locul copacilor au apărut ferigi uriaşe şi a început să se audă un şuierat bizar. S-a făcut mai cald, iar aerul s-a umplut de umezeală. Deasupra noastră pluteau cununi de ceaţă. Nu vedeam nicio urmă, dar Lur înainta, sigură, ca pe un drum bine însemnat.

Am ajuns la un desiş ce părea de netrecut, iar Lur s-a lăsat să alunece de pe cal.

— De aici vom merge pe jos, Dwayanu. Mai e puţin…

M-am dus lângă ea. Batalionul a descălecat, dar a rămas pe loc. Noi doi ne-am strecurat printre ferigi. Lupul cel mare ne călăuzea. Lur a dat la o parte crengile şi în faţa noastră a apărut Sirkul!

În dreapta se înălţa un turn tăiat în stâncă, mustind de umezeală, cu câte o ferigă, ici, colo, care, agăţată de piatră, arunca o umbră de verdeaţă asupra ei. În stânga, la patru bătăi de săgeată, un turn asemănător, ascuns în ceaţă. Între cele două turnuri, o platformă înaltă de rocă neagră, a cărei bază, netedă, se cufunda într-un şanţ cu apă, lat de două bătăi de săgeată. Platforma se curba în afară, iar de la o culme la cealaltă se întindea zidul unei fortăreţe.

Hai! Dar ce şanţ cu apă! De sub stânca din dreapta se năpustea, sălbatic, un torent. Vuia şi clocotea, iar vaporii ce se ridicau din el unduiau către zidul de piatră, ca un voal întins şi cădeau peste noi, în picături mărunte, fierbinţi. Torentul curgea, fierbând, de-a lungul temeliei de rocă întunecată a cetăţii, iar din el ţâşneau jeturi de aburi şi bule imense care se spărgeau, împrăştiind stropi opăritori.

Fortăreaţa nu era înaltă, ci turtită, solidă, cu faţada întreruptă doar de ferestruici pentru arcaşi, aproape de vârf. Sus de tot, în dosul crenelurilor, se vedeau scânteieri de lănci şi capete de paznici. Spre centru existau două turnuri, iar în faţa lor, pe malul dinspre noi, un dig, sprijin pentru un pod mobil. Am zărit şi podul îngust, ridicat între cele două turnuri, ca un catarg.

În spatele fortăreţei, stânca se înălţa fără s-o atingă. Între ele se întindea o prăpăstie lată, cam cât o treime din lungimea platformei. Malul dinspre noi fusese curăţat de copaci şi ferigi. Nu aveai unde să te ascunzi.

Proscrişii din Sirk îşi aleseseră bine locul! Niciun asediator nu ar fi reuşit să treacă înot şanţul cu apă, unde geyserul făcea să ţâşnească, fără încetare, jeturile vuinde ale curentului iute şi bulele fierbinţi. Nu-l puteai astupa cu pietre sau copaci, încât să-ţi croieşti drum spre zidurile cetăţii. Nu aveai cum să ataci Sirkul pe aici… Era limpede…

Dar Sirk nu însemna doar ceea ce văzusem.

Lur îmi urmărea privirea, ghicindu-mi gândurile.

— Sirk se întinde în spatele acestei porţi, a spus ea, arătând parapetul dintre stânci. Dincolo-i o vale, în care se află oraşul, câmpurile, turmele… Nu există altă cale de acces.

Am dat din cap, preocupat. Examinam stâncile din spatele fortăreţei. Spre deosebire de turnurile lipite de platformă, nu erau netede. Avuseseră loc avalanşe, pietrele prăbuşite formaseră terase. Dacă ajungeai neobservat acolo…

— Putem să ne apropiem de stânca din care porneşte torentul, Lur?

M-a prins de braţ, cu ochii aprinşi:

— Ce-ai văzut, Dwayanu?

— Nu ştiu încă. Poate nimic. Avem cum să mergem mai aproape de torent?

— Vino!

Ne-am strecurat până la marginea desişului şi am luat-o de-a lungul lui. Lupul cel alb mergea în frunte, cu toate simţurile în alertă. Aerul devenise mai fierbinte, plin de aburi, irespirabil… Şuieratul se auzea tot mai tare. Ne târam printre ferigi, uzi până la piele. În sfârşit, am văzut izvorul. Nu ţâşnea direct din stâncă, ci de sub ea, iar căldura şi mirosul mă năuceau. Am rupt o fâşie din tunică şi mi-am legat-o peste gură şi nas. Am examinat piatra, bucată cu bucată, îndelung, apoi m-am întors.

— Putem să ne înapoiem, Lur.

M-a întrebat, grăbită:

— Ce-ai văzut, Dwayanu?

Ceea ce văzusem însemna sfârşitul cetăţii Sirk. Dar nu i-am spus. Ideca nu se copsese suficient… Şi nu obişnuiam să spun altora planuri nedefinitivate. E un lucru periculos. Trebuie să aştepţi ca bobocul să se dezvolte (ferit de mâini hoţeşti, trădătoare sau de băgăreţii bine intenţionaţi), până ajunge floare. Lasă-ţi planurile să se maturizeze, testează-le. Doar astfel poţi să apreciezi – cu mintea limpede – toate

aspectele. Nu-mi plăcea să primesc sfaturi. Prea multe pietre aruncate într-un izvor îl nămolesc. De aceea eram Dwayanu! I-am spus lui Lur:

— Nu ştiu încă… Am o idee. Trebuie să mă gândesc bine.

Mi-a răspuns, supărată:

— Ştii că nu sunt proastă şi că mă pricep la război. Ca şi la dragoste… Aş putea să te ajut…

I-am zis, enervat:

— Încă nu. Când o să-mi fac planul, o să ţi-l spun.

N-a mai scos o vorbă. Când am ajuns la femeile care ne aşteptau, s-a întors spre mine şi a zis, într-o şoaptă blândă:

— Nu vrei să-mi spui? Nu suntem egali, Dwayanu?

— Nu! i-am răspuns, lăsând-o să decidă singură dacă răspunsul era valabil doar pentru prima întrebare sau pentru ambele.

Am încălecat şi ne-am întors în pădure.

Mă gândeam la ce văzusem, la importanţa fiecărui amănunt, când am auzit din nou urletul lupilor. Un urlet puternic, insistent. Chemând. Femeia-Care-Face-Vrăji şi-a ridicat capul său mândru, ca să asculte, apoi şi-a îmboldit calul. Am pornit după ea. Şoimul alb a dat din aripi şi şi-a luat zborul, ţipând.

Am gonit prin pădure, apoi am ieşit într-o păşune plină de flori. Acolo se găsea un omuleţ pe care lupii îl încercuiseră. Alergau acum în jurul lui. Când au văzut-o pe Lur, au încetat să urle şi s-au aşezat pe labele din spate. Lur şi-a strunit calul şi s-a apropiat încet de ci. I-am observat figura. Era dură, trufaşă.

M-am uitat la omuleţ: mărunt, abia ajungându-mi până la şold, dar bineproporţionat. Un pigmeu auriu, cu părul până la pământ. Un Rrrllya. Îi văzusem reprezentaţi pe tapiseriile din palat, dar era primul pe care îl întâlneam în carne şi oase. Oare? Nu ştiu de ce, dar simţeam că avusesem, cândva, legături strânse cu omuleţii…

Şoimul alb se rotea deasupra lui, apoi cobora fulgerător, lovindu-l cu ghearele şi cu ciocul. Omuleţul ţinea o mână în faţa ochilor, iar cu cealaltă încerca să respingă pasărea.

Femeia-Care-Face-Vrăji a scos un strigăt ascuţit, chemând şoimul. Acesta a zburat spre ea, iar omuleţul şi-a lăsat mâinile în jos. M-a văzut şi m-a strigat, întinzând braţele spre mine, ca un copil.

În strigătul lui, în gestul lui, se simţeau chemare, nădejde, încredere. Părea un puşti speriat, care cerea ajutor de la cineva pe care-l cunoaşte. În ochii lui se vedea aceeaşi speranţă pe care o văzusem murind în ochii femeilor sacrificate. N-o s-o las să moară şi în ochii omuleţului!

Mi-am mânat calul lângă cel al lui Lur şi am trecut prin bariera lupilor. M-am aplecat şi am luat omuleţul în braţe. S-a agăţat de mine, şoptind nişte cuvinte stranii, cântate.

M-am uitat spre Lur. Îşi oprise calul lângă lupi. A strigat:

— Dă-mi-l!

Omuleţul s-a strâns şi mai tare lângă mine, bâlbâind nişte sunete bizare. Înţelesese şi mă ruga să nu-l cedez Femeii-Care-Face-Vrăji.

Am râs şi am clătinat din cap spre ea. În ochii ei albaştri a lucit o furie incontrolabilă. N-avea decât! Omuleţul o să fie în siguranţă! Am dat pinteni calului şi am trecut prin rândurile de lupi. În depărtare, sclipea apa râului. Am mânat calul într-acolo.

Lur a scos un strigăt sălbatic, plin de mânie. Am simţit un fâlfâit de aripi deasupra capului, am izbit cu pumnul şi am nimerit şoimul. L-am auzit ţipând, furios şi îndurerat. Omuleţul s-a strâns şi mai mult lângă mine.

Un trap alb a săltat şi a rămas agăţat o clipă de şaua mea, cu ochii verzi privind drept într-ai mei, cu botul roşu plin de bale. M-am uitat în urmă. Haita de lupi năvălea spre mine, urmată de Lur. Fiara s-a repezit din nou. De data asta îmi scosesem sabia şi i-am înfipt-o în gât. Atunci s-a năpustit alta, sfâşiindu-mi tunica. L-am ţinut pe omuleţ cu o mână şi am lovit iar.

Râul era aproape, ajunsesem deja pe mal. L-am ridicat pe pitic cu amândouă mâinile şi l-a aruncat în apă, cât de departe am putut. Apoi m-am întors, cu ambele săbii

pregătite, hotărât să înfrunt fiarele.

Lur a strigat, iar animalele s-au oprit din goană atât de brusc, încât cel din frunte s-a împiedicat şi s-a rostogolit la pământ. Am privit spre râu. Capul pigmeului se vedea undeva, departe, cu păru-i lung plutind în urma lui. Se apropia de malul celălalt.

Lur a venit lângă mine, cu faţa palidă, cu ochii duri, ca nişte bijuterii albastre. Mi-a zis, cu vocea sugrumată de furie:

— De ce l-ai salvat?

M-am gândit îndelung şi i-am răspuns:

— N-am vrut să văd murind, a doua oară, speranţa în ochii cuiva care avea încredere în mine.

M-a privit, uluită. Mânia nu-i scăzuse.

— I-ai rupt aripa şoimului meu, Dwayanu!

— La ce ţii mai mult, Femeie-Care-Faci-Vrăji, la aripa lui sau la ochii mei?

— Mi-ai omorât doi lupi!

— La ce ţii mai mult, Lur, la lupi sau la gâtul meu?

Nu mi-a răspuns, ci s-a întors în tăcere la femeile ei. Apucasem totuşi să-i văd ochii plini de lacrimi. Poate de furie, poate din alt motiv. Dar a fost prima dată când am zărit-o pe Lur plângând.

Am ajuns în Karak fără să ne vorbim. Ea îngrijindu-şi şoimul rănit, iar eu meditând la ceea ce observasem pe stâncile din Sirk.

Nu ne-am oprit în Karak. Îmi era dor de liniştea şi frumuseţea Lacului Fantomelor. I-am spus-o lui Lur, care mi-a acceptat dorinţa cu indiferenţă. Am călărit mai departe şi am ajuns tocmai când se lăsa întunericul. Am cinat împreună cu femeile sale, în holul imens. Lur nu mai era morocănoasă şi, dacă-mi păstra totuşi ranchiună, îşi ascundea bine sentimentele. Ne-am înveselit, iar eu am băut zdravăn. Cu cât beam mai mult, cu atât îmi devenea mai limpede felul în care putea fi cucerită cetatea Sirk. Făcusem un plan bun… După un timp, m-am dus cu Lur în

turnul ei, de unde am privit cascada şi spectrele ceţoase ce ieşeau de acolo. Atunci planul s-a limpezit întru totul.

Apoi m-am gândit din nou la Khalk'ru... Am observat că Lur mă privea, atentă.

— La ce meditezi, Dwayanu?

— La faptul că n-o să-l mai invoc niciodată pe Khalk'ru.

A zis încet, neîncrezătoare:

— Nu poţi face aşa ceva, Dwayanul

— Ba pot!

S-a albit la faţă, dar a continuat:

— Dacă n-o să i se ofere Sacrificiul, Khalk'ru va şterge orice urmă de viaţă din ţinutul nostru! Va deveni un deşert, la fel ca Ţara-Mamă!

— Oare? Nu cred în povestea asta! Bănuiesc că nici tu nu crezi, Lur. În vremurile vechi, au existat o mulţime de ţinuturi unde nu se auzise de Khalk'ru, unde popoarele nu-i aduceau sacrificii şi uite că nu s-au transformat în pustiuri! Mai ştiu, deşi n-am habar de unde anume, că există şi acum o mulţime de ţări care nu-l venerează pe Khalk'ru, iar în ele există viaţă. Chiar aici, Rrrllya, Poporul Scund, nu-l onorează, ba am auzit chiar că-l urăşte, iar ţara de dincolo de Nanbu nu-i mai puţin fertilă decât cea de aici!

— Asemenea zvonuri au circulat şi în Patria-Mamă, cu veacuri în urmă. Au devenit tot mai puternice, iar urmarea a fost că străvechea Ţară a Ayjirilor s-a transformat în deşert.

— Cred că motivele au fost altele, nu furia lui Khalk'ru.

— Şi care să fi fost ele?

— Nu ştiu. Dar tu n-ai văzut niciodată soarele, luna şi stelele. Eu le-am văzut. Iar un bătrân înţelept mi-a spus că dincolo de soare şi lună există alţi sori, cu planete în jurul ior, iar pe ele, viaţă. Spiritul Haosului care distruge aceşti sori e prea întins ca să se ghemuiască într-un lucru mărunt, cum e un biet templu, dintr-un colţişor ai Pământului şi să-şi manifeste prezenţa.

— Khalk'ru e Khalk'ru pretutindeni, mi-a răspuns ea. El e copacul ce se veştejeşte, primăvara care usucă... Orice

suflet se înclină în faţa lui. El îl atinge şi de îndată apare oboseala vieţii, ura faţă de viaţă, dorinţa morţii eterne... El atinge pământul şi locul în care creşteau fâneţele se transformă în nisip, iar turmele devin sterpe. Khalk'ru există!

Am meditat la cele pe care mi le spusese. Păreau destul de logice. Dar în argumentaţia ei exista un punct slab.

— Nu te contrazic, Lur. El e Duşmanul Vieţii. Dar cel care apare în timpul ritualului este chiar Khalk'ru?

— Cine altul? Aşa ni s-a transmis din vechime...

— Nu ştiu cine e, iar în vechime s-au spus multe lucruri care s-au dovedit a fi greşite. Eu nu cred că în templu a apărut Khalk'ru, Sufletul Neantului, Cel-la-Care-Trebuie-Să-Se-Întoarcă-Toată-Viaţa, sau ce titluri o mai fi având! Nu cred nici că încetarea Sacrificului va însemna sfârşitul vieţii de aici!

A spus, foarte calmă:

— Ascultă-mă, Dwayanu! Nu mă interesează dacă este Khalk'ru sau altcineva cel care apare în timpul Sacrificiului! Mă interesează doar să nu părăsesc ţara asta, să o păstrez neschimbată. Aici sunt fericită. Am văzut soarele, luna şi stelele. Am văzut şi lumea din afară. În apele cascadei... Nu vreau să merg în lumea aia, unde nu există un loc atât de frumos ca Lacul Fantomelor! Dacă încetează Sacrificiul, cei pe care îi ţine aici doar teama vor pleca, îi vor urma şi alţii... Viaţa de până acum se va sfârşi o dată cu Sacrificiul. Totul va fi pustiu şi va trebui să plecăm... Chiar dacă ţara nu se va transforma în deşert, oamenii vor afla că i-am minţit şi vor merge să caute locuri mai plăcute, unde să fie mai fericiţi ca aici. Dwayanu, aşa ar fi şi aşa ceva nu trebuie să se întâmple!

A aşteptat zadarnic să-i răspund. Atunci a întrebat:

— Dacă nu mai vrei să-l invoci pe Khalk'ru. De ce nu alegi pe cineva care s-o facă în locul tău?

M-am uitat iute la ea. Să înstrăinez inelul şi, o dată cu el, puterea?

— Altu-i motivul, nu cel pe care mi l-ai zis! Care-i,

Dwayanu?

I-am răspuns, tăios:

— Sunt mulţi care mă numesc „cel care-l hrăneşte pe Khalk’ru”. Călăul lui. Nu-mi place! Nici ceea ce văd în ochii femeilor nu-mi place!

— Deci asta era! a zis ea, cu dispreţ. Somnul îndelungat te-a făcut slab, Dwayanu! Mai bine spune-mi ce plan ai pentru cucerirea cetăţii Sirk şi lasă-mă pe mine să-l realizez! Ai suflet prea moale pentru un război!

Dispreţul ei m-a rănit. Am sărit în picioare, răstumând scaunul şi am ridicat mâna, s-o plesnesc. M-a înfruntat, mândră, fără urmă de teamă în ochi. Am lăsat braţul în jos.

— Nu-s chiar atât de slab, ca să joc după cum îmi cânţi, vrăjitoareo! Nici ca să renunţ la înţelegerea noastră! Ţi l-am dat pe Yodin. O să-ţi dau şi Sirkul, şi tot ce ţi-am promis! Să lăsăm pentru altă dată problema Sacrificiului! Când vrei să-i vin de hac lui Tibur?

Mi-a pus mâinile pe umeri, privind, zâmbitoare, în ochii mei furioşi. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu şi mi-a atins buzele cu buzele ei roşii, fierbinţi.

— Acum eşti Dwayanu! a şoptit. Cel pe care îl iubesc! Ah, Dwayanu, dacă m-ai iubi atât cât te iubesc eu!

O iubeam atât cât puteam iubi o femeie. E adevărat, nu exista alta ca ea! Am ridicat-o în braţe, am strâns-o şi m-am lăsat copleşit de vechiul neastâmpăr, de vechea dragoste de viaţă.

— O să-ţi dau Sirkul! Şi pe Tibur, când vei dori!

A meditat un pic.

— Nu încă… E puternic, are mulţi prieteni… Ne va fi de folos, ca să cucerim cetatea, Dwayanu… Poate după aceea…

— Aşa gândeam şi eu. Măcar într-o problemă ne-am înţeles.

— Mai există una în care ne înţelegem, a zis Lur, privindu-mă ciudat.

— Care?

— Mi-ai spus-o chiar tu…

Altceva n-am obţinut de la ea. Târziu am înţeles ce vrusese să spună… Prea târziu…

Vinul îmi plăcea. Am băut mai mult decât ar fi trebuit. Dar planul pentru cucerirea cetăţii Sirk îmi devenise şi mai clar.

În ziua următoare, m-am trezit aproape de amiază. Lur plecase. Dormisem de parcă aş fi fost drogat. Îmi aminteam extrem de vag ce se întâmplase în timpul nopţii, cu excepţia faptului că mă certasem din nou cu Lur. Motivul însă nu-l mai ştiam. Nu-mi mai păsa de Khalk'ru. Am întrebat-o pe Ouarda unde-i plecase stăpâna. Mi-a spus că se auzise de două femei care fuseseră pregătite pentru următorul sacrificiu şi care izbutiseră să fugă. Lur bănuia că vroiau să ajungă în Sirk. Le hătuia cu lupii. M-am supărat că nu m-a trezit şi nu m-a luat cu ea. Mi-ar fi plăcut să-i văd animalele în acţiune… Arătau precum câinii mari pe care-i foloseam în Ţara Ayjirilor ca să urmărim fugarii.

Nu m-am întors în Karak. Mi-am petrecut ziua duelându-mă, luptând sau înotând în Lacul Fantomelor. După ce-mi dispăruse mahmureala…

La căderea nopţii, s-a întors Lur.

— Le-ai prins? am întrebat-o.

— Nu. Au reuşit să ajungă în Sirk. Am sosit chiar când treceau puntea…

Mi s-a părut cam nepăsătoare, dar n-am dat importanţă faptului. În noaptea aceea a fost veselă şi tandră. Atât de tandră, încât am simţit că în sărutările ei se ascunde ceva. Parcă regret… Dar nici acestei impresii nu i-am dat importanţă…

19. Cucerirea cetăţii Sirk

CĂLĂREAM IARĂŞI prin pădure, spre Sirk, alături de Femeia-Care-Face-Vrăji. Ne însoţea şi Tibur. În urma

noastră, căpitanii mei, Dara şi Naral. După ele, Ouarda şi douăsprezece fete zvelte, puternice, cu pielea dungată bizar, în verde şi negru, lipsite de orice veşmânt, în afara unei cingători prinse în jurul şoldurilor. Apoi patru batalioane de nobili, conduse de prietenul lui Tibur, Rascha. În spatele lor, mărşăluind în tăcere, o mie din cei mai buni luptători din Karak.

Era noapte. Pentru ca planul să reuşească, trebuia să ajungem la marginea pădurii între miezul nopţii şi zori. Copitele cailor fuseseră înfăşurate în cârpe, încât nici cea mai atentă ureche să nu le audă tropotul, iar pedestraşii mergeau fără zgomot. Trecuseră cinci zile de când cercetasem fortăreaţa.

Cinci zile de pregătiri grijulii, secrete. Doar Femeia-Care-Face-Vrăji şi Fierarul ştiau ce aveam de gând. Cu toate precauţiile, se răspândise totuşi zvonul că pregăteam un atac împotriva Poporului Scund. Eram încântat de asta. Până la plecare, nici măcar Rascha, sau cel puţin aşa credeam, nu ştiuse că ne îndreptăm spre Sirk. Nu exista niciun pericol să-i anunţe cineva pe cei de acolo şi să fie pregătiţi. Ştiam că oamenii pe care îi atacam aveau mulţi prieteni în Karak, inclusiv în rândul celor care alunecau, tăcuţi, în urma noastră. Esenţa planului meu o constituia surpriza. De aceea înfăşurasem copitele cailor, de aceea mărşăluiam prin noapte, de aceea treceam, fără un sunet, prin pădure, de aceea, când s-a auzit primul urlet al lupilor, Lur a descălecat şi a dispărut în întunericul verde.

Ne-am oprit, aşteptând să se întoarcă. Nimeni n-a scos o vorbă. Urletele au încetat, Lur a revenit din pădure şi a încălecat. Lupii alergau în faţa noastră, ca nişte câini bine dresaţi, adulmecând drumul – cercetaşi fără milă, de care n-ar fi putut scăpa niciun spion şi niciun călător oarecare, ce venea ori se ducea spre Sirk.

Dorisem să atac mai devreme. Întârzierea mă iritase şi nu mi-a plăcut că fusesem obligat să-i dezvălui planul lui Tibur. Lur îmi explicase că Fierarul, care urma să ne fie de folos în cucerirea cetăţii, trebuia să ştie totul, că era mai

puţin periculos dacă ar fi fost informat, decât dacă n-ar fi ştiut nimic şi ar fi devenit bănuitor. Avea dreptate. Iar Tibur era un luptător destoinic, cu prieteni puternici…

Aşa că i-am povestit ceea ce văzusem, atunci când fusesem cu Lur lângă şanţul de apărare al cetăţii: crângul viguros de ferigi care se întindea, într-o linie neregulată, dar şi neîntreruptă, de-a lungul stâncilor negre, de la pădure până la geyser, urcând spre parapet. Bănuiam că ascundea o alunecare de teren sau o crăpătură, care formase un fel de tobogan. Oameni cu nervi tari şi picioare sigure ar fi putut să se caţăre până în acel loc, iar de pe stâncă, să sară în fortăreaţă şi să acţioneze conform planului nostru…

Ochii lui Tibur sclipiseră şi el râsese cum nu-l mai auzisem de la invocarea lui Khalk’ru. Făcuse doar o observaţie:

— Prima verigă a lanţului e cea mai slabă, Dwayanu!

— E adevărat, dar a fost pusă acolo unde lanţul apărării din Sirk e cel mai slab.

— În orice caz, nu mi-ar plăcea să fiu primul care să-i încerc rezistenţa!

Cu toată neîncrederea mea, i-am fost recunoscător pentru sinceritate.

— Mulţumeşte zeilor că eşti atât de greu, Izbitor-în-Nicovală! Nu te văd întrecându-te cu ferigile la căţăratul pe stânci! Altfel, te-aş fi ales pe tine!

M-am uitat pe schiţa pe care le-o făcusem, ca să le explic.

— Trebuie să izbim iute! De cât timp ai nevoie ca să fii gata, Lur?

Am apucat să văd un schimb rapid de priviri între cei doi. Dar bănuiala mi-a dispărut când Lur mi-a răspuns:

— În ce priveşte soldaţii, putem porni la noapte. Nu ştiu însă cât va dura până-i vom alege pe cei care or să se caţăre… Trebuie să-i testăm… Va necesita ceva timp…

— Cât, Lur? Trebuie să acţionăm repede!

— Trei zile… Cinci zile… Cât de repede o să se poată. N-

am cum să-ţi promit că vom reuşi mai degrabă…

A trebuit să mă mulţumesc cu atât.

Iar acum, după cinci nopţi, mărşăluiam spre Sirk. În pădure nu era nici întuneric, nici lumină. O opacitate stranie, în care ne mişcăm ca nişte umbre. Deasupra noastră pluteau moliile, pâlpâind, iar sclipirile florilor construiau felinare… Tot parfumul pădurii se trezise la viaţă. Numai noi eram purtătorii morţii…

Armele soldaţilor fuseseră acoperite, pentru ca lucirea lor să nu-i trădeze. Vârfurile lăncilor, înnegrite. Nicio scânteiere metalică, la vreunul dintre noi. Pe tunicile soldaţilor, Roata lui Luka, pentru ca prietenii să nu fie confundaţi cu duşmanii, o dată intraţi în Sirk. Lur alesese simbolul negru al lui Khalk’ru, dar nu fusesem de acord.

Am ajuns la locul în care hotărâsem să lăsăm caii. Ne-am despărţit în tăcere. Sub conducerea lui Tibur şi Rascha, un grup s-a strecurat prin pădure şi prin desişul de ferigi, către marginea luminişului din faţa punţii mobile.

Împreună cu mine şi cu Femeia-Care-Face-Vrăji au venit câteva zeci de nobili, Ouarda şi fetele goale, o sută de soldaţi cu arcuri şi tolbe atârnate în spate. Mai aveau securi scurte, de luptă, săbii şi pumnale. Cărau scări lungi din frânghie, pe care îi pusesem să le facă după modelul celor folosite în alte timpuri, când avusesem de rezolvat probleme asemănătoare. Duceau şi scări din lemn, la fel de lungi, flexibile. Eu eram înarmat doar cu o secure şi un paloş. Lur şi nobilii aveau ciocane şi săbii.

Ne-am îndreptat spre torentul al cărui vuiet devenea tot mai puternic, cu fiecare pas.

M-am oprit brusc şi am tras-o pe Lur lângă mine.

— Femeie-Care-Faci-Vrăji, poţi vorbi, într-adevăr, cu lupii tăi?

— Da, Dwayanu.

— M-am gândit că n-ar fi rău să atragem privirile apărătorilor spre altă parte a parapetului. Dacă lupii s-ar lupta şi ar urla în celălalt colţ al fortificaţiei, amuzându-i pe paznici…

A scos un ţipăt grav, ca un urlet de lupoaică. Imediat a apărut lângă ea lupul cel uriaş, care o salutase rândul trecut. Blana de pe ceafă i s-a zbârlit, văzându-mă, dar n-a scos niciun sunet. Lur s-a lăsat în genunchi lângă el, i-a luat capul în mâini şi i-a şoptit ceva. Fiara a dispărut, la fel de brusc cum apăruse. Femeia s-a ridicat, având în priviri ceva din focul verde care ardea în ochii sălbăticiunii.

— Paznicii or să aibă parte de-o distracţie pe cinste!

Am simţit un fior de-a lungul şirei spinării. Asta era vrăjitorie curată! N-am zis însă nimic. Ne-am continuat drumul în tăcere, până la locul din care privisem stânca. Am dat ferigile deoparte şi ne-am apropiat de fortăreaţă.

În dreapta, destul de aproape, se înălţa peretele stâncii care, trecând peste torentul în clocot, alcătuia cel dintâi bastion. Tufişurile care ne ascundeau se căţărau pe ea, ca nişte valuri verzi năvălind dinspre temelie. Între noi şi şanţul de apărare se întindea un spaţiu de vreo zece paşi, sterp din cauza picăturilor fierbinţi. Zidurile fortăreţei erau doar la o aruncătură de suliţă. Atingeau stânca undeva, sus, într-un punct abia vizibil din pricina voalurilor groase de aburi. Iată ce mă făcuse să spun că veriga noastră cea mai slabă se afla în locul în care apărarea fortăreţei era, şi ea, cea mai slabă! Pentru că în colţul acela nu stătea nicio santinelă. Considerau că nu-i nevoie, dat fiind căldura şi vaporii geyscrului. Cum să traverseze cineva torentul chiar la izvor, în zona cea mai fierbinte? Cine ar fi putut urca pe stânca netedă, verticală, alunecoasă? Dintre toate poziţiile, aceasta părea de necucerit, deci nu avea nevoie să fie păzită. Dar dacă ştiai cum să procedezi, constituia locul cel mai potrivit să ataci…

Am privit atent. Pe o distanţă de două sute de paşi, niciun paznic. De undeva, din spatele fortăreţei, sclipea un foc. Arunca umbre mişcătoare pe terasele de stânci prăbuşite lângă culme. Un lucru bun, pentru că, atunci când vom ajunge acolo, vom fi şi noi doar nişte umbre mişcătoare. I-am făcut semn Ouardei şi i-am arătat pietrele pe care urmau să se caţăre fetele dezbrăcate. Erau alături

de culmea care se curba sub parapet. Aveau înălţimea a douăzeci de oameni… Şi-a chemat fetele şi le-a explicat. Au dat din cap, privind iute spre cazanul şanţului de apărare, apoi spre prăpăstia alunecoasă. Unele dintre ele tremurau… Nu le-am condamnat pentru asta…

Ne-am dus spre temelia stâncii. Existau destule crăpături de care să se agaţe cârligele treptelor de frânghie. Le-am desfăşurat, apoi am proptit de piatră scările de lemn. Am arătat spre toboganul care reprezenta cheia spre Sirk şi le-am sfătuit, cât de bine m-am priceput, pe cele ce urmau să se caţăre. Ştiam că terasele nu erau mai largi decât un lat de palmă, dar ici, colo existau adâncituri, ieşituri în care îţi puteai propti picioarele, agăţa degetele, din moment ce se vedeau fire de ferigă.

Hai! Aveau curaj, fetele acelea subţiri! Le-am prins de cingători funii lungi, pe care le desfăşuram, pe măsură ce urcau. S-au uitat una la alta, la feţele lor vopsite şi au zâmbit. Prima s-a căţărat spre tobogan, ca o veveriţă, agăţându-se cu mâinile şi picioarele. A dispărut într-o clipă, verdele şi negrul ce-i dungau trupul pierzându-se în verdele şi negrul stâncii. Prima frânghie îmi aluneca încet, încet printre degete.

I s-a adăugat alta, apoi alta, până când s-au adunat şase frânghii căţărătoare Au pornit şi celelalte, funiile lor fiind ţinute de mâinile puternice ale Femeii-Care-Face-Vrăji.

Hai! Ce pescuit bizar! Care-şi propunea să ţină fetele-peşti afară din apă! Încet (Doamne, cât de încet!), frânghiile îmi alunecau printre degete… Şi printre degetele lui Lur… încet… încet… Dar tot mai sus,

Probabil că prima fată a ajuns acum deasupra cazanului… Am avut o imagine fugară a căderii ei de pe piatra alunecoasă şi a aburului din izvor învăluind-o…

Firul s-a oprit în mâna mea. S-a oprit, apoi s-a întins din nou, atât de iute, că mi-a tăiat pielea! S-a oprit iar… Ca o undiţă de care se prinsese un peşte mare… Am simţit funia smucindu-se. Fata căzuse! Carnea i se dizolva în cazan…

S-a oprit şi a doua frânghie, s-a întins, apoi s-a smucit…

Şi a treia…

Trei fete pieriseră!

L-am şoptit lui Lur:

— Au căzut trei!

— Iar la mine două! mi-a răspuns ea.

Am observat că ţinea ochii închişi, dar mâinile care prindeau frânghiile erau nemişcate, sigure.

Dispăruseră cinci dintre fetele zvelte! Rămăseseră doar şapte. *Luka*, *răsuceşte-ţi roata*!

Încet, încet, oprindu-se des, funiile rămase îmi alunecau printre degete. Acum, cea de-a patra fată ajunsese, pesemne, deasupra şanţului, deasupra parapetului… Inima îmi bătea să-mi sară din piept…

Doamne! Căzuse şi ea!

— Alta! i-am şoptit lui Lur.

— Şi alta! mi-a răspuns ea, aruncând frânghia din mână.

Au rămas doar cinci! Doar cinci! *Luka*. *Îţi voi ridica un templu în Karak*, *doar pentru tine*, *zeiţă milostivă*!

Ce-a fost asta? O tragere repetată de funie! Semnalul! Una reuşise să treacă! Fii slăvită şi binecuvântată, fată subţirică!

— A rămas doar una, Dwayanu! mi-a şoptit Femeia-Care-Face-Vrăji.

Am gemut, uitându-mă la ea…

Din nou o întindere a frânghiei! Scăpase încă una!

— Ultima de la mine a trecut! mi-a şoptit apoi şi Lur.

Trecuseră trei! Trei care stăteau ascunse printre stânci! Pescuitul se terminase. Sirk se afla, pe trei sferturi, în mâna mea! Îl prinsesem în laţ!

Mă cuprinsese o slăbiciune pe care n-o cunoscusem niciodată. Faţa lui Lur era albă ca varul, cu cearcăne negre sub ochii sclipitori.

Venise rândul nostru. Fetele care căzuseră vor avea curând tovarăşi…

Am luat frânghia din mâna lui Lur şi am transmis mesajul. Mi s-a răspuns imediat. Am legat de capetele celor trei corzi nişte funii groase.

Au pornit în sus, tot mai sus…

Apoi a venit rândul scării de frânghie. Podul pe care urma să mergem. Un pod uşor, dar solid. Cu trepte din lemn, cu cârlige la capăt, care, o dată prinse, nu se mai desprindeau. Scara a lunecat în sus… Deasupra ferigilor… Prin răsuflarea fierbinte a cazanului… Ascunsă în răsuflarea aceea… Ascunsă de ceaţa verde de pe stâncă… Urca, urca mereu…

Cele trei fete o ridicau repede. Scara a vibrat în mâinile mele, s-a oprit! I-am fixat capătul pe pământ.

Drumul spre Sirk era deschis!

M-am întors spre Femeia-Care-Face-Vrăji. Rămăsese privind în depărtare. În ochi îi lucea lumina verde a lupilor ei. Deodată, prin vuietul torentului, am auzit urletul fiarelor sale. Undeva, departe.

S-a relaxat şi mi-a zâmbit.

— Da, pot vorbi cu lupii, Dwayanu!

Am încercat scara. Era bine întinsă.

— O să urc primul, Lur. Să nu mă urmeze nimeni până nu ajung sus. După accea, Dara şi Naral. Să-mi asigure spatele.

Ochii lui Lur au scânteiat.

— Te urmez eu! Căpitanii tăi or să vină după mine!

M-am gândit. Bine, aşa să fie!

— Cum doreşti, Lur. Dar să nu urci până n-am ajuns sus. După aceea, Ouarda să trimită soldaţii. Să nu se caţăre mai mult de zece o dată! Să-şi lege cârpe peste gură şi nas înainte de a porni. Numeri încet până la treizeci şi apoi trimiţi următorul grup. Leagă-mi securea şi sabia la spate, Lur! Aveţi grijă să-şi ţină toţi armele aşa. Urmăriţi cum îmi folosesc mâinile şi picioarele!

M-am apucat cu braţele de scară, ţinându-mi picioarele depărtate, apoi am început să urc, ca un păianjen. Încet, ca să înveţe şi ei. Scara se clătina puţin, dar fusese întinsă bine.

Am ajuns deasupra crângului de ferigi… Apoi la marginea torentului… Deasupra lui… Curentul se zvârcolea sub mine, mă atrăgea, răsuflarea fierbinte a geyserului vrând, parcă,

să mă transforme într-o stafidă… Nu vedeam decât treapta de deasupra mea.

Slavă lui Luka pentru asta! Deoarece, dacă eu nu zăream mai nimic, nici alţii nu mă puteau zări pe mine!

Am trecut de izvor, am trecut de stâncă, am ajuns lângă parapet. Am sărit şi m-am ascuns printre pietre. Am scuturat scara. Un răspuns imediat. Se simţea o greutate la capătul ei… Care creştea mereu…

Mi-am dezlegat securea şi sabia.

— Dwayanu!

M-am întors. Erau cele trei fete. Am început să le laud, reţinându-mi râsul. Verdele şi negrul curseseră, se combinaseră în şuvoaie groteşti…

— Sunteţi nobile! Începând chiar de acum! Verdele şi negrul vot fi blazonul vostru! Mult timp se va pomeni în Karak despre ce aţi săvârşit voi în noaptea asta!

M-am uitat spre fortificaţie. Până la ea se întindea o suprafaţă netedă, de piatră şi nisip, lată cam cât jumătate din bătaia unei săgeţi. Un grup de soldaţi stătea în jurul focului, iar un altul, mai mare se afla lângă parapet, aproape de turnurile ce încadrau puntea mobilă. Şi mai mulţi se găseau însă la celălalt capăt al zidului, privind lupii.

Cele două turnuri se ridicau direct din temelia de piatră. Cel din stânga era doar un perete neted. Cel din dreapta avea o poartă largă, deschisă, nepăzită. Dacă nu luam în seamă soldaţii de lângă foc… Între turnuri, o rampă lată, ce ducea la podul mobil.

Am simţit o atingere pe braţ. Lur ajunsese lângă mine. Imediat după ea au sosit cei doi căpitani. Apoi, unul câte unul, soldaţii. I-am pus să-şi încordeze arcurile, să-şi scoată săgeţile. S-au topit în întunericul verde şi, la adăpostul stâncilor, s-au pregătit.

O zguduire… Două zguduiri… Un ţipăt ţâşnind ca o săgeată prin vuietul torentului! Scara tremura, se răsucea… Din nou, un strigăt disperat… Apoi scara s-a prăbuşit…

— Dwayanu, s-a rupt scara?

Ai! Ouarda!

— Potoleşte-te, Lur! Cred că au auzit ţipătul! Scara nu avea cum să se rupă!

— Trage-o sus, Dwayanu!

Am ridicat-o împreună. Era uşoară aşa că am săltat-o repede.

Fusese retezată cu o lovitură de cuţit sau de secure.

— Trădare!

— Dar cum? ... Cu Ouarda de pază? ...

M-am ghemuit în umbra stâncilor.

— Dara, anunţă soldaţii! Spune-i lui Naral să se strecoare la celălalt capăt al şirului! Când voi da semnalul, să înceapă să zboare săgeţile. Să tragă doar de trei ori. Prima dată în cei din jurul focului, iar după aceea în paznicii de lângă turnuri. Apoi să mă urmeze. Ai înţeles?

— Am înţeles, stăpâne!

Ordinul a fost transmis de-a lungul şirului. Am auzit zbâmâitul corzilor.

— Sunt mai puţini decât mi-ar fi plăcut, Lur, dar nu avem ce face, trebuie să atacăm. Nu putem ieşi din Sirk decât pe drumul pe care o să ni-l croim cu sabia.

— Ştiu... Mă gândeam la Ouarda... a spus ea, cu o voce tremurătoare.

— E în siguranţă. Dacă trădarea s-ar fi întins, am fi auzit zgomot de luptă. Nu mai avem timp de vorbit, Lur! Trebuie să acţionăm iute! După ce-şi va lua zborul şi cel de-al treilea val de săgeţi, vom năvăli spre turnurile de lângă poartă.

Am dat semnalul. Arcaşii s-au ridicat, iar săgeţile au ţâşnit spre cei din jurul focului. Puţini dintre ei au rămas în viaţă... Imediat, al doilea nor ucigător s-a abătut asupra celor de lângă poartă.

Hai! Ce ţintaşi dibaci! Cum cădeau duşmanii! Încă o dată!

Şuierat de săgeţi. Cântec de corzi de arc. Doamne, asta însemna să trăieşti din nou!

Am sărit de pe stânci, urmat de Lur. Femeile au năvălit după noi. Ne-am repezit drept spre turnuri. Când soldaţii de la capătul parapetului au realizat ce se întâmplă, noi

ajunsesem deja la jumătatea drumului.

S-au auzit strigăte, sunet de trâmbiţe, iar aerul a tremurat sub bubuitul unui gong imens, din bronz, ce dăduse alarma în cetatea care dormea. Am grăbit pasul. Suliţe cădeau asupra noastră, în jurul nostru şuierau săgeţi. De pretutindeni se iviseră paznici, încercând să ne oprească.

Am ajuns la turnurile ce supravegheau podul şi ne-am năpustit înăuntrul celui deschis!

Nu toţi. O treime căzuseră, loviţi de lănci şi săgeţi. Am trântit poarta în urma noastră, am tras zăvoarele masive care o încuiau. Exact la timp. De partea cealaltă se auzeau izbiturile paznicilor înşelaţi.

Camera în care ne ascunsesem era din piatră, mare, goală. Nu exista altă ieşire în afară de uşa grea pe unde intrasem. Mi-am dat scama imediat de motiv: cei din Sirk nu se aşteptaseră să fie atacaţi dinăuntru. În zid erau deschideri pentru tras cu arcul în cei aflaţi dincolo de şanţul de apărare; şi platforme pentru arcaşi. Într-o parte se aflau roţi zimţate şi manivele, care ridicau sau coborau puntea. M-am repezit la ele şi am început să le învârt. Roţile s-au răsucit, iar podul a început să coboare!

Femeia-Care-Face-Vrăji a sărit pe o platformă pentru arcaşi, s-a aplecat în afară, şi-a dus cornul la buze şi a scos un sunet prelung. Semnalul pentru Tibur şi oamenii lui.

Bocănitul în poartă încetase. Loviturile se transformaseră în izbituri puternice, ritmate, de berbec. Lemnul gros tremura sub ele, iar zăvoarele scârţâiau. Lur mi-a zis:

— Podul e coborât, Dwayanu! Tibur năvăleşte pe el. Se luminează, au apărut zorile... Şi-au adus şi caii!

Am blestemat:

— Luka, fă-i să nu le vină ideea să treacă peste punte călare!

— Au făcut-o deja! El, Rascha şi încă o ceată... Restul au descălecat...

— Trag în ei cu săgeţi, de pe zidul fortăreţei! Lăncile plouă asupra lor... Sirk îşi ia vama...

Dinspre porţi s-a auzit un trosnet. Lemnul plesnise…

Un tumult furios. Strigăte şi ţipete. Zăngănit de săbii izbind în săbii, şuier de săgeţi. Şi peste toate, râsul lui Tibur.

Berbecul nu mai forţa intrarea.

Am tras zăvoarele, ţinând securea pregătită şi am întredeschis uşa grea, ca să privesc afară.

Soldaţii din Karak năvăleau pe rampa dinspre pod.

Am deschis poarta larg. În jurul turnului, mormane de apărători ai fortăreţei, morţi…

Am ieşit şi soldaţii m-au văzut.

— Dwayanu! a răsunat strigătul lor.

Din fortăreaţă s-a auzit iar chemarea gongului uriaş, care avertiza Sirkul.

Sirkul care nu mai dormea!

20. „Adio, Tsantawu”

DINSPRE SIRK se auzea un zgomot ca o zumzăială într-un stup stârnit. Sunet de trâmbiţe, bubuit de tobe. Dangăt de gonguri din bronz răspunzând celui ce bătuse în inima ascunsă a cetăţii violate. Iar femeile-soldat din Karak năvăleau peste pod, umplând tot spaţiul din spatele fortăreţei.

Fierarul şi-a întors armăsarul şi s-a oprit în faţa mea.

— Pe toţi zeii, Tibur! Bun lucru ai făcut!

— Nu atât de bun precum cel făcut de tine, Dwayanu! Tu ai văzut, ai ştiut şi ai declanşat totul. Noi, doar am continuat…

Spunea adevărul şi, în momentul acela, omul aproape că începuse să-mi placă. Pe viaţa mea, nu fusese o joacă să conduci şarja peste pod! Fierarul era un adevărat soldat! Dacă mi-ar fi doar pe jumătate loial, Khalk’ru n-avea decât s-o ia pe Femeia-Care-Face-Vrăji!

— Curăţă fortăreaţa, Izbitor-în-Nicovală! N-am chef de

săgeţi în spate!

— S-a făcut, Dwayanu!

Cetatea era acum curată, măturată de săbii, lănci, suliţe şi săgeţi.

Bubuitul gongului din bronz a încetat în mijlocul unei lovituri.

Armăsarul meu mi-a pus botul pe umăr, respirându-mi uşor în ureche.

— Nu mi-ai uitat calul! Dă-mi mâna, Tibur!

— Tu vei fi cel care va conduce atacul, Dwayanu!

M-am aruncat în şa. Am galopat, cu securea ridicată, prin spaţiul liber din faţa oraşului. Alcătuiam un vârf de lance, cu Tibur în stânga, Femeia-Care-Face-Vrăji în dreapta şi soldaţii gonind după noi.

Am năvălit spre porţile mărginite de stânci ale oraşului Sirk.

Un val viu s-a ridicat să ne respingă. Ciocanele zburau, securile despicau, lănci, suliţe şi săgeţi plouau asupra noastră… Calul meu s-a împiedicat şi s-a prăbuşit, nechezând, cu piciorul din spate retezat. Am simţit o mână apucându-mă de umăr şi ridicându-mă. Femeia-Care-Face-Vrăji îmi zâmbea. Tăiase cu sabia braţul celui ce încercase să mă tragă între morţi. Am croit, cu securea şi cu paloşul, un cerc în jurul nostru, apoi m-am aruncat pe spatele unui cal sur, al cărui stăpân căzuse, ciuruit de săgeţi.

Am înfruntat valul viu care ne înconjura.

Loveşte! Taie cu sabia, retează cu securea! Taie, spintecă, despică!

Valul care ne încercuise a fost respins şi ne-am apropiat de oraş.

Mi-am oprit calul. Sirk se afla în faţa noastră… Dar prea îmbietor…

Era cuibărit într-o adâncitură, înconjurat de nişte ziduri negre, verticale, de neescaladat. Marginea terenului pe care ne aflam se găsea deasupra acoperişurilor caselor ce se înşirau la o bătaie de săgeată de noi. Un oraş frumos. Fără citadele sau forturi, fără temple sau palate. Doar vreo

mie de locuinţe din piatră, cu acoperişuri turtite, cu grădini întinse în jur, despărţite prin străzi largi, mărginite de copaci. În spatele oraşului, câmpuri roditoare şi livezi înflorite.

Nicio armată nu înainta împotriva noastră! Drumul era deschis!

Prea deschis.

Am observat o sclipire de armă printre case. Apoi zgomot de securi, trâmbiţe care răsunau, răpăit de tobe.

Hai! Barau străzile cu trunchiuri de copaci, pregătindu-ne sute de ambuscade, convinşi că vom năvăli în forţă.

Întinzând o cursă în care să-l prindă pe Dwayanu!

O tactică bună. Cea mai bună apărare. O întâlnisem în multe războaie cu barbarii. Însemna că trebuia să luptăm pas cu pas, că fiecare casă se transforma într-un fort, că săgeţile puteau veni dinspre oricare fereastră sau acoperiş. Aveau o căpetenie capabilă să pregătească o asemenea primire, într-un timp atât de scurt! Am simţit că-l respect pe conducătorul acela, indiferent cine era el. Alesese singura strategie care-l putea duce la victorie. Dacă atacanţii n-ar fi ştiut cum să-o contracareze…

Iar eu ştiam, învăţasem lucrul asta luptând.

Cât timp putea rezista Sirk, cu cele o mie de mici forturi ad-hoc ale sale? Aici era pericolul apărării. Locuitorii unui oraş în care a pătruns duşmanul au tendinţa de a năvăli peste invadatori, aşa cum fac albinele sau furnicile când le zgândări cuibul. Nu există conducător suficient de puternic ca să-i reţină. Dacă fiecare casă din Sirk ar rămâne legată de celelalte, fiecare o parte activă a întregului, atunci oraşul ar fi de necucerit. Dar ce se va întâmpla când vor începe să cadă, una câte una? Când vor fi izolate? Vor mai respecta voinţa conducătorului?

Hai! Atunci disperarea va pătrunde prin fiecare crăpătură, vor fi traşi afară de furie, de deznădejde, ca de o funie. Vor ieşi să ucidă sau să fie ucişi. Iar stânca se va prăbuşi, pietricică după pietricică. Prăjitura va fi mâncată de atacatori încet, bucată cu bucată…

Am împărţit soldaţii şi am trimis o parte în Sirk, detaşamente mici, cu sarcina de a se desfăşura şi de a profita de orice adăpost. Urmau să ocupe rândul exterior de case, cu orice preţ, trăgând apoi cu arcurile în apărători, în timp ce ceilalţi îşi vor croi drum printre clădiri. După aceea, alţii urmau să atace casele vecine, dar având grijă să nu se îndepărteze de camarazii lor şi nici de drumul principal, care străbătea oraşul.

Aruncasem o plasă peste Sirk şi nu vroiam să-i rup iţele…

Între timp, se făcuse ziuă…

Soldaţii au început să înainteze. Am văzut săgeţile ţâşnind dintr-o parte în alta, şuierând ca nişte şerpi… Am auzit securile sfărâmând uşile…

Hai! Pe unul din acoperişuri flutura drapelul din Karak! Apoi pe altul!

Murmurul din Sirk era tot mai puternic, căpătând o notă de nebunie. *Hai*! Ştiam că n-or să reziste multă vreme ciugulelii! Recunoşteam zgomotul. Curând va deveni frenetic, apoi se va transforma în urlet de disperare!

Hai! Nu va dura mult şi vor năvăli afară din case!

Tibur blestema, lângă mine. M-am uitat spre Lur, care tremura. Soldaţii mormăiau, ţinuţi în lesă, nerăbdători să înceapă odată lupta. Le-am văzut ochii albaştri, aspri, reci. Feţele lor, sub coifuri, nu erau de femei, ci de războinici. Cei care ar fi apelat la mila lor feminină s-ar fi înşelat amarnic.

— Pe Zarda! Lupta o să se termine înainte de a apuca să tragem sabia din teacă!

Am râs:

— Răbdare, Tibur! Răbdarea este arma noastră. Ar fi şi arma cea mai de temut a celor din oraşul Sirk, dacă ar şti… Vom aştepta să-şi piardă firea.

Zarva devenise şi mai puternică. În capul străzii apăruseră vreo cincizeci de soldaţi din Karak, ţinând piept mai multor duşmani, care primeau întăriri. Cei veniţi să-i sprijine năvăleau pe aleile laterale sau săreau de pe acoperişurile ori de la ferestrele caselor asediate.

Era momentul pe care îl aşteptasem.

Am dat un ordin. Am lansat strigătul de luptă şi ne-am repezit asupra lor. Cercetaşii noştri s-au dat la o parte, făcându-ne loc să pătrundem în rândurile duşmane. I-am luat cu asalt pe apărători, dar aceştia luptau cu încăpăţânare, chiar în timp ce cădeau, şi multe şei de nobili au rămas goale şi mulţi cai s-au prăbuşit înainte de a cuceri primul punct de rezistenţă.

Hai! Şi cum se mai băteau cei din spatele baricadei construite din copaci tăiaţi în grabă! Femei, bărbaţi, chiar copii care abia puteau să întindă arcul sau să înfigă cuţitul!

Soldaţii din Karak începuseră să-i hărţuiască din lateral, să tragă în ei de pe acoperişurile caselor abandonate de apărători. Luptam contra celor din Sirk aşa cum plănuiseră ei să lupte contra noastră. La un moment dat, cei care ni se împotriviseră au fugit, iar noi am trecut de baricadă. Am ajuns, luptând, în inima Sirkului, o piaţă mare, frumoasă, împodobită cu fântâni şi flori. Apa fântânilor devenise purpurie, iar florile dispăruseră, atunci când am părăsit piaţa…

Plătisem scump victoria. Jumătate din nobili fuseseră ucişi. O lance mă izbise în coif şi asupra mea se abătuse o furie cumplită. Cu capul gol, acoperit de sânge, călăream, urlând, cu sabia înroşită în mână. Naral şi Dara fuseseră rănite, dar îmi apărau încă spatele. Femeia-Care-Face-Vrăji, Fierarul şi tovarăşul lui cu cicatrice rămăseseră neatinşi.

Deodată, un tropot de copite. În faţa noastră a răsărit un val de călăreţi. Am gonit spre ei, ne-am izbit ca două talazuri, ne-am învălmăşit. Săbiile scânteiau, ciocanele loveau, securile spintecau! *Hai*! Dar acum lucrurile ajunseseră aşa cum le ştiusem dintotdeauna, aşa cum îmi plăceau mie!

Ne zvârcoleam într-un vârtej nebunesc. Am privit spre dreapta şi am văzut că Femeia-Care-Face-Vrăji fusese despărţită de noi. Iar Tibur dispăruse… Oriunde ar fi fost, eram convins că-şi purtau singuri de grijă…

Loveam în stânga şi în dreapta cu sabia. În fruntea celor care mi se împotriveau, lupta un bărbat oacheş… Un bărbat

oacheş ai cărui ochi negri priveau drept într-ai mei… Iar alături de el, o persoană zveltă, cu ochi căprui, care mă fixau… Fără întrerupere… În ochii negri se citeau înţelegerea şi regretul. Cei căprui erau plini de ură.

Ochii aceia, negri şi căprui, au trezit ceva în sufletul meu… Chemau ceva din adâncul lui… Ceva care dormea…

Mi-am auzit vocea ordonând să se oprească lupta. Brusc, orice zgomot al bătăliei a încetat. Războinicii din Sirk şi Karak au rămas tăcuţi, uimiţi, privind spre mine. Mi-am mânat calul peste leşuri, uitându-mă adânc în ochii cei negri.

Mă întrebam de ce aruncasem sabia… De ce mă oprisem… De ce tristeţea din ochii aceia îmi sfâşia sufletul…

Bărbatul cel oacheş a vorbit. A spus doar două cuvinte:

— Leif! Degataga!

…Degataga…

Atunci, ceea ce dormea în mine s-a trezit, năvălind la suprafaţă… Zdruncinându-mi creierul… Trăgând de el… Scuturându-mi fiecare nerv…

Am auzit un strigăt. Vocea Femeii-Care-Face-Vrăji.

Un cal s-a năpustit printre şirurile de soldaţi. Pe spinarea lui, Rascha, cu dinţii rânjiţi, privind spre mine cu ochi reci. Şi-a ridicat braţul. Pumnalul a scânteiat şi s-a înfipt în spatele bărbatului care mă numise Degataga!

Mă numise…

Doamne! Îl recunoscusem!

Tsantawu! Jim!

Lurul care dormise şi pe care el l-a trezit se deşteptase acum complet, îmi stăpânea creierul… Eram eu însumi… Uitasem de Dwayanu!

Mi-am îmboldit armăsarul.

Braţul lui Rascha s-a ridicat să izbească iar. Războinicul cu ochi căprui împungea spre el cu sabia, iar Jim căzuse cu capul în coama calului.

I-am prins braţul lui Rascha înainte de a apuca să înfigă din nou pumnalul. I l-am răsucit, l-am tras înapoi şi am auzit

osul trosnind. A urlat ca un lup.

Un ciocan a şuierat pe deasupra capului meu, cât pe-aci să mă izbească. L-am văzut pe Tibur trăgându-şi arma înapoi, de curea.

M-am aplecat şi l-am săltat pe Rascha de pe spinarea armăsarului. A întins braţul sănătos, să mă apuce de gât. L-am prins de încheietură şi i-am răsucit mâna. I-am frânt-o ca şi pe cealaltă.

Calul mi-a sărit într-o parte. L-am luat pe Rascha de gât şi am sărit din şa, trăgându-l după mine. Am căzut peste el, l-am ţinut sub genunchi, apoi am ridicat piciorul. S-a auzit un zgomot, ca de vreasc rupt. Sfarmă-Spinări n-o să mai frângă nicio spinare, pentru că i-o frânsesem eu pe a lui.

M-am uitat la călăreţul cu ochi căprui.

…Evalie!

Am strigat-o:

— Evalie!

Deodată, lupta s-a dezlănţuit din nou în jurul meu. Evalie s-a întors să întâmpine atacul. Am văzut umerii laţi ai lui Tibur în spatele ei… L-am văzut azvârlind-o de pe cal… Am văzut în mâna lui stângă o fulgerare… Care se năpustea spre mine…

Cineva m-a aruncat într-o parte. Nu suficient de repede.

Ceva m-a izbit în cap. Am căzut în patru labe, orb, zăpăcit… Am auzit râsul lui Tibur. Încercam să înving ameţeala care îmi întunecase vederea. Şi greaţa… Simţeam cum îmi curge sângele de-a lungul feţei…

Apoi vârtejul s-a potolit, orbirea a trecut… Zăceam întins pe jos. Sub mine, trupul unui bărbat. Un bărbat care mă privea cu ochi negri, plini de înţelegere şi dragoste!

Am simţit o atingere pe umăr şi m-am uitat în sus, cu greutate. Era Dara.

— Ai fost la un fir de păr de moarte, stăpâne! Bea asta!

Mi-a dus o cupă la buze. Lichidul amar, arzător a curs prin mine, redându-mi forţele. În jurul meu, un cerc de femei-soldat care mă păzeau, înconjurate de altele, călare.

— Mă auzi, Leif? N-am prea mult timp…

M-am ghemuit lângă el.

— Jim! Jim! Doamne, de ce ai venit aici? Ia sabia asta şi omoară-mă!

M-a apucat de mână şi m-a ţinut strâns.

— Nu fi prost, Leif! Nu te-ar ajuta cu nimic... S-o salvezi pe Evalie...

— Trebuie să te salvez *pe tine*, Tsantawu! Să te duc de aici!

— Taci şi ascultă-mă. Sunt terminat, Leif... Lama a pătruns prin cămaşa de zale, până la plămâni... Mă sfârşesc, Leif... Nu lua lucrurile în tragic, putea să se întâmple în război... Nu-i vina ta...

Pe faţa mea lacrimile curgeau amestecate cu sânge...

— L-am omorât, Jim! L-am omorât!

— Ştiu, Leif... Am văzut... Trebuie să-ţi spun ceva...

I-am dus cupa la buze, dar a respins-o.

— Acum... Evalie... Te urăşte... Trebuie s-o salvezi... Leif... Chiar dacă nu vrea... Ascultă... Ni s-a transmis din Sirk, prin intermediul pigmeilor, că vrei să ne întâlnim aici. Că ai susţinut că eşti Dwayanu şi că nu-ţi aminteşti nimic altceva, în afară de Dwayanu, numai pentru a cuceri puterea. Intenţionai să vii în Sirk şi să conduci lupta împotriva celor din Karak. Vroiai să te ajut... Aveai nevoie de Evalie ca să-i convingă pe pigmei...

— Nu ţi-am trimis niciun mesaj, Jim!

— Acum ştiu... Atunci însă am crezut... Îl salvasei şi pe Sri de lupi şi o înfruntasei pe Femeia-Care-Face-Vrăji...

— Jim, cât timp a trecut între salvarea lui Sri şi sosirea mesajului mincinos?

— Două zile... Ce contează? I-am spus lui Evalie ce nu era în regulă cu tine... N-a înţeles... Dar a avut încredere în mine... Mă duc, Leif...

I-am ţinut cupa să bea, iar lichidul arzător i-a dat putere.

— Am ajuns în Sirk... Sunt două zile de atunci... Am traversat râul împreună cu Sri şi cu douăzeci de pigmei... A fost uşor... Prea uşor... N-a urlat niciun lup, deşi ne pândeau... Am aşteptat, apoi a urmat atacul şi am ştiut

că… Am fost prinşi în capcană… Cum ai trecut peste geyser? Nu contează… Dar… Evalie crede că tu ai trimis mesajul… Că ai trădat…

Ochii i s-au închis. Mâinile îi erau reci.

— Tsantawu, frate, să nu crezi asta! Tsantawu, întoarce-te! Spune ceva!

Şi-a deschis ochii, dar vorbea atât de slab, încât abia am reuşit să-l aud.

— Nu mai eşti Dwayanu, Leif? Nici n-o să mai fi de aici încolo?

— Nu, Tsantawu! Dar nu mă părăsi!

— Luptă-te… Să-l păstrezi în minte… Pe Leif… Salveaz-o pe… Evalie…

Vocea îi era tot mai slabă.

— Adio, Degataga… N-a fost vina ta…

Pe faţa-i palidă a trecut un zâmbet ironic.

— Nu ţi-ai… ales tu… blestemaţii… de strămoşi… ghinion… ne-am distrat… de minune… împreună… salveaz-o… pe Evalie…

Apoi pe buze i-a apărut o spumă sângerie.

Jim murise… Murise!

Tsantawu nu mai era!

CARTEA LUI LEIF

21. Întoarcerea în Karak

M-AM APLECAT deasupra lui Jim şi i-am sărutat fruntea, apoi m-am ridicat. Eram incapabil să fac ceva, din cauza tristeţii. Dar sub această incapacitate se ascundeau o furie arzătoare şi o oroare fără margini. O furie de moarte împotriva Femeii-Care-Face-Vrăji şi a Fierarului. Oroare faţă de mine însumi, faţă de ce devenisem. Faţă de Dwayanu.

Trebuia să-i găsesc pe Tibur şi pe Lur. Însă înainte aveam un lucru de îndeplinit. Ei şi Evalie mai puteau aştepta.

— Dara, luaţi-l şi duceţi-l întruna din case.

Le-am urmat, în timp ce ele îl purtau pe Jim. Luptele continuau undeva, departe. Aici rămăseseră doar morţii... Bănuiam că Sirk opunea o ultimă rezistenţă în vreun loc din capătul văii.

Am intrat, împreună cu Dara, Naral şi câteva fete, pe uşa sfărâmată a ceea ce fusese, cu o zi înainte, o casă frumoasă, care avea în centru o încăpere înconjurată de coloane. Soldaţii au rămas afară, păzind intrarea, Am dat ordin să fie strânse mesele, paturile şi tot ce putea să ardă, după care să fie clădit un rug. Dara mi-a zis:

— Stăpâne, lasă-mă să-ţi curăţ rana!

M-am trântit pe un scaun şi am rămas gânditor, în timp ce ea îmi spăla crestătura de la cap cu un vin care mă ustura. Dacă lăsam deoparte indolenţa aceea ciudată, mintea îmi rămăsese limpede. Eram Leif Langdon. Dwayanu nu-mi mai stăpânea spiritul şi nici n-o s-o mai facă vreodată! Trăia încă, undeva, în mine, dar şocul recunoaşterii lui Jim îl dizolvase în Leif Langdon. Aşa cum două curente se amestecă într-unul singur, cum două picături se unesc, cum două metale diferite alcătuiesc un aliaj.

Ca un cristal de limpezi îmi erau amintirile a tot ce auzisem şi văzusem, spusesem şi făcusem, din clipa în care

fusesem aruncat de pe podul Nansur. La fel de limpezi, chinuitor de limpezi, se dovedeau şi cele din vechime. Dwayanu nu murise, rămăsese o parte a mea, însă eu eram mai puternic. Mă simţeam în stare să-i folosesc forţa, priceperea, aşa că nu mai reuşea să mă manevreze. Deţineam controlul. Eu eram stăpânul!

Mă gândeam, stând acolo, că, dacă vroiam s-o salvez pe Evalie şi să duc la bun sfârşit, chiar de-ar fi fost să mor, ceea ce-mi propusesem eu, trebuia să rămân, în aparenţă, Dwayanu... În el stătea puterea mea. Schimbarea care avusese loc în sufletul meu era greu de explicat soldaţilor. Ei credeau în mine şi mă urmau în calitate de Dwayanu. Dacă Evalie, care mă cunoscuse pe când fusesem doar Leif, care mă iubise şi care-mi auzise argumentele, nu reuşise să înţeleagă, cum ar fi reuşit soldaţii? Nu, nu trebuia să se vadă nicio schimbare...

Mi-am pipăit capul. Tăietura era adâncă, lungă. După toate aparenţele, doar rezistenţa deosebită a craniului făcuse să nu fie despicat...

— Dara, ai văzut cine m-a rănit?

— Tibur, stăpâne!

— Dacă a încercat să mă ucidă, de ce nu şi-a terminat treaba?

— Până acum, mâna stângă a lui Tibur a adus întotdeauna moartea. Te-a văzut căzând şi a crezut că ai murit.

— Iar moartea a trecut la un fir de păr de mine... Şi m-ar fi luat, dacă nu în ar fi împins cineva. Tu ai fost, Dara?

— Eu, Dwayanu! L-am văzut ducându-şi mâna la cingătoare şi am ştiut ce are de gând să facă. M-am aruncat la picioarele tale, să nu mă vadă.

— De ce? Ţi-a fost frică de Tibur?

— Nu. Vroiam să nu-şi dea scama că a ratat.

— Pentru ce?

— Ca să ai mai multe şanse de a-l ucide, stăpâne! Puterea ta scăzuse, când ţi-ai văzut prietenul murind.

Am aruncat iute o privire spre căpitanul meu cu ochi

curajoşi. Cât de multe ştia? O să aflu mai târziu… M-am întors spre rug.

Era aproape gata.

— Cu ce a aruncat în mine, Dara?

A scos de la cingătoare o armă ciudată, cum nu mai văzusem vreodată. Avea un vârf ascuţit, ca de pumnal, cu patru proeminenţe laterale, ascuţite ca briciul. Mânerul era lung de opt inchi, rotund. Semăna cu o lance în miniatură. Cântărea cam cinci livre şi fusese făcută dintr-un metal pe care nu-l cunoşteam. Mai greu şi mai tare decât oţelul călit. Un fel de cuţit de aruncat… însă nicio cămaşă de zale n-ar fi rezistat în faţa vârfului cu tărie de diamant, zvârlit cu forţa Fierarului. Dara mi l-a luat din mână şi a împins mânerul scurt. Imediat, marginile tăioase au ţâşnit în afară. Capetele lor erau îndoite ca nişte cârlige. O sculă diabolică. O dată înfiptă, nu puteai s-o scoţi decât lărgind rana, iar dacă o împingeai, marginile se desfăceau şi mai mult, sfâşiind carnea… Am luat-o din mâna Darei şi am pus-o la cingătoare. Dacă avusesem vreo îndoială privind ceea ce trebuia să-i fac lui Tibur, acum nu mai aveam niciuna.

Rugul era gata. M-am dus la Jim, i-am sărutat ochii şi i-am pus o sabie în mâna moartă. Am golit camera de draperiile bogate şi le-am întins peste el. Apoi am izbit în cremene. Lemnul uscat, răşinos, s-a aprins imediat. Am privit cum creşteau flăcările, până când fumul şi focul au alcătuit un baldachin deasupra lui…

Am ieşit din casă, în mijlocul soldaţilor, cu ochii uscaţi, dar cu moartea în suflet.

Sirk fusese cucerit, acum urma jaful. Fumul se ridica din casele golite. Un grup de soldaţi mâna două şiruri de prizonieri: femei şi copii. Mulţi erau răniţi. Apoi mi-am dat seama că toţi cei pe care-i luasem drept copii erau, de fapt, pigmei. Când m-au văzut, femeile-soldat s-au oprit, ţepene, privindu-mă cu neîncredere.

Una dintre ele a strigat:

— Dwayanu! Dwayanu trăieşte!

Atunci, toate şi-au înălţat săbiile, salutându-mă:

— Dwayanu!

Am luat-o deoparte pe femeia-căpitan.

— Aţi crezut că Dwayanu e mort?

— Aşa am auzit, stăpâne!

— Şi se spunea cum ar fi fost ucis?

A ezitat un timp, apoi şi-a luat inima în dinţi:

— Se zicea că a făcut-o Tibur, din greşeală… Că a vrut să-l lovească pe conducătorul din Sirk, care se pregătea să te ucidă… Dar te-a atins pe tine… Iar trupul ţi-a fost luat de cei din Sirk… Altceva nu ştiu.

— Bine! Du-te în Karak cu prizonierii. Nu întârzia pe drum şi nu spune nimănui că m-ai văzut. Ţine minte, e un ordin! Pentru moment, zvonurile sunt şi ele bune la ceva…

Femeile-soldat s-au privit între ele, cu înţeles, m-au salutat şi şi-au văzut de drum. Ochii galbeni ai pigmeilor, plini de cea mai veninoasă ură, nu m-au slăbit o clipă, în timp ce treceau prin faţa mea. Am aşteptat, gânditor, să plece. Deci asta era povestea! *Hai*! Se temeau, altfel n-ar fi inventat basmul cu accidentul! M-am decis brusc. N-avea niciun rost să umblu prin Sirk în căutarea lui Tibur. Aş fi fost văzut, iar zvonul ar fi ajuns la urechile lui. Şi ale lui Lur. Trebuia să-l iau prin surprindere. Din Sirk se ieşea printr-un singur loc: peste podul mobil. Aveam să-l aştept acolo. M-am întors spre Dara.

— Mergem la pod. Nu pe drumul asta, ci pe alei.

Şi-au întors caii şi, pentru prima oară, mi-am dat seama că fusesem urmat numai de călăreţi şi că făceau parte, toţi, din garda mea personală. Femeile-infanterist călăreau acum armăsari ce purtau, pe şei, însemnele unora dintre nobilii care mă urmaseră atunci când şarjasem, împreună cu Tibur şi cu Femeia-Care-Face-Vrăji, spre Sirk. Naral, văzându-mi uimirea, mi-a zis, obraznică, după obiceiul ei:

— Aceştia îţi sunt credincioşii, Dwayanu! Caii umblau liberi. Sau am avut noi grijă s-o facă… Pentru binele tău, Tibur trebuie să greşească din nou!

Nu i-am răspuns decât după ce am trecut de casele în flăcări şi am ajuns pe o alee ferită. Atunci le-am chemat:

— Naral, Dara, veniţi să discutăm un pic!

Ne-am îndepărtat de ceilalţi şi le-am spus:

— Vă datorez viaţa. Mai ales ţie, Dara! Vreau să vă întreb ceva. Şi vă cer să-mi spuneţi adevărul.

— Îl vei avea, Dwayanu!

— De ce a vrut Tibur să mă omoare?

Naral a răspuns sec:

— Nu numai Fierarul dorea să fii ucis, Dwayanu!

Ştiam, dar vroiam să-i aud părerea.

— Cine mai vrea lucrul asta, Naral?

— Lur şi majoritatea nobililor.

— De ce? Doar am cucerit Sirkul pentru ei!

— Ai devenit prea puternic, Dwayanu! Lur şi Tibur nu se mulţumesc cu locul al doilea sau al treilea. Şi, poate, cu niciun loc!

— Au avut ocazii mai bune altă dată…

— Da, dar nu cucerisei încă Sirkul pentru ei! mi-a răspuns Dara.

Iar Naral a adăugat, posomorâtă:

— Dwayanu, îţi baţi joc de noi! Cunoşti motivul mai bine decât oricine! Ai venit aici împreună cu prietenul pe care l-ai părăsit pe patul în flăcări. Toţi ştim asta! Când aveai să mori tu, avea să moară şi el. Nu trebuia să scape şi să aducă alţi oameni… Fiindcă ei ştiu că există viaţă şi în alte locuri, că nu Khalk’ru este stăpânul suprem, aşa cum susţin nobilii. Deci aţi fost atraşi în acelaşi loc amândoi, şi nu numai voi, ci şi fata oacheşă a poporului Rrrllya, a cărei moarte sau capturare i-ar fi descurajat pe pitici şi i-ar fi adus sub jugul Karakului. Eraţi toţi trei la un loc, deci sosise momentul potrivit! Iar Lur şi Tibur au lovit! Ţi-au ucis prietenul, au fost cât pe-aci să te omoare şi pe tine şi au prins-o pe fata oacheşă.

— Ce se va întâmpla. Naral, dacă o să-l omor pe Tibur?

— Va fi război. Şi va trebui să te fereşti, pentru că nobilii te urăsc, Dwayanu! Spun că eşti împotriva obiceiurilor vechi, că vrei să-i înjoseşti, să ridici oamenii din popor… Că ai de gând chiar să pui capăt Sacrificiului…

Şi m-a privit pe furiş.

— Dar dacă ar fi adevărat?

— Acum, majoritatea soldaţilor sunt de partea ta. Dacă ar fi adevărat, ţi s-ar alătura tot poporul. Dar Tibur are prieteni printre războinici, iar Lur e puternică…

A tras, mânioasă, de hăţuri.

— Dacă tot te-ai hotărât, ar trebui s-o omori şi pe Lur!

Nu i-am răspuns. Am galopat, în tăcere, de-a lungul aleii. Peste tot zăceau morţi, iar casele fuseseră jefuite. Am ieşit din oraş şi am gonit spre stânci. Am avut norocul să nu fie nimeni pe câmp şi am ajuns lângă ziduri neobservaţi. Ne-am oprit în piaţa din spatele fortăreţei. Am zărit o mulţime de soldaţi ce mânau prizonieri. M-am vârât în mijlocul călăreţilor, ţinând capul plecat. Dara mă bandajase şi-mi pusesem coiful, ca să-mi ascund părul blond. În învălmăşeala de acolo, am trecut fără să fim remarcaţi. Am pătruns pe poarta turnului unde ne ascunsesem în timp ce luptătorii din Karak năvăliseră peste pod. Am rămas înăuntru, lăsând uşa pe jumătate deschisă. Apoi femeile s-au grupat afară, gata să se apere. Aşteptam să apară Tibur.

Grea era aşteptarea! Figura lui Jim lângă focul de tabără… Jim zâmbindu-mi în tranşee… Jim aplecat asupra mea, pe când zăceam pe patul de muşchi din valea mirajului… Figura lui Jim pe străzile din Sirk!

Tsantawu! *Ai*, *Tsantawu*! *Credeai că în pădure găseşti doar frumuseţe*!

Evalie? Nu-mi păsa de Evalie atunci, prins în purgatoriul îngheţat şi, în acelaşi timp, încins, al furiei.

„Salveaz-o pe Evalie!” mă rugase Jim. O s-o salvez pe Evalie. Dar nu mă interesa atât de mult ca Femeia-Care-Face-Vrăji… Avusesem o mulţime de satisfacţii alături de Lur… Niciuna alături de Evalie…

Figura lui Jim… Iarăşi figura lui Jim… Plutea înaintea ochilor mei…

Am auzit o şoaptă:

— Dwayanu! Soseşte Tibur!

— Lur e cu el, Dara?

— Nu. E împreună cu un grup de nobili. Râde. O ţine în şa, în faţa lui, pe fata cea brunetă.

— Cât de departe e, Dara?

— La o bătaie de săgeată. Merge încet.

— Când voi ieşi, să te ţii aproape de mine. Lupta va avea loc între mine şi Tibur. Nu cred că oamenii lui vor îndrăzni să mă atace. Dar dacă or s-o facă…

Naral a râs.

— Dacă vor îndrăzni, le vom tăia gâturile, Dwayanu! Printre prietenii lui Tibur sunt câţiva cu care aş vrea să închei nişte socoteli… Îţi cer doar să nu-ţi pierzi vremea stând de vorbă cu Tibur. Omoară-l imediat! Pe toţi zeii, dacă o să te doboare el, ne aşteaptă oala de fiert şi cuţitele de jupuit!

— O să-l ucid, Naral!

Am deschis încet poarta grea. L-am văzut pe Tibur îndreptându-se spre capătul podului. O ţinea pe Evalie aruncată dinaintea lui. Pe şa. Părul ei negru-albăstrui îi acoperea faţa, ca un voal. Avea mâinile legate la spate, ţinute strâns în pumnul lui Tibur. În jurul şi în urma sa, o mulţime de însoţitori. Nobili. În majoritate bărbaţi. Remarcasem că, în timp ce Femeia-Care-Face-Vrăji avea puţini bărbaţi în garda ei, Fierarul îi prefera în escorta lui personală. Întorsese capul spre ei, iar vocea îi răsuna, triumfătoare. Râdea în hohote. Piaţa era aproape goală, între noi nu se mai aflau nici soldaţi, nici captivi. Mă întrebam pe unde umblă Femeia-Care-Face-Vrăji…

Tibur se apropia mereu…

— Dara, Naral, sunteţi gata?

— Gata, stăpâne!

Am împins poarta şi am gonit spre Tibur, cu capul plecat, urmat de mica mea trupă. Am răsărit brusc în faţa lui, ridicând privirea şi arătându-mi faţa.

Tibur a înţepenit. A rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, cu gura căscată. Cei care-l urmau dovedeau aceeaşi stupefacţie. Înainte ca Fierarul să-şi revină, am smuls-o pe Evalie de pe şaua lui şi am trecut-o Darei.

Apoi am izbit cu sabia spre gâtul lui Tibur. Nu i-am dat nicio şansă. Nu era momentul potrivit pentru gesturi cavalereşti. Încercase de două ori să mă ucidă mişeleşte. Trebuia să termin repede cu el.

Deşi lovitura mea fusese rapidă, Fierarul a avut reflexe şi mai iuţi. S-a aruncat înapoi, a alunecat de pe cal şi a căzut, ca o pisică, în picioare. Am descălecat, nelăsându-i timp să azvârle cu barosul şi am împuns cu sabia, să-i străpung gâtlejul. A parat lovitura cu ciocanul, îl apucase o furie oarbă. Barosul a căzut, zăngănind, pe piatră, iar el s-a repezit la mine urlând, m-a prins în braţe, ţintuindu-mi mâinile de trup, strângându-mă ca într-un cleşte de oţel. Încerca să-şi strecoare piciorul între picioarele mele, să-mi pună piedică. Rânjea ca un câine turbat şi a întins gura spre gâtul meu, vrând să mi-l sfâşie cu dinţii.

Coastele mele pârâiau, prinse în strânsoarea puternică. Mă dureau plămânii, iar vederea mi se împăienjenise. Mă zbăteam şi mă răsuceam, încercând să scap de muşcătura gurii fierbinţi, de ghearele care mă sfâşiau.

Din apropiere se auzeau strigăte. Am văzut, ca prin ceaţă, cai ce se roteau în jurul nostru… Degetele mâinii stângi au atins brâul, s-au prins de ceva… Semăna cu un mâner de lance…

Lancea diabolică a lui Tibur!

M-am lăsat moale între braţele lui. A izbucnit într-un râs răguşit, triumfător. Şi, pentru o clipă, a slăbit strânsoarea!

Fracţiunea aceea de secundă mi-a fost suficientă. Mi-am strâns toate puterile şi i-am împins braţele în lateral. Când a dat să mă prindă iar, eu îmi vârâsem deja mâna în cingătoare şi trăsesem afară lancea scurtă.

Am ridicat-o şi i-am înfipt-o lui Tibur în gât, chiar sub falcă, apoi am apăsat mânerul. Marginile ascuţite ca briciul s-au întins, tăind artere, muşchi… Râsul victorios al lui Tibur s-a transformat într-un gâlgâit hidos. A apucat mânerul şi a tras afară arma…

Iar sângele a ţâşnit din gâtlejul lui sfâşiat. A mai făcut un pas, apoi s-a împleticit şi a căzut… S-a târât, cu degetele

încovoiate ca nişte gheare, încercând să mă înhaţe.

Am rămas pe loc, epuizat, răsuflând greu, cu sângele bubuindu-mi în urechi.

— Bea, stăpâne!

M-am întors spre Dara, care îmi întindea un burduf cu vin. L-am înhăţat cu o mână tremurătoare şi am sorbit îndelung. Vinul, de calitate, mi-a biciuit simţurile. Am luat brusc burduful de la gură.

— Fata oacheşă din Rrrllya! Nu-i cu tine!

— E aici. Pe un alt cal. A avut loc o luptă, stăpâne!

M-am uitat spre Evalie. M-a privit cu ochii ei căprui, neîndurători.

— Foloseşte restul vinului să-ţi speli faţa, stăpâne. Eşti plin de sânge. Slavă zeilor, e sângele lui Tibur!

Mi-a adus calul şi m-am simţit mai bine în şa. Am aruncat o privire spre Tibur. Degetele lui rămăseseră încovoiate ca nişte gheare…

La capătul podului era o companie de arcaşi din Karak. Şi-au ridicat arcurile, salutându-mă:

— Dwayanu! Trăiască Dwayanu!

Garda mea părea ciudat de restrânsă. Am strigat:

— Naral!

— A murit, Dwayanu! Ţi-am spus că a avut loc o luptă…

— Cine a ucis-o?

— Nu mai contează. L-am omorât. Iar cei rămaşi în viaţă din escorta lui Tibur au fugit. Ce facem acum, stăpâne?

— O aşteptăm pe Lur.

— N-o să zăbovim mult, pentru că tocmai soseşte.

Am auzit un sunet de corn, am întors capul şi am văzut-o pe Femeia-Care-Face-Vrăji galopând spre piaţă. Avea cozile roşii despletite şi ţinea în mână o sabie înroşită de sânge. Părea la fel de epuizată ca şi mine. Alături de ea, călăreau câteva dintre slujitoarele sale şi câţiva nobili.

Am aşteptat-o. S-a oprit lângă mine, privindu-mă cu ochi sălbatici, aprinşi.

Ar fi trebuit s-o ucid, ca pe Tibur. Ar fi trebuit s-o urăsc. Dar am descoperit că n-o uram. De parcă toată ura mi se

revărsase asupra Fierarului. Nu, n-o uram…

Mi-a zâmbit uşor:

— Eşti greu de ucis, Păr Bălai!

— Sunt Dwayanu, vrăjitoareo!

M-a privit, dispreţuitoare.

— Nu mai eşti Dwayanu.

— Încearcă să-i convingi pe soldaţi de asta, Lur!

— Oh, ştiu că ai dreptate, a zis ea, uitându-se la Tibur. Deci l-ai ucis pe Fierar… Eşti totuşi un adevărat bărbat!

— L-am ucis pentru tine, Lur. Nu ţi-am făgăduit-o?

N-a răspuns, ci m-a întrebat, ca şi Dara:

— Acum ce facem?

— Aşteptăm până ce Sirk va fi golit, apoi ne întoarcem împreună în Karak. Să stai lângă mine, nu-mi place să te ştiu în spatele meu.

A şoptit ceva femeilor ei, apoi a rămas cu capul plecat, gânditoare.

Am întrebat-o pe Dara, fără să mă audă nimeni:

— Putem să avem încredere în arcaşi?

A dat din cap că da.

— Spune-le să aştepte şi să se întoarcă o dată cu noi. Să azvârle trupul lui Tibur undeva…

Timp de o jumătate de oră, soldaţii au tot trecut pe lângă noi, cu cai, vite şi alte prăzi. Grupuri mici de nobili şi slujitori de-ai lor galopau până în dreptul nostru, se opreau, ne vorbeau, însă, la ordinul meu şi la semnul lui Lur, îşi vedeau mai departe de drum. Mulţi dintre nobili dovedeau o uimire dezamăgită văzându-mă, dar soldaţii mă salutau, bucuroşi.

Trecuse şi ultimul batalion. Îl aşteptasem pe Sri, dar nu-l zărisem. Probabil că fusese dus în Karak, o dată cu primii prizonieri sau fusese ucis…

— E vremea să pornim, i-am zis Femeii-Care-Face-Vrăji. Slujitoarele tale să meargă în faţă.

M-am dus la Evalie, am ridicat-o din şa şi am luat-o pe calul meu. N-a opus nicio rezistenţă, dar am simţit-o ferindu-se să mă atingă. Îşi închipuia că-l schimbase pe

Tibur cu un alt stăpân… Că reprezenta pentru mine doar o pradă. Dacă n-aş fi fost atât de obosit, probabil că m-ar fi durut… Dar eram prea stors de vlagă, încât să-mi mai pese de ceva…

Am trecut podul prin ceaţa învârtejită a izvorului. La jumătatea drumului spre pădure, Femeia-Care-Face-Vrăji şi-a dat capul pe spate şi a scos o chemare lungă, tânguitoare. Lupii cei albi au răsărit dintre ferigi. Am dat ordin arcaşilor să-şi pregătească săgeţile, dar Lur a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie să vă feriţi de ei. Se duc în Sirk. Şi-au meritat răsplata.

Lupii albi au alergat spre podul liber, l-au trecut în goană şi au dispărut. I-am auzit urlând printre morţi.

— Şi eu îmi respect promisiunile, a zis Lur.

Apoi am mers prin pădure, spre Karak…

22. Poarta lui Khalk’ru

AJUNSESEM aproape de Karak, când au început să răsune tobele Poporului Scund.

Oboseala apăsătoare ce mă cuprinsese creştea mereu. Luptam din greu să rămân treaz. Rana de la cap pe care mi-o pricinuise Tibur era principala cauză, plus că mai încasasem şi alte lovituri şi nu mâncasem nimic de cu seară. Nu reuşeam să mă concentrez, cu atât mai puţin să plănuiesc ce voi face după ce o să ajung în Karak.

Tobele Poporului Scund m-au trezit din letargie. M-au trezit pe deplin. Zgomotul lor năvălise ca un tunet peste râul alb. Apoi căpătase un ritm lent, plin de o ameninţare implacabilă. Precum cel al Morţii care, stând pe morminte, le izbea cu talpa, înainte de a pleca…

La primul bubuit, Evalie tresărise. Apoi a ascultat, încordată. Am tras de hăţuri şi am văzut că şi Femeia-Care-Face-Vrăji se oprise, ascultând cu aceeaşi atenţie. În

ropotul monoton al tobelor exista ceva straniu, tulburător. Ceva care ajungea dincolo de experienţa umană, în afara ei… Sau, poate, atingea ceva dinaintea ei… Părea că mii de inimi goale băteau la unison, într-un ritm neschimbat, care nu va înceta până când ele nu se vor opri… Un ritm inexorabil… Care se întindea într-un spaţiu tot mai larg… Desfăşurându-se peste toată ţara…

I-am spus lui Lur:

— Cred că mi-am îndeplinit şi ultima promisiune. L-am omorât pe Yodin. Ţi-am dat Sirkul, l-am ucis pe Tibur, iar acum, iată, războiul cu Rrrllya.

Nu mă gândisem cum va interpreta Evalie vorbele mele. S-a întors, m-a privit îndelung, cu dispreţ, apoi i s-a adresat Femeii-Care-Face-Vrăji, cu răceală, într-o uigură aproximativă:

— E război. Asta aţi vrut când aţi îndrăznit să mă prindeţi? Luptele n-or să înceteze până ce poporul meu nu mă va obţine înapoi! Fiţi atenţi cum vă purtaţi cu mine!

Auzind-o, Lur şi-a pierdut controlul şi tot focul urii ei a ieşit la iveală.

— Foarte bine! O să-ţi biciuim supuşii până or să moară! Iar tu vei fi jupuită, fiartă în cazan sau sacrificată lui Khalk’ru! De-om câştiga sau de-om pierde, din tine nu va rămâne nimic pentru care să lupte câinii galbeni! O să fii tratată aşa cum o să-mi placă mie!

— Te înşeli, am intervenit. Cum o să-mi placă mie, Lur!

Ochii albaştri au fulgerat spre mine. Iar cei căprui m-au privit la fel de dispreţuitori.

— Daţi-mi un cal. Nu suport atingerea ta… Dwayanu.

— Vei merge totuşi cu mine, Evalie…

Am intrat în Karak. Tobele băteau acum mai grav, mai puternic, însă în acelaşi ritm obsedant, inexorabil. Sunetul creştea şi cobora, creştea şi cobora… Ca Moartea ce ţopăia pe morminte, când furioasă, când potolită…

Străzile erau pline de oameni care o priveau pe Evalie şi şuşoteau. Niciun strigăt de bucurie sau de bun venit. Păreau ursuzi, speriaţi. Mi-am dat seama că ascultau tobele

atât de atenţi, încât nici nu observau că treceam prin faţa lor. Iar ele răpăiau tot mai aproape. Le auzeam de-a lungul râului. Comunicau între ele, repetând într-una:

— Ev-ah-lee! Ev-ah-lee!

Am traversat piaţa largă, spre poarta citadelei negre, iar acolo m-am oprit.

— Îţi propun un armistiţiu, Lur.

A aruncat o privire ironică spre Evalie.

— Un armistiţiu? E nevoie de armistiţiu între noi, Dwayanu?

I-am răspuns calm:

— Am obosit de atâta vărsare de sânge. Printre prizonieri sunt şi câţiva Rrrllya. Să fie aduşi aici şi, împreună cu Evalie, să discutăm.

Vom elibera o parte dintre ei, prin care să le transmitem celor de peste râu că nu-i vom face niciun rău prinţesei lor. Le vom cere să trimită nişte ambasadori cu împuterniciri depline pentru încheierea unei păci trainice. Iar după încheierea păcii, o vor lua cu ei pe Evalie, nevătămată.

A zâmbit:

— Dwayanu se teme de pitici!

— Sunt sătul de atâta vărsare de sânge!

— Vai, vai! a oftat ea. Şi eu care l-am auzit pe Dwayanu pretinzând că-şi respectă întotdeauna promisiunile şi cerând să fie plătit în avans! Vai, Dwayanu s-a schimbat! …

Am simţit cum mă cuprinde furia, dar am reuşit să mă stăpânesc.

— Dacă n-o să fii de acord, o să dau singur ordinele necesare! Iar atunci ne vom transforma într-o cetate asediată, ai cărei locuitori se luptă între ei! O pradă uşoară pentru duşmani!

A meditat un timp.

— Deci nu vrei război cu câinii galbeni? Şi crezi că dacă fata o să se întoarcă la ei, n-or să mai fie lupte? Atunci, ce mai aşteptăm? De ce n-o trimitem imediat înapoi, o dată cu ceilalţi prizonieri? Du-i la Nansur şi tratează cu piticii de acolo. Prin intermediul tobelor, problema se va rezolva

imediat. Dacă eşti aşa de sigur… Iar la noapte o să dormi fără să te mai deranjeze bubuitul ăsta!

Avea dreptate, deşi descoperisem batjocura din vorbele ei. Realitatea era că nu vroiam s-o trimit înapoi pe Evalie. Dacă pleca, n-aş mai fi avut niciodată ocazia să mă justific, să-i înlătur neîncrederea, s-o fac să mă accepte din nou drept Leif, cel pe care îl iubise, îmi trebuia timp pentru a reuşi… Iar Lur ştia…

— Nu putem rezolva lucrurile în grabă, i-am răspuns eu cu blândeţe. Piticii ar crede că ne temem de ei. Iar propunerea pe care mi-ai făcut-o demonstrează exact acest lucru. E nevoie de mai mult decât de o discuţie prin intermediul tobelor, pentru a încheia un tratat. Trebuie să ţinem fata zălog până vor accepta condiţiile noastre.

Şi-a plecat capul, gânditoare, apoi m-a privit cu ochi limpezi, zâmbind:

— Ai dreptate, Dwayanu. Voi trimite după prizonieri de îndată ce mă voi spăla de murdăria din Sirk. Vor fi aduşi în camera ta. Şi voi transmite un mesaj către Rrrllya, peste Nansur, cum că prietenii lor capturaţi vor sosi curând, cu propuneri de pace. Cel puţin vom câştiga timp… Şi avem nevoie de timp, Dwayanu… Amândoi…

Am privit-o atent, dar ea a râs şi a dat pinteni calului. Am pătruns pe poartă în urma ei. Curtea mare era înţesată de soldaţi şi captivi. Bubuitul tobelor se intensificase, de parcă instrumentele ar fi fost chiar acolo, izbite de nişte toboşari nevăzuţi. Soldaţii nu păreau să se simtă în largul lor, iar prizonierii erau agitaţi şi ciudat de provocatori.

În timp ce intram în citadelă, am chemat ofiţerii care nu participaseră la atacul împotriva cetăţii Sirk şi am dat ordin ca trupele ce supravegheau podul Nansur să fie întărite. Să se dea alarma care chema soldaţii şi locuitorii din garnizoanele şi fermele izolate. Să fie întărită paza la zidurile dinspre râu, iar oamenii din oraş care doreau să se refugieze în fortăreaţă s-o facă după căderea nopţii. Nu era nicio dificultate să-i instalăm în clădirea aceea uriaşă. Măsurile le luasem pentru cazul în care mesajul nu ar fi

avut niciun efect. Nu vroiam să fiu pricina unui masacru în Karak, mai ales că oraşul urma să stea sub asediu până când voi convinge Poporul Scund de buna mea credinţă. Sau până când voi recâştiga încrederea lui Evalie. Sau până o voi determina să încheie pace.

Apoi am dus-o pe Evalie în odăile mele. Nu în cele ale înaltului Preot, unde Caracatiţa Neagră plutea deasupra celor trei tronuri, ci în nişte camere confortabile, în altă parte a citadelei. Grupul redus de soldaţi care fusese alături de mine în timpul luptelor din Sirk şi după aceea ne-a urmat. Am încredinţat-o pe Evalie Darei. Apoi am făcut baie, mi-am îngrijit şi bandajat rănile, m-am îmbrăcat. Ferestrele dădeau spre râu, iar răpăitul tobelor pătrundea prin ele, de simţeam că înnebunesc. Am ordonat să mi se aducă mâncare şi vin şi am chemat-o pe Evalie. A apărut, însoţită de Dara. Fusese bine tratată, dar n-a vrut să mănânce cu mine. Mi-a zis:

— Mi-e teamă că poporul meu nu va avea încredere în vreun mesaj trimis de tine, Dwayanu.

— Vom discuta mai târziu despre celălalt mesaj, Evalie. Nu l-am trimis eu, iar Tsantawu, care a murit în braţele mele, m-a crezut.

— Te-am auzit spunându-i lui Lur că i-ai făgăduit Sirkul. Şi n-ai minţit, Dwayanu, pentru că Sirkul e distrus. Cum aş putea să te cred?

— Vei avea dovezi că-ţi spun adevărul. Acum, dacă nu vrei să mănânci cu mine, du-te cu Dara!

Nu avea nimic împotriva slujitoarei mele devotate. Aceasta nu era o trădătoare mincinoasă, ci un soldat, iar meseria ei era să lupte, în Sirk sau în altă parte. Aşa că au plecat împreună.

Am mâncat cu lăcomie şi am băut mult. Vinul mi-a dat viaţă, a înlăturat oboseala. Am lăsat deoparte tristeţea provocată de moartea lui Jim, meditând la ce urma să fac şi la metoda cea mai potrivită de a acţiona. S-a auzit un ciocănit la uşă şi a intrat Femeia-Care-Face-Vrăji.

Avea cozile roşii strânse în formă de cunună, iar în ele

străluceau safire. Pe chipul său nu mai rămăsese nicio urmă a trudei de peste zi, niciun semn de oboseală. Ochii îi luceau, limpezi, iar buzele-i senzuale zâmbeau. Vocea ei joasă, dulce, atingerea sa îmi aduceau aminte de lucruri pe care le crezusem dispărute o dată cu Dwayanu.

A dat un ordin, iar pe uşă a intrat un şir de femei-soldat şi, împreună cu ele, o mulţime de pigmei, nelegaţi, cu ură în ochii galbeni. Şi curiozitate. Le-am vorbit cu blândeţe şi am trimis după Evalie. Când a apărut, pigmeii aurii au alergat la ea, i s-au aruncat în braţe ca nişte copii, ciripind şi fluierând, mângâindu-i părul, atingându-i picioarele, mâinile...

Ea râdea, le spunea pe nume... Apoi le-a şoptit ceva, repede. Am reuşit să prind totuşi câteva cuvinte, spre deosebire de Lur, a cărei figură înnegurată îmi dădea de înţeles că nu pricepuse nimic. I-am repetat lui Evalie exact ceea ce îi spusesem lui Lur. Lucruri pe care le cunoştea, întrucât dovedise că ştia uigura, sau ayjira, mai bine decât vroia s-o arate. Apoi am tradus din limba piticilor, pentru Lur.

Înţelegerea s-a încheiat repede. Jumătate dintre pigmei urmau să fie duşi imediat pe malul lui Nanbu, la garnizoana de lângă pod. Aveau să-şi transmită mesajul prin intermediul tobelor, către fortăreaţa Poporului Scund. Dacă se accepta propunerea, răpăitul tobelor de război trebuia să înceteze. I-am zis lui Evalie:

— Când vor transmite mesajul, să comunice că nu li se va cere nimic în plus faţă de vechea înţelegere. Şi că nu-i va mai pândi moartea pe cei care vor trece râul.

Femeia-Care-Face-Vrăji a spus:

— Ce vrei să faci, Dwayanu?

— Acum, când Sirk nu mai există, nu mai avem nevoie de asta. Să-şi strângă plantele şi metalele în voie.

— Ai şi altceva în minte! s-a încruntat Lur.

— Evalie, deşi m-au înţeles, spune-le şi tu.

Pigmeii au ciripit între ei, după care zece omuleţi au păşit în faţă. Erau cei aleşi ca mesageri. I-am oprit înainte de a

pleca:

— Dacă Sri a scăpat, să facă parte dintre ambasadori. Poate că ar fi mai bine să vină înainte… Transmiteţi-i să pornească imediat. Va primi trecere liberă şi va sta împreună cu Evalie până se va încheia tratatul.

Au şuşotit şi au fost de acord. Femeia-Care-Face-Vrăji n-a avut nimic împotrivă. În schimb, pentru prima oară am văzut ochii lui Evalie îmblânzindu-se un pic, în timp ce mă privea.

După ce pigmeii au ieşit, Lur s-a dus la uşă şi a strigat-o pe Ouarda. Îmi plăcea fata şi m-am bucurat că scăpase cu viaţă. I-am ieşit în întâmpinare, cu mâna întinsă. Mi-a strâns-o.

— Scara de frânghie a fost tăiată de doi soldaţi, stăpâne. Aveau surori în Sirk… Au acţionat înainte să-i putem opri. Au fost ucişi…

De-ar fi dat Dumnezeu s-o fi tăiat-o înainte de a fi apucat să mă urmeze cineva!

Până să-i răspund, unul dintre căpitanii mei a bătut la uşă şi a intrat.

— A trecut mult timp de la asfinţit, stăpâne. Am închis porţile. Toţi cei care au vrut să se adăpostească au intrat deja.

— Sunt mulţi?

— Nu, stăpâne. Vreo sută. Ceilalţi au refuzat.

— De ce?

— E o întrebare sau un ordin, stăpâne?

— Un ordin.

— Au spus că sunt în mai mare siguranţă acolo unde se află. Că Rrrllya n-au nimic cu ei, cei care constituie doar hrană pentru Khalk’ru.

— Ajunge! a strigat cu asprime Lur. Pleacă! Ia-i şi pe Rrrllya cu tine!

Căpitanul a salutat, s-a întors iute şi a ieşit cu piticii.

— Soldaţii au tăiat scara din simpatie pentru cei fugiţi de frica lui Khalk’ru. Poporul se teme de duşmanii Caracatiţei Negre mai puţin decât de cei din propriul lor neam, pe care-

i consideră călăi. Trebuie să facem pace cu Rrrllya, Lur!

Am văzut-o pălind, apoi înroşindu-se la faţă. I-am observat pumnii strânşi. A zâmbit, şi-a turnat vin şi a ridicat cupa cu o mână sigură.

— Beau pentru înţelepciunea ta, Dwayanu!

Trebuie să recunosc că avea un caracter puternic! Un suflet de războinic. Îmblânzit, într-o oarecare măsură, de moliciunea feminină… Nicio minune că Dwayanu o iubise. În felul lui. Atât cât putea să iubească el o femeie…

În cameră se aşternuse tăcerea, intensificată în mod straniu de bubuitul răsunător al tobelor. Nu ştiu cât am rămas aşa, tăcând, dar, deodată, răpăitul acestor instrumente a devenit mai slab.

Apoi au amuţit. Liniştea avea un caracter ireal. Îmi simţeam nervii încordaţi relaxându-se, ca nişte corzi întinse prea mult timp. Tăcerea abruptă făcea să mă doară urechile, îmi încetinea bătăile inimii.

— Au primit mesajul. L-au acceptat, a zis Evalie.

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a ridicat.

— Fata va rămâne cu tine peste noapte, Dwayanu?

— Va dormi într-una din camerele mele, Lur. Va fi bine păzită. Nimeni nu va ajunge la ea fără să treacă prin odaia asta, iar eu am somnul uşor. Nu-ţi fie teamă, n-o să scape.

— Sunt bucuroasă că tobele n-or să-ţi tulbure pacea, Dwayanu!

M-a salutat în bătaie de joc şi a plecat împreună cu Ouarda.

Brusc, m-a cuprins din nou oboseala. M-am întors spre Evalie, a cărei privire trăda neîncrederea în propria-i neîncredere. Oricum, nu mai era nici dispreţ, nici silă. O adusesem acolo unde vroiam s-o aduc. Rămăsese singură cu mine. Uitându-mă la ea, am simţit că, după tot ce suferise din cauza mea, cuvintele nu ajutau la nimic. Nu pentru că n-aş fi ştiut să le folosesc aşa cum trebuie… Nu… Dar aveam timp destul. Poate dimineaţa, după ce-o să dorm… Sau după ce voi face tot ce îmi mai rămăsese de făcut… Atunci *va trebui* să mă crcadă…

— Dormi, Evalie. Dormi fără teamă… Şi fii convinsă că tot ce-a fost rău se va îndrepta. Du-te cu Dara. Vei fi bine păzită. Nimeni nu va ajunge la tine decât dacă va trece pe aici, iar în camera aceasta voi fi eu. Dormi şi nu te teme de nimic.

Am chemat-o pe Dara, am instruit-o şi au plecat împreună. Evalie a ezitat în faţa perdelei ce ascundea intrarea în cealaltă odaie, s-a întors ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar n-a făcut-o. După un timp, Dara a revenit. Mi-a zis:

— Doarme, Dwayanu!

— Asta trebuie să faci şi tu, prietena mea! Şi toţi cei care aţi fost alături de mine astăzi. Cred că nu avem de ce ne teme în timpul nopţii. Alege-le pe cele în care ai mai multă încredere şi pune-le să păzească uşa şi coridorul. Unde doarme?

— În camera alăturată, stăpâne.

— Ar fi bine dacă aţi sta aici, Dara. Sunt destule odăi, aveţi mâncare şi vin din belşug…

— Te aştepţi la un atac, Dwayanu?

— Nu se ştie niciodată…

— N-ai prea multă încredere în Lur, stăpâne…

— Nu am deloc, Dara.

A clătinat din cap şi a dat să plece. Dintr-un impuls subit, am întrebat-o:

— Dara, aţi dormi mai liniştite dacă aţi şti că nu vor mai fi aduse sacrificii lui Khalk’ru cât timp trăiesc eu?

Faţa i s-a luminat şi şi-a întins mâna spre mine.

— Dwayanu, am o soră care urmează să-i fie dată lui Khalk’ru. Spui că n-o să fie jertfită?

— Jur pe viaţa mea, pe toţi zeii!

— Somn uşor, stăpâne!

Avea vocea sugrumată. S-a dus spre uşă, dar înainte de a ieşi i-am văzut lacrimi în ochi.

O femeie are dreptul să plângă, chiar dacă e soldat. Şi eu plânsesem în ziua aceea…

Mi-am turnat vin, meditând în timp ce beam. Gândurile

mele se învârteau în jurul enigmei lui Khalk’ru. Aveam motive serioase.

Ce era Khalk’ru?

Am scos lanţul de la gât, am desfăcut medalionul şi am cercetat inelul. Apoi l-am pus înapoi în medalion şi l-am aruncat pe masă. Simţeam că stătea mai bine acolo, decât la pieptul meu.

Dwayanu se îndoise că lucrul acela îngrozitor era chiar Stăpânul Neantului, iar eu, care însemnam Leif Langdon şi un Dwayanu inactiv, nu mă îndoiam deloc că era. Fiindcă nu puteam accepta teoria lui Barr privind hipnotismul în masă sau vreo scamatorie.

Oricine ar fi fost Khalk’ru, *el exista*, după cum spusese Lur. Sau cel puţin silueta aceea întunecată, care devenea materială prin intermediul ritualului, inelului şi amvonului.

Aş fi putut pune experienţa la care asistasem în templul din oază pe seama halucinaţiilor, dacă nu s-ar fi repetat aici, în Ţara Umbrită. Nu încăpea nicio îndoială privind realitatea sacrificiului pe care îl condusesem. Nicio îndoială privind distrugerea-absorbirea-dizolvarea celor douăsprezece fete. Nici privind credinţa lui Yodin în puterea acelui tentacul de a mă înlătura. Nici în ceea ce privea dispariţia lui. Iar dacă victimele sacrificiului şi Yodin stăteau ascunşi într-o cameră, râzând de mine, aşa cum presupusese Barr, atunci camera cu pricina se afla în altă lume! Şi mai era oroarea profundă a Poporului Scund, oroarea multor ayjiri, revolta din străvechea Patrie a Ayjirilor, care fusese provocată de aceeaşi oroare şi care distrusese ţara, aruncând-o într-un război civil…

Orice ar fi însemnat el, oricât de respingător ar fi fost pentru ştiinţă să-l recunoască drept realitate (considerându-l, în schimb, superstiţie sau atavism, cum îi spusese Barr), eu ştiam că Lucrul acela era real. Nu pe pământ. În mod sigur nu pe pământ. Nu era ceva supranatural sau, mai bine zis, era supranatural doar în măsura în care venea dintr-o altă dimensiune sau alt univers, pe care cele cinci simţuri ale noastre nu le

percepeau.

Mă gândeam că, de fapt, religia şi ştiinţa sunt surori bune. De aceea se urăsc atât de mult. Savanţii şi credincioşii se aseamănă prin dogmatismul lor, prin intoleranţă. Orice război între religii provocat de interpretări ale credinţei îşi are echivalentul în disputele ştiinţifice stârnite de un os ori de o piatră.

Dar aşa cum în biserici există oameni cu minţile nefosilizate religios, tot aşa există în laboratoare oameni cu minţi nefosilizate ştiinţific. Einstein, care a îndrăznit să atace concepţia despre spaţiu şi timp prin teoria sa asupra spaţiului cu patru dimensiuni, în care timpul constituia el însuşi o dimensiune, şi care ducea la concluzia că ar putea exista un spaţiu cu cinci dimensiuni, în loc de patru, câte percep simţurile noastre, incapabile să descopere una, deşi ea există... Posibilitatea mai multor lumi întrepătrunse cu a noastră... în acelaşi spaţiu... Energia, pe care o numim materie, a fiecărui univers, reglată la o altă lungime de undă... Fiecare neştiind nimic despre existenţa celorlalte... Răsturnând astfel vechea axiomă că două corpuri nu pot ocupa acelaşi loc în acelaşi moment...

Şi mi-am imaginat că, odată, în negura timpului, un savant al vremurilor de atunci, un ayjir, a descoperit un asemenea lucru. A descoperit o a cincea dimensiune, în afară de lungime, lăţime, înălţime şi timp. Sau a descoperit una din lumile întrepătrunse, a cărei materie curge prin interstiţiile materiei noastre. Şi că, descoperind acea dimensiune sau lume, a găsit o cale de a face locuitorii dimensiunii sau lumi respective să se manifeste într-a lui. Prin sunete şi gesturi, prin inel şi amvon, a creat o poartă prin care locuitorii cu pricina puteau să vină ori, măcar, să se arate. Şi ce armă teribilă descoperise! Ce armă înfiorătoare pentru preoţii acelui Lucru! Şi o folosiseră vremuri îndelungate, aşa cum făcuseră şi aici, în Karak!

Dacă teoria mea era corectă, atunci prin asemenea porţi apăreau, ca să-şi ia sorbitura de viaţă, una sau mai multe făpturi? Amintirile lui Dwayanu îmi spuneau că fuseseră şi

alte temple în Ţara Ayjirilor, nu numai cel din oază. Oare aceeaşi Fiinţă apărea în toate? Silueta care se ivise din piatra sfărâmată, în sanctuarul din oază, era tot una cu cea care se hrănea în templul din miraj? Sau mai mulţi locuitori din altă dimensiune (sau altă lume) răspundeau, lacomi, invocărilor? Acele Făpturi poate că nici nu arătau a Kraken în locul lor de origine, forma pe care le-o cunoşteam căpătând-o, în urma unor legi naturale, când treceau dintr-o lume în alta…

Am meditat îndelung. Mi se părea cea mai bună explicaţie a Krakenului. Dacă aveam dreptate, calea de a scăpa de Khalk'ru consta în a-i distruge mijloacele de acces în lumea noastră. Şi mi-am dat seama că pentru aşa ceva se luptaseră între ei vechii ayjiri.

Dar teoria mea nu explica de ce nu putea fi invocat decât de cei cu sânge străvechi…

Am auzit o voce la uşă. M-am apropiat tiptil, am ascultat… Apoi am deschis. Lur vorbea cu paznicii.

— Ce cauţi aici, Lur?

— Vreau să discut cu tine. O să te reţin puţin, Dwayanu.

Am privit-o atent. Părea calmă. În ochii ei nu se citea nici provocare, nici resentiment, nici calcul. Doar rugăminte. Cozile roşii îi cădeau pe umerii albi. Nu purta nici arme, nici podoabe. Părea mai tânără ca oricând, chiar un pic stingheră… N-am simţit niciun chef să-mi bat joc de ea sau s-o resping. Doar o milă profundă…

— Intră, Lur, şi spune-mi ce te frământă.

Am închis uşa în urma ei. S-a dus spre fereastră şi a privit în noaptea ce sclipea verzui. M-am apropiat de ea.

— Să vorbeşti încet, Lur. Fata doarme în cealaltă cameră.

Mi-a şoptit, cu vocea voalată:

— Aş fi vrut să nu fi venit aici, Păr Bălai!

Mi-am amintit de Jim şi i-am răspuns:

— Şi eu, Femeie-Care-Faci-Vrăji! Dar sunt aici…

S-a întors spre mine şi mi-a atins pieptul.

— De ce mă urăşti atât de mult?

— Nu te urăsc, Lur? Nu urăsc decât un singur lucru.

— Şi anume?

Am privit, involuntar, spre masă. Lumina lumânării a căzut pe medalionul în care se afla închis inelul. Mi-a urmărit privirea.

— Ce vrei să faci? Să predai Karakul piticilor? Să repari Nansurul? Să domneşti peste Karak şi Rrrllya, alături de fata cea oacheşă? Dacă-i aşa, ce se va întâmpla cu Lur? Răspunde-mi! Te-am iubit pe când erai Dwayanu! Ştii cât de mult…

— Ai vrut să mă ucizi pe când eram încă Dwayanu! i-am răspuns posac.

— Pentru că, în timp ce te uitai în ochii străinului, l-am văzut pe Dwayanu murind! Tu, cel pe care-l stăpânise Dwayanu, îl ucideai! L-am iubit! De ce nu l-aş fi răzbunat?

— Dacă nu mai sunt Dwayanu, atunci înseamnă că sunt prietenul celui pe care l-ai atras în cursă şi l-ai ucis. Sunt cel a cărui iubire i-ai prins-o într-o capcană şi i-ai distrus-o. Iar dacă-i aşa, ce pretenţii mai ai, Lur?

N-a răspuns imediat. După un timp însă, mi-a zis:

— Am avut unele motive… Ţi-am spus că l-am iubit pe Dwayanu. Deşi, într-un fel, am ştiut de la început cine eşti, Păr Bălai… L-am văzut însă deşteptându-se în tine şi am înţeles că era chiar el. Am fost convinsă că atât timp cât prietenul tău şi fata cea oacheşă vor trăi, vor reprezenta un pericol pentru cel abia reînviat. De aceea i-am atras pe cei doi în Sirk. Trebuia să-i ucid înainte de a apuca să-i întâlneşti. Atunci, totul ar fi fost bine… N-ar mai fi rămas nimic care să-l trezească pe cel stăpânit de Dwayanu. Am riscat şi am pierdut. Şi am ştiut că am pierdut atunci când Roata lui Luka v-a adus pe toţi trei la un loc. Iar furia şi supărarea m-au împins să fac… Ceea ce am făcut…

— Lur, spune-mi adevărul. Când te-ai întors la Lacul Fantomelor, după ce urmărisei cele două femei… Nu fuseseră ele spionii prin care ai transmis mesajul mincinos în Sirk? N-ai aşteptat până când prietenul meu şi Evalie au căzut în capcană, ca să dai semnalul de atac? Şi nu ai plănuit, dacă deschideam calea spre Sirk, să scapi nu

numai de cei doi, ci şi de Dwayanu? Poate că l-ai iubit, e adevărat, dar, după cum ţi-a spus-o chiar el, iubeai mai mult puterea. Iar el ţi-o ameninţa… Recunoaşte cinstit!

Pentru a doua oară, am văzut lacrimi în ochii Femeii-Care-Face-Vrăji. Mi-a răspuns, rostind cu greutate:

— Am trimis spionii. Am aşteptat până cei doi au căzut în cursă. Dar n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău lui Dwayanu!

N-am crezut-o. Şi totuşi nu simţeam nici furie, nici ură. Doar milă.

— Lur, să-ţi spun eu care-i adevărul! N-am de gând să domnesc, împreună cu Evalie, peste Karak şi Rrrllya. Nu mai am niciun chef de putere. A dispărut, o dată cu Dwayanu. Vei stăpâni peste Karak, dacă doreşti, după ce voi încheia pace cu piticii. Fata oacheşă se va întoarce la ei. Nu vrea să rămână aici. Şi nici eu.

— Nu poţi să pleci cu ea! m-a întrerupt Lur. Câinii galbeni n-or să aibă încredere în tine! Vor sta neîncetat cu săgeţile aţintite asupra ta!

Am dat din cap. Ştiam de mult lucrul acesta.

— Toate se vor aranja, cu timpul… Dar nu vor mai avea loc sacrificii! Poarta lui Khalk’ru va fi închisă pentru vecie! Eu o voi fereca!

S-a holbat la mine.

— Vrei să spui…

— Că-l voi izgoni, odată pentru totdeauna, pe Khalk’ru din Karak! Doar dacă nu se va dovedi mai puternic decât mine…

Şi-a frânt mâinile, neajutorată:

— Şi la ce-o să-mi folosească domnia în Karak? Cum o să stăpânesc oamenii?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. O să distrug poarta lui Khalk’ru!

— Zeilor! De-aş avea inelul lui Yodin! a şoptit ea.

Am zâmbit.

— Lur, ştii la fel de bine ca şi mine că el nu răspunde la invocarea unei femei!

Lumini vrăjitoreşti au sclipit în ochii ei plini de scântei

verzi.

— Există o profeţie străveche, Păr Bălai, pe care Dwayanu n-o ştia sau a uitat-o! Se zice că, dacă puternicul Khalk’ru vine când e chemat de o femeie, rămâne pentru totdeauna! De aceea n-a existat nicio preoteasă a Sacrificiului!

Am râs de spusele ei.

— Un animal drăguţ, Lur, pentru colecţia ta! Să-l adaugi lupilor!

S-a oprit în drum spre uşă.

— Ce-ar fi dacă te-aş iubi aşa cum l-am iubit pe Dwayanu? Ai fi în stare să mă iubeşti cum m-a iubit el? Trimite fata cea oacheşă înapoi la poporul ei, ridică pedeapsa cu moartea pentru cei care trec de partea asta a râului, iar în rest, lasă lucrurile aşa cum sunt. Condu Karakul alături de mine!

I-am deschis uşa.

— Nu mai doresc puterea, Lur.

A ieşit.

M-am înapoiat la fereastră, am tras un scaun şi am rămas gânditor. Deodată, în apropierea citadelei s-a auzit un urlet de lup. Un al doilea, apoi al treilea…

— Leif!

Am sărit în picioare. Evalie răsărise lângă mine. Mă privea prin voalul părului ci. Ochii îi erau limpezi, fără urmă de îndoială, ură sau teamă. Ca altădată.

— Evalie!

Am prins-o de umeri. Buzele mele le-au găsit pe ale ei.

— Am auzit ce-aţi vorbit, Leif.

— Mă crezi, Evalie?

M-a sărutat, ţinându-mă strâns în braţe.

— Avea dreptate, Leif. Nu poţi să mergi cu mine în Ţara Poporului Scund. Ei nu vor înţelege niciodată… Iar eu nu vreau să locuiesc în Karak…

— Vei veni cu mine. Evalie, în ţara mea? După ce voi face tot ceea ce am de făcut? Dacă nu voi fi ucis atunci?

— Voi veni cu tine, Leif!

Apoi a plâns până a adormit în braţele mele... Am purtat-o în odaia ei şi am acoperit-o cu pătura de mătase. Nu s-a trezit.

M-am întors în cameră. Când am trecut pe lângă masă, am luat medalionul şi am vrut să-l pun la gât. Apoi l-am aruncat înapoi. N-o să-l mai port niciodată! M-am întins în pat, cu sabia la îndemână şi am adormit, la rândul meu.

23. În templul lui Khalk’ru

M-AM TREZIT DE DOUĂ ORI. Prima dată, din cauza urletului lupilor, care se auzeau de parcă ar fi fost sub fereastra mea. I-am ascultat, somnoros şi am adormit din nou.

A doua oară m-am trezit complet, în timpul unui vis tulburător. Mă sculase un zgomot din cameră, eram convins. Mâna mea a apucat sabia întinsă lângă pat, pe podea. Simţeam că e cineva în odaie. Nu vedeam nimic prin întunericul verde. Am întrebat încet:

— Evalie? Tu eşti?

Niciun răspuns, niciun sunet.

Am rămas la pândă, gata să sar. Apoi mi-am amintit de paznicii de la uşă, de Dara, de soldaţii din celelalte camere şi mi-am zis că mă trezise visul cel agitat. Un timp am rămas treaz, cu sabia în mână, apoi tăcerea m-a adormit iar...

Un ciocănit discret m-a smuls din braţele somnului. Era destul de târziu. M-am dus la uşă încet, să n-o trezesc pe Evalie. Am deschis şi l-am văzut, între paznici, pe Sri. Omuleţul venise înarmat cu lance şi sabie încovoiată, iar în spate purta una din tobele mici, surprinzător de răsunătoare. M-a privit cu prietenie. I-am strâns mâna şi i-am arătat perdeaua.

— Evalie e acolo, Sri. Du-te şi trezeşte-o!

A trecut pe lângă mine ţopăind. Am salutat paznicii din laţa uşii şi m-am întors după Sri. Rămăsese lângă perdea, cu o căutătură lipsită de orice amiciţie. A spus:

— Evalie nu-i aici!

M-am uitat la el, fără să-mi vină a-l crede. Apoi l-am dat la o parte şi am intrat în cameră. Era goală. M-am dus la mormanul de pături şi perne de pe patul în care înnoptase Evalie. Le-am pipăit. Erau reci. Am intrat, urmat de Sri, în cealaltă odaie, în care dormeau Dara şi câteva fete. Evalie nu se afla acolo. I-am atins umărul Darei. S-a sculat, căscând.

— Dara, fata a dispărut!

— A dispărut?

M-a privit, neîncrezătoare, aşa cum mă uitasem şi eu la pigmeul auriu. A sărit în picioare, a dat fuga în camera alăturată, apoi în celelalte odăi. Peste tot, femei-soldat, dar nici urmă de Evalie.

Am alergat înapoi în camera mea şi m-am dus la uşă. Mă cuprinsese o furie năvalnică. Iute, dur, am interogat paznicii. Nu văzuseră nimic, nu intrase nimeni, nu ieşise nimeni. Pigmeul auriu asculta, fără să mă piardă din ochi.

M-am întors spre odaia lui Evalie. În drum, am trecut pe lângă masa pe care aruncasem medalionul. Am întins mâna şi l-am luat. Părea ciudat de uşor. L-am deschis.

Inelul lui Khalk’ru nu se mai mai afla înăuntru!

M-am holbat la medalionul gol şi am înţeles ce însemna acest lucru, corelat cu dispariţia lui Evalie. Am gemut, ţinându-mă de masă să nu cad.

— Bate toba, Sri! Cheamă-ţi poporul! Să vină imediat! Poate mai e timp!

Pigmeul auriu şuiera. Ochii lui păreau izvoare de foc galben. Nu-mi ştia toate gândurile, dar văzuse pe faţa mea destul. S-a repezit la fereastră, şi-a apucat toba şi a început să transmită semnale hotărâte, furioase, violente. i s-a răspuns imediat. Dinspre Nansur, de-a lungul râului, de peste tot…

Le auzea şi Lur? Nu avea cum să nu le audă… Dar le va

lua, oare, în seamă? Vroiam să afle că mă trezisem, că Poporul Scund ştia de trădarea ei. De soarta lui Evalie.

Doamne! De le-ar auzi la timp, pentru ca Evalie să fie salvată!

— Vino aici, stăpâne! m-a strigat Dara, de după draperie.

Am alergat, împreună cu piticul. Femeia-căpitan a arătat spre zid. Acolo, în locul în care una din pietrele curbate întâlnea o alta, atârna o fâşie de mătase.

— E un pasaj secret, Dwayanu! Pe aici au dus-o! Au plecat în grabă, iar haina ei s-a prins în uşa care tocmai se închidea!

Am căutat ceva ca să sparg peretele. Însă Dara apăsase deja în diferite locuri, iar piatra a alunecat într-o parte. Sri a ţâşnit pe lângă mine în coridorul întunecat. Am zbughit-o după el, urmat de Dara şi de celelalte fete. Culoarul era jos, nu prea lung. La un moment dat, se înfunda. Din nou Dara a apăsat ici, colo, până când un bloc de piatră s-a deplasat, lăsându-ne să trecem mai departe.

Am năvălit în camera înaltului Preot. Ochii Krakenului priveau spre mine şi prin mine, cu ura lui care te îngheţa… Am avut impresia că văd în ei provocare…

Toată mânia ilogică, toată furia oarbă au dispărut brusc. Le-a luat locul o hotărâre rece, o dorinţă bine controlată, care nu mai avea nimic din graba haotică dinainte. *Poate este prea târziu ca s-o mai salvez pe Evalie*. *Dar nu ca să te distrug pe tine*, *duşman al meu*!

— Dara, adu caii! Strânge toţi oamenii de încredere! Doar pe cei mai puternici! Să ne aştepte la poarta de la drumul spre templu! Mergem să terminăm cu Khalk’ru! Să le spui asta!

Apoi i-am zis pigmeului:

— Nu ştiu dacă voi reuşi să fac ceva pentru Evalie. Dar voi pune capăt stăpânirii lui Khalk’ru! Îţi aştepţi oamenii sau vii cu mine?

— Vin cu tine.

Ştiam unde locuia Femeia-Care-Face-Vrăji când se afla în citadelă. Camerele nu erau departe. Intuiam că n-o s-o

găsim acolo, dar vroiam să fiu sigur. Poate c-o dusese pe Evalie la Lacul Fantomelor, gândeam eu, trecând în fugă pe lângă grupurile de soldaţi tăcuţi, stânjeniţi, uluiţi, care mă salutau. Ştiam, în adâncul sufletului, că Lur mă trezise în toiul nopţii, Lur care se strecurase pentru a-mi fura inelul lui Khalk'ru. Dacă o făcuse, avusese un singur motiv. Şi atunci, nu la Lacul Fantomelor ar fi mers ea.

Totuşi, dacă îmi pătrunsese în odaie, de ce nu m-a ucis? Sau intenţionase, dar n-a reuşit, pentru că mă trezisem? S-a temut să continue ceea ce începuse, sau m-a lăsat în viaţă în mod deliberat?

Am scotocit prin camerele sale. Nu se afla nimeni acolo. Nici ea, nici vreuna dintre femeile ei. Camerele erau goale, nu mai rămăseseră nici măcar paznici ia uşi.

Am luat-o la goană. Pigmeul auriu mă urma, şuierând, cu lancea în mâna stângă şi sabia încovoiată în dreapta. Am ajuns la poarta drumului spre templu.

Acolo mă aşteptau trei sau patru sute de soldaţi, călare. Toţi femei. M-am aruncat pe calul pe care mi-l ţinea Dara, l-am luat pe Sri în şa, apoi am pornit în goană spre templu.

Pe la jumătatea drumului, dintre copacii înşiraţi de-a lungul său, au apărut lupii albi. Se năpusteau asupra noastră ca un torent, se aruncau la gâtul cailor, se repezeau asupra călăreţilor. Ne-au oprit goana. Caii s-au împiedicat de trupurile doborâte în timpul rapidei ambuscade şi s-au prăbuşit. Soldaţii cădeau o dată cu ei, sfâşiaţi şi sfârtecaţi înainte de a apuca să se ridice. Ne-am amestecat, cai, oameni, lupi, într-un cerc învârtejit, sângeriu...

Lupul cel mare, conducătorul haitei, s-a repezit, cu ochii verzi în flăcări, drept la gâtul meu. N-am apucat să trag sabia. L-am prins de gâtlej cu mâna stângă, l-am ridicat şi l-am aruncat pe deasupra mea. A mai avut totuşi timp să mă zgârie cu ghearele.

Ne-am croit drum printre fiare. Cele rămase în viaţă alergau după noi, urlând. Îşi luaseră tributul din oamenii mei...

Am auzit sunetul unei nicovale... Izbită de trei ori... Nicovala lui Tubalka!

Doamne! Era adevărat! Lur se afla în templu! Şi Evalie...

Şi Khalk'ru...

Am năvălit pe poartă. Acum se auzeau voci intonând un cânt străvechi. Intrarea viermuia de nobili cu săbiile în mâini, bărbaţi şi femei.

— Treceţi cu caii peste ei, Dara! Trântiţi-i!

Am pătruns prin ei ca un berbec de asediu. Parând loviturile de sabie cu săbiile, lovindu-i cu ciocanele şi securilc, călcându-i în copitele armăsarilor.

Sri nu-şi oprea cântecul ciripit, deşi împungea cu lancea şi spinteca mereu cu sabia.

Am intrat în templul lui Khalk'ru. Cântecul s-a oprit, cântăreţii au pornit împotriva noastră, ne-au izbit cu săbii, securi şi ciocane... Ne-au spintecat şi sfârtecat caii, ne-au trântit la pământ... Amfiteatrul se transformase într-un cazan clocotind de moarte.

Am ajuns la marginea platformei, mi-am dat calul lângă ea, m-am ridicat în scări şi am sărit. În dreapta se găsea nicovala lui

Tubalka. Alături, cu ciocanul în mână, Ouarda. Am auzit ropotul tobelor ce-i invocau pe Khalk'ru. Deasupra lor, ghemuiţi, preoţii...

Iar în faţa lor, cu inelul ridicat, Lur!

Între ea şi oceanul fierbând din piatra galbenă, ce reprezenta poarta lui Khalk'ru, hrana pregătită din pitici legaţi, câte doi, în cingătorile de aur!

În Inelul Războinicului, Evalie...

Femeia-Care-Face-Vrăji nu se uita deloc la mine. Nu se uita nici spre cazanul urlând al amfiteatrului, unde nobilii se luptau cu soldaţii.

Era în plin ritual.

M-am repezit spre Ouarda, răcnind. I-am smuls barosul greu din mână şi l-am aruncat drept în amvonul galben. Drept în capul lui Khalk'ru. Cu toată puterea trupului meu.

Piatra a trosnit, iar ciocanul a sărit înapoi... A căzut...

Vocea lui Lur continua invocarca… Fără nicio greşeală…

În amvonul plesnit, apele galbene au prins să tremure, Krakenul din oceanul în clocot a părut să dea înapoi… Apoi să înainteze…

Am alergat spre el… Spre ciocan…

M-am oprit o clipă lângă Evalie, am apucat cingătoarea în mâini şi am rupt-o de parcă ar fi fost un vreasc. I-am aruncat sabia la picioare.

— Apără-te singură, Evalie!

Apoi am înhăţat ciocanul. Ochii lui Khalk’ru se mişcau… Făptura aceea mă privea, îşi dădea seama de prezenţa mea acolo… Tentaculele i se agitau… Iar frigul paralizant a început să se împrăştie în jurul meu. Mi-am strâns toată voinţa ca să-i rezist.

Am izbit cu barosul lui Tubalka în piatra galbenă, o dată şi încă o dată…

Tentaculele lui Khalk’ru se întindeau spre mine…

Apoi, o bubuitură ca de trăsnet. Piatra amvonului s-a sfărâmat, s-a scurs peste mine ca lapoviţa mânată de un uragan îngheţat. Pământul s-a cutremurat, templul s-a zguduit. Braţele mi-au căzut, paralizate. Ciocanul lui Tubalka a alunecat din mâinile care nu-l mai puteau ţine. Gerul se rotea în jurul meu… Mai puternic, tot mai puternic… Apoi, un ţipăt strident, înspăimântător…

O clipă, silueta Krakenului a plutit în locul în care fusese amvonul, după care s-a contractat, suptă parcă spre spaţii incomensurabile şi a dispărut…

Iar viaţa a năvălit din nou în mine!

Podeaua era acoperită cu cioburi de piatră galbenă… Având negreala Krakenului în ele. Le-am transformat în pulbere…

— Leif!

Vocea lui Evalie, strigând sfâşietor. M-am întors. Lur năvălea spre mine, cu sabia ridicată. Înainte de a apuca să fac vreo mişcare, Evalie a ţâşnit între noi, s-a repezit la Femeia-Care-Face-Vrăji şi a izbit-o cu sabia mea.

Lama lui Lur a parat lovitura, s-a înfipt adânc… Iar Evalie

s-a prăbuşit…

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a întors spre mine. Am aşteptat-o, fără să mă clintesc, fără să-mi pese… Sabia ei era plină de sânge… De sângele lui Evalie…

Ceva, o sclipire luminoasă, i-a atins pieptul, iar Lur s-a oprit, încremenită. A căzut, încet, în genunchi… S-a prăvălit pe stâncă…

Apoi a ţâşnit lupul, urlând în timp ce gonea. Alerga drept spre mine. O altă sclipire luminoasă. Fiara a tresărit şi a căzut, în mijlocul saltului.

L-am zărit pe Sri, ghemuit la marginea platformei. Una din armele lui era înfiptă în pieptul lui Lur, cealaltă în gâtlejul lupului. L-am văzut pe pigmeu alergând spre Evalie… Ridicând-o, ducându-şi mâna la umărul ei, din care ţâşnea sânge…

M-am îndreptat spre Lur, mergând ca un automat. Lupul cel alb a încercat să se ridice în picioare, apoi s-a târât spre Femeia-Care-Face-Vrăji. A ajuns primul la ea. Şi-a lăsat capul pe pieptul ei, apoi şi-a întors ochii spre mine, privindu-mă în timp ce murea.

Lur m-a măsurat din cap până în picioare. Ochii îi erau blânzi, iar gura îşi pierduse cruzimea… Devenise tandră… Mi-a zâmbit.

— Ar fi fost mai bine să nu fi venit niciodată aici, Păr Bălai!

Apoi a gemut:

— *Ai*! *Ai*! Lacul meu cu Fantome!

Mâna i-a alunecat spre capul lupului muribund, mângâindu-l. A oftat. Femeia-Care-Face-Vrăji murise…

Am văzut figura speriată a lui Evalie, la fel ca a Darei.

— Evalie… Rana ta…

— Nu-i adâncă, Leif… Se va închide repede… Nu-i nimic grav.

Dara mi-a zis:

— Să trăieşti, Dwayanu! Ai făcut un lucru mare astăzi!

A căzut în genunchi şi mi-a sărutat mâna. Abia atunci am observat că toţi oamenii mei care supravieţuiseră luptei din

templu veniseră pe platformă şi îngenuncheaseră în faţa mea. Că Ouarda zăcea lângă nicovala lui Tubalka, apoi că Sri îngenunchease şi el, privindu-mă plin de adoraţie.

Am auzit bubuitul tobelor Poporului Scund... Nu de cealaltă parte a lui Nanbu, ci în Karak... Chiar mai aproape...

Dara a grăit din nou:

— Să ne întoarcem în Karak, stăpâne! Acum e al tău, să-l conduci!

I-am zis lui Sri:

— Bate-ţi toba, Sri. Spune-le că Evalie trăieşte, că Lur a murit. Că poarta lui Khalk'ru a fost închisă pentru totdeauna. Să înceteze luptele!

Sri mi-a răspuns:

— Izbânda ta a înlăturat orice motiv de război între poporul meu şi Karak. Ne vom supune ţie şi lui Evalie. Le voi spune ce ai făcut.

Şi-a luat toba şi a ridicat mâna, să bată în ea. L-am oprit.

— Aşteaptă, Sri. N-o să rămân aici, ca să-mi fiţi supuşi.

— Dwayanu, n-o să ne părăseşti! a strigat Dara.

— Ba da, căpitane... O să mă întorc de unde am venit. Nu în Karak. Nici la Poporul Scund, Sri.

— Şi cu mine ce se va întâmpla, Leif? a întrebat, dintr-o suflare, Evalie.

I-am pus mâinile pe umeri şi am privit-o în ochi.

— Noaptea trecută mi-ai şoptit că o să vii cu mine. Te eliberez de promisiune... Cred că o să fii mai fericită printre omuleţi.

— Ştiu mai bine ce mă face fericită, mi-a răspuns ea, încăpăţânată. Îmi ţin promisiunea... Dar dacă nu mă vrei...

— Te vreau, fată oacheşă!

Atunci, Evalie s-a întors spre Sri:

— Transmite toată dragostea mea poporului nostru. N-o să-l mai văd niciodată...

Omuleţul s-a agăţat de ea, s-a plecat în faţa ei, văitându-se şi plângând, în timp ce ea îi vorbea. După aceea s-a răsucit şi s-a uitat la poarta sfărâmată a Krakenului. Am

văzut că l-a cuprins o înţelegere tainică. A venit la mine, mi-a întins braţele să-l ridic. Şi-a pus mâna pe pieptul meu, apoi şi-a lipit urechea de el şi mi-a ascultat bătăile inimii. A sărit jos şi s-a apropiat de Evalie, şoptindu-i ceva.

Dara mi-a zis:

— Voia lui Dwayanu e şi voia noastră. Numai că ne e greu să înţelegem de ce nu rămâne cu noi…

— Sri ştie… Chiar mai bine ca mine… Nu pot să rămân, Dara…

Evalie s-a apropiat, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Trebuie să plecăm chiar acum, Leif… Repede… Nu-i bine ca poporul meu să mă vadă… Sri o să transmită totul prin intermediul tobei… N-or să mai fie lupte… O să se încheie pacea.

Pigmeul auriu a început să bată în toba lui vorbitoare. La primul semnal, vocile celorlalte tobe au rămas tăcute. Când a terminat, ele sunau deja, triumfător… Dar şi cu o nuanţă interogativă. A transmis un alt mesaj… Răspunsul a sosit imediat – furios, decis şi, într-un fel, neîncrezător.

Sri ne-a spus:

— Trebuie să vă grăbiţi!

— Vom rămâne cu tine, Dwayanu, până în ultima clipă, a zis Dara.

Am dat din cap şi m-am uitat la Lur. În palma ei, inelul lui Khalk’ru a sclipit brusc. M-am dus, l-am luat din mâna moartă şi l-am zdrobit pe nicovala lui Tubalka, aşa cum făcusem şi cu inelul lui Yodin.

— Sri cunoaşte un drum spre lumea ta, Leif, a spus Evalie. Se află la izvoarele lui Nanbu. Ne va conduce acolo.

— Trece pe lângă Lacul Fantomelor?

— Să-l întreb. Da, trece.

— Bine. Vom merge într-o ţară în care hainele pe care le port sunt nepotrivite. Şi va trebui să pregătim ceva şi pentru tine…

Am părăsit templul, călare, purtându-l pe Sri în faţa mea. Evalie şi Dara mergeau alături de mine. Tobele se auzeau aproape. Au tăcut când am ieşit din pădure şi am pornit pe

şosea. Caii noştri goneau. Am ajuns la Lacul Fantomelor în cursul după-amiezei. Puntea rămăsese coborâtă. Nu o păzea nimeni. Castelul Femeii-Care-Face-Vrăji era pustiu. Mi-am căutat hainele. Am scos îmbrăcămintea luxoasă a lui Dwayanu, am luat o secure, mi-am pus o sabie scurtă la cingătoare şi am înşfăcat două lănci, pentru mine şi pentru Evalie. Ne vor ajuta să ne procurăm hrană, să ne apărăm. Am luat şi hrană din castel, şi blănuri în care să se îmbrace Evalie, după ce o să ieşim din miraj.

N-am intrat în camera lui Lur. Am auzit şoapta cascadei, dar n-am îndrăznit să privesc spre ea.

Tot restui după-amiezei am galopat de-a lungul râului. Tobele Poporului Scund ne urmăreau... Ne căutau... Ne întrebau... Ne chemau...

— Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... Ev-ah-lee...

Pe înserat, ajunsesem la stânca de la capătul văii. Aici, Nanbu curgea într-un şuvoi puternic, care ieşea din subteran. Sri ne-a condus la o râpă abruptă. Ne-am făcut tabăra acolo.

Toată noaptea m-am gândit la ce o aştepta pe Evalie în lumea cea nouă, de dincolo de miraj – lumea soarelui, a stelelor, a vântului şi a frigului. Am meditat îndelung la ce va trebui să fac pentru a o proteja, până va reuşi să se adapteze... Apoi am ascultat tobele Poporului Scund, care o chemau. Am privit-o dormind, plângând şi zâmbind în somn...

Va trebui s-o învăţ să respire. Ştiam că atunci când va ieşi din atmosfera în care trăise din copilărie, urma să se sufoce. Lipsa stimulilor de bioxid de carbon cu care se obişnuise avea să-i dăuneze... Va trebui să respire forţat, până când gestul o să devină reflex. Noaptea, când va dormi, o să-i fie teribil de greu... Va fi nevoie să rămân treaz, să veghez asupra ei...

Şi va trebui să intre în lumea cea nouă cu ochii bandajaţi, oarbă, până când nervii, obişnuiţi cu semiîntunericul verde al mirajului, vor suporta o lumină mai puternică. Îi voi face îmbrăcăminte călduroasă, din piei şi blănuri... Dar hrana? ...

Jim îmi spusese, cu mult timp în urmă, că toţi cei care se obişnuiseră cu mâncarea Poporului Scund vor muri dacă vor consuma altfel de alimente... În parte, era adevărat. Numai în parte. Se putea rezolva...

În timpul nopţii, mi-am adus aminte, brusc, de sacul pe care îl ascunsesem pe malul râului, atunci când mă aruncasem în apă, urmărit de lupi. Dacă l-aş fi găsit, aş fi rezolvat problema îmbrăcăminţii pentru Evalie. I-am spus Darei lucrul acesta, iar ea şi Sri au plecat să-l caute. În timpul cât i-am aşteptat, femeile au strâns hrană, iar eu i-am explicat lui Evalie ce trebuia să facă pentru a trece cu bine pragul periculos dintre lumea ei şi a mea.

Dara şi Sri au lipsit două zile, dar găsiseră sacul. Au adus şi ştirea păcii dintre ayjiri şi Poporul Scund. Cât despre mine...

Dwayanu, Izbăvitorul, venise, după cum promisese profeţia... Venise şi-i eliberase de osânda străveche... Apoi se întorsese, după cum avea dreptul, în lumea din care apăruse când a răspuns chemării străbune... Şi o luase eu el pe Evalie, tot după cum avea dreptul... Sri răspândise zvonul asta.

În dimineaţa următoare, când lumina spunea că soarele răsărise deasupra culmilor ce înconjurau valea mirajului, am pornit la drum.

Evalie arăta ca un bărbat subţirel, înaintând sprinten, alături de mine.

Am urcat până unde începea ceaţa verde. Aici ne-am despărţit de prietenii noştri. Sri se agăţa de Evalie, îi săruta mâinile şi picioarele, plângând. Iar Dara m-a bătut pe umăr.

— Te vei întoarce, Dwayanu? Te vom aştepta!

Ca un ecou al vocii căpitanului uigur de demult...

Mi-am continuat ascensiunea, urmat de Evalie, aşa cum îşi urmase Euridice iubitul din Ţara Umbrelor, cu mult, mult timp în urmă...

Făpturile lui Sri şi ale femeilor care ne priveau deveniseră tot mai mici... Apoi au dispărut în ceaţa verde...

Am simţit frigul amarnic atingându-mi faţa. Am luat-o pe

Evalie în braţe şi am urcat, am tot urcat, până am ajuns la lumina soarelui ce scălda lespezile de lângă prăpăstie.

Ziua se apropia de amurg când am învins în lupta lungă şi grea pentru viaţa lui Evalie. Nu scăpase uşor din încleştarea mirajului. Ne-am îndreptat spre sud. Am păşit pe drumul către miazăzi.

Ai! *Lur*... *Femeie-Care-Faci-Vrăji*! *Te văd zăcând*, *zâmbind*, *dintr-o dată tandră*, *cu capul lupului alb pe piept*! *Dwayanu trăieşte încă în mine*!

nautilus

112

Abraham Merritt

RĂTĂCIȚI ÎN MIRAJ

LEIF LANGDON ESTE SMULS DIN SECOLUL XX ȘI ARUNCAT ÎNTR-O LUME STRĂINĂ — LUMEA MIRAJULUI. DAR CE LEGĂTURĂ ARE LANGDON, UN PRODUS TIPIC AL CIVILIZAȚIEI AMERICANE, CU DWAYANU, RĂZBOINICUL LEGENDAR CARE, DUPĂ UN SOMN DE CÂTEVA SECOLE, S-A TREZIT PENTRU A-ȘI ELIBERA POPORUL DE TIRANIA ZEIȚEI-CARACATIȚĂ KHALK'RU? PE ACEL TĂRÂM STRANIU, UNDE REALITATEA ȘI IMPOSIBILUL SUNT UNUL ȘI ACELAȘI LUCRU, LANGDON VA TREBUI SĂ LUPTE ÎMPOTRIVA FIINȚEI CARE SE NAȘTE DIN CHIAR SUFLETUL SĂU — DWAYANU — ȘI ÎMPOTRIVA MONSTRULUI CU OPT BRAȚE, ALTFEL VA RĂMÂNE PRIZONIER PE VEȘNICIE ÎN MIRAJ.

ROMANELE STRANII ȘI FERMECĂTOARE ALE LUI ABRAHAM MERRITT, CLASICUL ÎNCĂ NEEGALAT AL LITERATURII *FANTASY*, SUNT BESTSELLER-URI PENTRU FIECARE NOUĂ GENERAȚIE.

ISBN 973-569-161-x

NEMIRA

PRET 6863 +
137 [illegible] = 7000 LEI